BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz ! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz !
Karkeren hemû welatan yêkbın ! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın !

Stalin'den öğrenmek, yenmeyi öğrenmektir!

15-16 Haziran'ın yıldönümünde, işçi hareketi yükselirken Stalin'den öğrenelim!

■ Turkıye/Kuzey-Kurdıstan'da bugunku durum ve gorevler (TKP/ML BOLŞEVIK MK'nın açıklaması)

■ TKP/ML BOLŞEVİK ne ıstıyor? (Bır devrımcının sorularına cevaplar)

■ İşgalın 15 yıldonumunde, Faşıst Turk Ordusu Kıbrıs'tan Defol!

Sayı : 52 | 1 Temmuz 1989 | 2000 TL

STALİN'den ÖĞRENELİM

Bu sayımızda, Stalin'in Petersburg *Swesda*[1] ında (Petersburg Yıldızı'nda) yayınlanan ***Yaşam Yeniyor*** ve ***İyi Çalışıyorlar*** başlıklı makalelerini yayınlıyoruz.

Her iki makale de ***Lena Olayları*** adı verilen ve Rusya'da işçi hareketinin "devrimci yükseliş"inde bir dönüm noktası rolü oynayan olayların ertesinde kaleme alınmıştır.

Lena Olayları denilen olaylar, Lena Altın Maden leri'nde greve çıkan işçilerin üzerine Çarlık jandarmasının ateş açması, yüzlerce işçinin katli ve yaralanması olayıdır. 4 Nisan 1912'deki bu katliam, bütün Rusya'da -daha önce ekonomik haklar ve dar sınırlı siyasi isteklerle grev mücadelesini yükselten- işçi sınıfının, bütün sanayi merkezlerinde bu kez doğrudan siyasi taleplerle ve evet doğrudan devrimci sloganlarla, Lena'daki katliamı lanetlemek, katliamın sorumlusu çarlığı lanetlemek için, grev ve gösterileri ile karşılanmıştır.

1905 Devrimi'nin "sınırlanmamış" talepleri, yani ***Demokratik Cumhuriyet, Sekiz Saatlik İşgünü, Büyük Toprak Mülkiyetine El Konulması*** talepleri, ***Kahrolsun Çarlık*** talebi, bu noktadan itibaren işçi hareketlerinin temel talebi olmuştur.

Stalin her iki makalesinde de, hakim sınıfların işçi hareketini kanla, ateşle bastırma siyasetinin belli bir ortamda işçi sınıfının hareketini durdurmak bir yana, onu daha üst seviyeye yükseltmede dönüm noktası olabileceğini gösteriyor.

Bu bağlamda unutulmaması gereken şey, Lena'daki katliamın boyutlarının büyüklüğü yanında, Rusya işçi sınıfının **1905 Devrimi'nin deneyimine** sahip bir sınıf olduğu ve Bolşevik Parti'nin işçi sınıfı ile kopmaz bağlara sahip olduğu olgularıdır.

Bugün ülkemizde canlanan ve yükselen bir işçi sınıfı hareketi söz konusudur. Ama bu hareket, henüz esas olarak **ekonomik** hak ve talepler, ve çok sınırlı siyasi reform talepleri çerçevesi içinde bir harekettir.

Türkiye işçi sınıfı, 1905 Devrimi gibi bir **devrim** deneyimine sahip değildir ve Türkiye'de Bolşevizm işçi sınıfı hareketi ile birleşme noktasında henüz çok geridir. Bütün bu olumsuz faktörlere rağmen, şu da tespit edilmelidir ki; Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfı bugün tarihinin en kitlesel eylemlerini yürütme durumundadır. Ve o öğrenmektedir. Onun öğrenmesinde, hakim sınıflar "iyi çalışmakta" dır!

(1) **Swesda** : (Yıldız), günlük PRAVDA yayına girmeden önce Bolşeviklerin Rusya'da çıkardıkları, haftalık **legal** yayın organı.

Bunun en son örneği, 1 Mayıs 1989 da yaşandı! İşçiler 1 Mayıs'ta yine fabrikalarda, madenlerde, işyerlerinde normal işgünü gibi çalışmaya zorlanırken ve Marttan buyana sürdürdükleri ekonomik talepli direniş eylemlerini 1 Mayıs'ta da sürdürürken, İstanbul'da 5000 işçi bazı sendikaların 1 Mayıs'ı meydanlarda kutlama çağrısına uydu. Yine İstanbul'da 1 Mayıs Alanı'na çıkmak isteyen binlerle devrimci işçi ve gencin üzerine, hakim sınıfların polisi, coplarla, kurşunlarla saldırdı. İşçilere gözdağı vermek için girişilen bu eylem, hakim sınıfların "demokrasi" maskeli faşist devletinin yüzünü, işçilerin birkez daha görmesi sonucunu verdi. İçişleri bakanının ağzından genç devrimci işçi M.A. Dalcı' nın vurularak katledilmesinin "vacip" (Müslümanlıkça gerekli, zorunlu görülen) ilan edilmesi, Lena' daki katliam üzerine "Böyle gelmiş, böyle gidecektir" diyen, o zamanki Çarlık Rusya'sı içişleri bakanının açıklaması ile ne kadar benzeşiyor!

Tarih, ***böyle*** gelenin, ***böyle*** gidemeyeceğini, 1917 Ekim'inde her türden Makarov'lara gösterdi!

Ve Türkiye'de de gösterecektir! "Kardeş katli vaciptir" diyenlerden, işçi sınıfı önderliğinde halk yığınları ergeç bunun hesabını soracaktır!

Eğer bugün Türkiye işçi sınıfı, 1 Mayıs'ta sıkılan kurşunlara, onun ertesi günü büyük bir protesto haykırışı ile, grevlerle, gösterilerle ve "Kahrolsun Faşist Devlet!" şiarları ile karşılık vermiyorsa; bu, işçi hareketinin düzeyinin henüz bu ölçüde olmadığından ve Bolşevizm bu hareketle yeterli ölçüde birleşmediğindendir.

Ama işçi sınıfı öğreniyor... öğreniyor...

Deneyim kazanıyor...

Ve Bolşevizm işçi sınıfı hareketi ile birleşme yönünde adımlar atıyor...

Gelecek güzel günler dokunuyor... bugün mücadele tezgahlarında !

Rüzgar ekerek fırtınayı durduracaklarını sananlara söyleyecek sözümüz, Stalin'in söylediği sözler olacaktır : "Çalışın baylar, çalışın!"

Yaşam herşeye muktedirdir! Yenen her zaman odur!

Bugünkü işçi hareketi, en ilerisi "141 142 Kaldırılsın!" gibi siyasi reform talepleriyle, işçi hareketini barışçıl mücadele içinde hapsetmeye çalışan, sahte işçi sınıfı dostlarını da süreç içinde ezip geçecektir.

Yeter ki biz Bolşevikler, görevlerimizi hakkıyla yerine getirelim!...

Yaşam Yeniyor

K.Stalin

İşçiler tarafından gönderilen,örgütlenme özgürlüğünün talep edildiği dilekçeler, onların durumunu hiç te düzeltmedi, tam tersine işçilerin bu talebe aldıkları yanıt,bir katliam oldu.

Milletvekili Kusnezow'un Konuşmasından

Uzun zaman önce değil -daha henüz bir sene oldu- "legal parti gayretkeşleri" Likidatör baylar davul ve zurnayla dilekçe kampanyası denilen şeyi açıyorlardı.

Likidatörlerin "siyasi" organı herkesce tanınan ***Delo Shisni***, işçi hareketinin en yakın görevinin örgütlenme hakkı için ***dilekçeler yoluyla*** mücadele olduğunu yazıyordu.

Likidatörlerin "bilimsel" organı ***Nascha Sarya***, bu görevi "kanıtlamak için" dilekçelerin "geniş kitleleri" etraflarında örgütleyeceğini işçilere temin ediyordu.

Fakat, Lena Altın Ocakları'nda kanlı dram meydana geliyor, canlı yaşam acımasız çelişkileri ile sahneye çıkıyordu ve Likidatörlerin dilekçe taktiği toza karışıyordu. Yasal grevler, dilekçeler, istekler - hepsi son buldu! "Yenilenmiş" düzen gerçek yüzünü gösterdi. Ve bu düzenin temsilcisi bakan Makarow, daha fazla açıklık için, 500 işçinin kurşunlanmasının son değil, daha başlangıç olduğunu, gelecekte de, allahın izniyle, durumun değişmeyeceğini derhal açıkladı...

Bunun ardından: Büyük gürültülerle başlatılan petition taktiği (dilekçe taktiği -çn.) yaşama çarptı ve dilekçe politikası kendi acizliğini kanıtladı!

O halde, yeni ile eski Rusya arasındaki çok eski kavgada karar verecek olan dilekçeler değildir...

Lena katliamı nedeniyle Rusya'nın tüm köşe ve buca klarında ayaklanan işçilerin sayısız grev ve mitingleri, işçilerin dilekçeler yolunda yürümeyeceklerini bir kez daha söylemiyor mu?

İşçi delege Kusnezow'u dinleyelim:

"İşçiler tarafından gönderilen, örgütlenme özgürlüğünün talep edildiği dilekçeler, aslında onların durumunu hiçte düzeltmedi, tam tersine işçilerin bu talebe aldıkları yanıt, katliamdı."

Milletvekili Kusnezow böyle söylüyor.

Vakıf olduğu işçi çevresinin sesine kulak veren bir işçi milletvekili, başka türlü konuşamazdı zaten.

Hayır, Likidatörlerin şansı yok!...

Ve şimdi nereye sokulsun bu dilekçe taktiği?

Tabii ki işçilerden çok uzak bir yere...

Evet, evet, belliki yaşamın dersleri Likidatörlerde bile iz bırakmadan geçmiyor. Dilekçe sarhoşluğunun yumuşamaya başladığı görülüyor. Pekala, onları akıllarını başlarına aldıkları için bütün kalbimizle selamlıyoruz!

Uzun zamandan bu yana yineliyoruz: Yaşam herşeye muktedirdir, yenen her zaman odur!

Petersburg "Swesda"sı (Yıldız) Nr.30

15 Nisan 1912

İmza: K.Stalin

Rusça gazete metnine göre.

İyi Çalışıyorlar...

Lena'da atılan kurşunlardan sonra, bütün Rusya'da grevler ve protestolar.

Bakan Makarow'un Duma'da yaptığı "açıklamalardan" sonra, Rusya'nın başkentinde bir gösteri.

Hükümet, Rusya'yı kanlı "kararnamelerin" demir kıskaçlarına zorlamak istiyordu.

Ancak Rusya, hükümetten güçlü olduğunu gösterdi ve kendi yolunda yürümeye karar verdi...

Lena'da meydana gelen olayların tarihine bir kez daha bakalım.

Lena Altın Ocakları'nda 6000 işçi grevdeydi. Bu, barışçıl ve örgütlenmiş bir grevdi. Yalancı ***Retsch***, Lena'da "kendiliğinden ayaklanmadan" söz edebilir tabii ki (bk. Nr. 103). Fakat biz, yalancı ***Retsch***'e göre değil, bilakis tanık Tulschinski'nin "raporu"na göre yargıya varırız. Ve bay Tulschinski, o gün işçilerin örnek biçimde hareket ettiklerini, işçilerde "taş ve sopa" bulunmadığını iddia ediyor. Altın ocaklarında cehennemvari çalışma koşulları, işçilerin asgari talepleri, 8 saat talebinden gönüllü olarak vazgeçilmesi, işçilerin başka tavizlere hazır oluşları -bü tün bunlar, barışçıl Lena-grevinin bilinen görüntüleridir.

Hükümet ise, ellerinde tütün keseleri ve ceplerinde tutuklu arkadaşlarının bırakılması için dilekçeler taşıyan barışçıl, silahsız işçileri kurşunlamayı gerek li buluyordu...

Yasa önünde Treschtschenko değil, işçiler sorumlu tutulmuştur! Birilerinin proletaryanın kanına susadığı açık değil midir?

Kurşunların atıldığı günde, bir taşla iki kuş vurmak isteniyordu. Birinci olarak, Lena-yamyamlarının açgözlü iştahlarını gidermek; ikinci olarak, diğer kent ve bölgelerdeki işçiler sindirilmek isteniyordu. Sermayenin boyunduruğunu mırıldanmadan taşıyın denmek isteniyordu, yoksa sizlere de Lena işçilerine yaptığımız işlemi yaparız.

Sonuçta, ne birine ne de ötekine varıldı.

Lena-yamyamları hoşnut edilmedi, çünkü altın ocaklarında grev devam ediyor.

Diğer kentlerin işçileri yalnız sinmemekle kalmadılar, aksine katliama karşı protestosunun işareti olarak birbiri ardından grevlere gidiyorlar.

Dahası var, Rusya'nın başkenti Petersburg, Makarow'un "açıklamalar"ına binlerce öğrenci ve işçinin bir gösterisi ile yanıt verdi.

Rus toplumunun en duyarlı kesimi yüksek öğrenim gençliği, Rus halkının en devrimci kesimi proletaryaya elini uzattı, kızıl bayrakları yükseltti ve ilan ediyor: Evet, "böyleydi" fakat böyle devam edemez!

Lena'da barışçıl ekonomik grevlerden, bütün Rusya'da politik grevlere; bütün Rusya'ya politik grevlerden, Rusya'nın merkezinde binlerce öğrenci ve işçinin gösterisine - Devlet gücünün temsilcileri, işçilere karşı mücadelede buraya vardılar.

Evet, kurtuluş hareketinin "köstebeği", ileriyi gören Rus Hükümeti'nin altını usulca "oyuyor".

Böyle iki-üç "kahramanlık hareketi" daha ve o zaman, Bakan Makarow'un pazar çığırtkanlığından sadece acıklı bir hatıra kaldığı, kuşkusuz söylenebilecek.

Çalışın baylar, çalışın!

Petersburg "Swesda"sı (Yıldız) Nr.31,
17 Nisan 1912
İmza: K.Stalin
Rusça gazete metnine göre.

Aşağıda TKP/ML (BOLŞEVİK) Merkez Komitesi'nin . . Toplantısında yapılan değerlendirmeden -elimize geçen bir bölümü- aynen yayınlıyoruz.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da Gelişmeler , Perspektifler , Görevler ...

I. Belirleyici olan gelişme, işçi sınıfı hareketinin gelişmesidir :

1989'un ilk ayları içinde ülkemizdeki gelişmelerde en önemli olan işçi sınıfı hareketindeki gelişmelerdir.

İçinde bulunduğumuz yıl Kamu işletmelerinde çalışan 600.000 e yakın işçinin toplu sözleşme yılıdır. 1980 12 Eylül hareketi sonrası yoğun faşist terörle bastırılan, susturulan, revizyonist-reformist sendika ağalarının ihanetleri ile de sınıf hareketleri iyice sinen işçi sınıfı, 1980'i izleyen üç yıl içinde tek greve bile çıkamadı.

1984, yasal çerçevesi değişmiş şartlarda, işçi sınıfının çok küçük bir kesiminin grev silahını -verili yasal çerçeve içinde- yeniden kullandığı (toplam 4 grev, katılan 561 işçi !) işçi sınıfı hareketinin 1980 12 Eylül sonrasında -eğer istenirse- ilk adımlarını attığı yıl oldu.

Bunu 1985 te 2410 işçinin katıldığı 21 grev; 1986 da 7926 işçinin katıldığı 21 grev izledi. 1985/1986 yılları işçilerin -tüm yasal sınırlamalara, 12 Eylül korkusuna vb. rağmen- yavaş yavaş hak arama için mücadele yoluna girdiğini gösterdiği yıllar oldu.

1987 daha önceki yıllara göre işçi sınıfının sınıf hareketinde bir sıçrama, grevlerin yaygınlaşarak sürdüğü bir yıl oldu. 1987 de grev sayısı 307, greve katılan işçi sayısı ise 29.734 idi. İşçiler artık üzerlerindeki ölü toprağını silkelediklerini; 12 Eylül sonrasının korkusunu giderek üzerlerinden attıklarını gösteriyorlardı. Özellikle Netaş ve Deri-iş grevleri gerek grevlerin süresi ve gerekse katılan işçilerin militanlığı, kararlılığı ile öne çıktı. Migros grevi de işçi sınıfı hareketinin olumlu bir rotaya girmesinde bir işaret oldu.

1988 de grev hareketlerinde gelişmelerin sürmesi yanında; işçi sınıfının bir dizi grev dışı eylemle de hoşnutsuzluğunu dile getirdiği; hareketin biçimlerinin zenginlik kazandığı bir yıl oldu.

1988 de grev sayısı 357 ye, katılan işçi sayısı 30.147 ye çıktı. Gerek 1987, gerekse 1988 yıllarında grev yapılan ***işyeri sayısı*** açısından grevler 1980 deki seviyeyi aşmıştır.

1988 deki grevler içinde önemli bir faktör 10.200 işçinin bir anda greve çıktığı, ve 4 ay grev sürdürdüğü SEKA grevidir. Bu grev, "grevde kaybedilen işgünü" açısından 1988 i önemli bir yıl haline getirmiş; işçilerin grev silahını kullanmada kararlılığını bir kez daha göstermiştir.

Ama grevler kadar, grev dışı eylemler de, 1988 de çeşitlenerek kullanılan silahlar olarak öne çıkmıştır. Bu eylem biçimlerinden biri YEMEK BOYKOTU dur. Başlangıçta tek tek işletmelerde bir bölüm işçinin hoşnutsuzluklarını dile getirmek, taleplerini savunmek için başvurdukları bu eylem biçimi; 1988 11 Mart'ında, Türk-İş yönetiminin tabanın baskısı sonucu yaptığı çağrı ile, ülke çapında yemek boykotu biçimine büründü. 11 Mart 1988 de toplam 1,5 milyonu aşkın işçi yemek boykotu yaptılar. ***Katılım açısından*** bu eylem ***işçi sınıfının*** Türkiye

tarihindeki şimdiye dek olan en büyük eylemi idi.

İşbaşı yapmama (İşyerine gelme/ve fakat işbaşı yapmama) kullanılan eylem biçimlerinden biri olmuştur.

İşten çıktıktan sonra YÜRÜYÜŞ, işyerine ÇIPLAK AYAKLA YÜRÜYÜŞ, SERVİS OTOBÜSÜNE BİNMEME, SAKAL BIRAKMA, OTURMA EYLEMİ, çokça başvurulan eylem biçimleridir.

Bunun dışında ilginç eylem biçimlerinden biri, aslında üretimin durdurulması demek olan TOPLU HALDE VİZİTEYE ÇIKMA eylemi olarak yaygınlaşmaya başlar.

1989'a gelindiğinde artık sessiz, üzerine ölü toprağı serpilmiş bir işçi sınıfı ve hareketi değil; kendine güveni gün geçtikçe artan, hareketliliği, harekete kitlesel katılımı artan, hareketin biçimleri çeşitlilik ve zenginlik kazanan, hareket içinde öğrenen, hakim sınıfların kendi istatistiklerine göre "yoksulluk sınırı na" itilmiş ve fakat buna karşı direnmeye kararlı, bunu eylemi ile gösteren bir işçi sınıfı ve hareketi ile karşı karşıyadır hakim sınıflar. Bıçağın kemiğe dayandığı noktaya gelen işçiler, 1980 sonrası kaybettiklerini geri almak için mücadeleye kararlıdır. O kadar kararlıdır ki, Türk-İş sendika ağaları hareketi kontrol etmekte güçlük çektiklerini açıkça itiraf etmekte, kontrolu kaybetmemek için, "Genel grev", "Toplu grev" gibi radikal laflar etmek zorunda kalmaktadırlar.

Ve ama kendi deneyimleri işçilere Türk-İş'li sendika ağalarına güvenmemek gerektiğini de öğretmekte, işçiler yer yer Türk-İş sendika ağalarını, ve diğer sendika ağalarını aşan eylemlere yönelmektedir.

Kamu işletmelerinde çalışan 600.000 e yakın işçinin toplu iş sözleşmelerinin gündemde olması, işçilerin hoşnutsuzluğu, ve 1980 den bu yana kaybettiklerini mücadele ile alma kararlılığı ile birleşince, 1989 u Türkiyenin işçi sınıfı hareketi tarihinde, ***kitle katılımı açısından*** en büyük grevlerin yaşanması muhtemel olan "sıcak yıl" olma adayı haline getirdi.

(Burada bir parantez açıp 1980 ertesi "kaybedilenler'" üzerinde kısaca duralım:

Kaybedilenin en açık görüldüğü alan ücretlerdir. Ücretler resmi makamlara göre (ki bunlarda enflasyon düşük gösterilmektedir.) yalnızca 83-87 arasında satın alma gücü açısından yarı yarıya düşmüştür. 1977 temel alındığında, düşüş -gerçek ücret düşüşü- 3/4 e varmaktadır. Yani bir işçi 1987 de aldığı ücret ile, 1977 de satın alabileceği değerlerin ancak 1/4 ünü alabilecek durumda idi.

İşte resmi rakamların gösterdiği :

Yıllar	Enflasyon	Ücretler	Aradaki fark
1983	38	25	-13
1984	43	29	-14
1985	47	26	-21
1986	35	26	-9
1987	67	35	-32

1988 yılında yapılan bazı toplu sözleşmelerde -süresi 2 üç yıllık sözleşmelerde- yapılan % 130 a varan ücret artışının, sendika ağalarınca büyük zafer ... vb. olarak adlandırılması büyük bir palavradır. 1988 in yalnızca 1988 in !, enflasyonu yine resmi rakamlara göre % 70 in üzerindedir. 1988 beklentisi de o civardadır. Yani % 130 luk bir ücret artışı -iki yıllık bir toplu sözleşme süresi göz önüne alındığında, gerçek ücret artışı değildir. Daha önce kaybedilenlerin telafi edilmesi ise hiç değildir.

1 kg ekmek için 1983 te 23 dakika çalışmak zorunda olan Türkiyeli işçi 1988 de 45 dakika; bir kilo et için 4 saat 22 dakika yerine, 7 saat 38 dakika; bir çift erkek ayakkabısı için 29 saat 23 dakika yerine, 71 saat 22 dakika çalışmak zorundadır.

Bunun sonucu olarak emekçilerin milli gelirden aldıkları /zaten düşük olan/ pay sürekli gerilemiş; 1976 daki % 34 ten, 1988 de % 14 e düşmüştür.

Bunun yanında sendikal örgütlenme alanında 12 Eylül'ün marifeti ile korkunç bir gerileme olmuştur.

1980 de toplam 733 sendika ve bu sendikaların toplam 5.721.024 üyesi vardır. -Kendi verdikleri rakamlara göre ki bunlar önemli ölçüde şişirilmiştir. Buna rağmen sendika sayısı belirli bir ölçüde sendikal örgütlenmenin yaygınlığını göstermektedir.- 1987 de sendika sayısı 80, üye sayısı 2.120.667 dir.)

Mart ayı, bu sıcaklığın kendini bütün şiddeti ile hissettirmeye başladığı ay oldu.

Karabük ve İskenderun Demir Çelik işletmelerinde toplam 22.000, TDÇİ ne bağlı diğer işletmelerde toplam 2000 işçi 22 Mart'ta greve çıkma kararı aldılar.

Grev, grevin başlamasına sekiz saat kala "milli güvenlik" gerekçesi ile iki ay "ertelendi".

Bu erteleme öncesi İskenderun'da 8500 işçi uyuşmazlık ertesinde MESS'e karşı "MESS'i Uyarı Yürüyüşü", fazla mesai yapmama ve üretimi yavaşlatma eylemleri yapar. Grevin ertelenmesi işçilerin mücadele azmini daha da biledi. Ertelemenin hemen ertesi 24 Martta İskenderun Demir Çelik işçileri büyük bir kitle gösterisi ile yasaklamayı protesto ettiler. Üretim yavaşlatılması, mesaiye kalmama eylemleri sürdürüldü.

İşçilerin eylemleri İskenderun esnafı tarafından "kepenk indirme eylemi" ile desteklendi.

Aynı şekilde Karabük'te de esnaf, grevin ertelenmesi kararını protestoda işçilerin yanında olduğunu kepenk indirme eylemleri ile gösterdi.

Kamu işyerlerinde 25 Mart tarihi itibarı ile toplam 349.315 işçinin görüşmeleri sürmekte idi; 192.380 işçinin görüşmesi uyuşmazlık aşamasında idi, 25.782 işçi için grev kararı alınmıştı; 3.487 işçi greve başlamış durumda idi; 24.000 işçinin ise grevi iki ay ertelenmişti.

Ve işçiler, İskenderun ve Karabük'teki büyük protesto gösterileri, iş yavaşlatmaları yanında, çok çeşitli işkolları ve işyerlerinde değişik eylemlerle grev öncesinde de seslerini duyuruyorlardı.

1988 yılı içinde yaygınlaşan TOPLU HALDE VİZİTEYE ÇIKMA eylemi, 1989 martında en yaygın biçimde kullanılan eylem biçimi oldu.

Bunun yanında yemek boykotu, sakal uzatma, izinsiz yürüyüş olan toplu halde işyerine gitme, toplu halde parklarda toplanma vb vb. eylemleri sürdü.

Kartal-Cevizli'deki Kara Kuvvetleri Komutanlığı 1 Nolu Askeri Dikimevinde çalışan 2000'e yakın işçinin E-5 Karayolunu bir süre trafiğe kapaması da eylem biçimlerine bir yenisinin eklenmesi idi.

Açlık grevleri de bu dönemde özellikle işten çıkarılan işçiler açısından yaygınlaşan bir eylem biçimi haline geldi.

Tüm eylemler birlikte ele alındığında Türkiye'nin hemen tüm sanayi merkezlerinde Metal, İnşaat, Gemi, Askeri, Gıda, Denizcilik, Petro-Kimya, Yol, Belediye gibi değişik iş kollarında toplam katılım yüzbini aşan giderek kitleselliği genişleyen, tüm sınıfı etkileyen, ve ***sınıfın*** gerçek anlamda harekete geçtiğini gösteren eylemler söz konusudur.

İşçilerin harekete geçmesinin ekonomik temelleri ve nedenleri o kadar açıktır ki; hakim sınıfların hemen tüm basını ve hükümet dışındaki tüm siyasi temsilcileri, işçilerin eylemlerinin "haklı" olduğunu teslim etmek ve onların isteklerinin verilmesi gerektiğini savunmak durumunda kalmışlardır. Hükümet partisi sözcüleri bile, eylemlere karşı "bunların haksız" olduğu biçiminde bir değerlendirme ile karşı çıkacak durumda değildir.

Açıkça var olan yasaların zorlanması demek olan "toplu halde viziteye çıkma" eylemi gibi eylemlerde bile, devlet güçleri "zor kullanma" konusunda çekingen davranmak zorunda kalmakta; Haliç Tersanesi işçilerinin bu tip eylemi karşısında polisin dağıtma tavrına girmesinin, harekete desteği daha da artırması olgusu faşist devlet güçlerini zor durumda bırakmaktadır.

Toparlarsak:

➤ İşçi sınıfının kendiliğinden ***sınıfsal hareketi*** en canlı, en hareketli dönemlerinden birini yaşamaktadır. Bu hareket giderek büyüyen, biçimleri zenginleşen bir yönelim içindedir.

➤ ***İşçi sınıfının*** kendiliğinden ***hareketi***, bugün Türkiye toplumu içinde en geniş, en büyük katılımlı hareket niteliğindedir. Toplumsal hareket içinde ***işçi sınıfının*** sınıf hareketi tarihinde ilk defa, öğrenci-aydın hareketinin itmesi, etkilemesi olmaksızın geniş lemekte, büyümekte ve evet derinleşmektedir. Bugün bütün diğer sınıf ve katmanların hareketliliğini bi-rinci derecede etkileyen bizzat işçi sınıfı hareketinin kendisidir.

➤ İşçi sınıfının kendiliğinden hareketi, yer yer diğer sınıf ve katmanların da desteğini kazanmaktadır. Karabük ve İskenderunda "grev ertelenmesi kararını protesto" amacıyla esnafların kepenk indirme eyle-

mi, bu desteğin ilk açık örnekleridir.

➤ İşçi sınıfı bu hareketi içinde, satılmış sendika ağalarının yüzünü de yer yer kendi doğrudan deneyimi içinde tanımakta; eylemleri yer yer sendika bürokrasisinden bağımsız, kendi örgütlenmelerini yaratarak yürütmektedir.

(13 Mart 1989 da Haliç Tersanesi işçilerinin (1200 işçi) yaptığı ***delege seçimlerini boykot*** eylemi, işçilerin sendika bürokrasisinin yüzünü tanıması bağıntısında belirleyici önemde bir eylemdir. İşçiler işyerlerinde kendi temsilcilerini kendileri seçmek, kendi güvendikleri işçi arkadaşları tarafından temsil edilmek istemektedirler. Benzer bir eylemi 19 Martta Pendik Tersanesi işçileri gerçekleştirmiş (1047 işçi), Dok-Gemi-İş Pendik Şubesi genel kuruluna katılacak delegelerin seçimi için yapılacak seçimleri işçilerin çoğunluğu boykot etmiştir.)

➤ İşçi sınıfının bugünkü hareketinin temeli, esas itici gücü ***ekonomik taleplerdir.*** İşçiler şimdilik "ücret köleliğinin kaldırılması için" değil; daha iyi yaşama, geçinme, geçinme şartlarına sahip işçiler (=ücret köleleri) haline gelebilmek için mücadele etmektedir. Ve hakim sınıf sözcülerinin büyük bir bölümünün, işçi hareketinin büyümesine rağmen, ondan henüz hoşgörü, yer yer evet övgü ile söz etmesinin temel nedeni de budur. "Ücret köleliği sistemini" karşısına almayan, bu anlamda ***düzen içi*** reformcu nitelikte bir işçi hareketi, boyutları ne kadar büyük olursa olsun, ***henüz*** düzen açısından doğrudan acil tehlike değildir. Bu hareket, işçilere birleştikleri, birlikte mücadele ettikleri sürece ve ölçüde güçleri konusunda bilgi verdiği; ona deneyimler kazandırdığı ölçüde, ***devrimci*** bir işçi hareketinin öncülü, gelecekteki ***devrimci işçi hareketinin habercisidir.***

➤ Temeli ekonomik talepler olan bugünkü işçi hareketi, bu ekonomik talepleri elde etmek için başarılı bir mücadelenin, ancak siyasi alandaki değişikliklerle olabileceğini (mesela bugünkü sendika ve toplu sözleşme yasaları, işçilerin ekonomik taleplerini elde etmek için, başarılı bir mücadele verme şanslarını olağanüstü kısıtlamaktadır) daha bugünden yer yer görmekte ve yine düzen çerçevesi içinde bazı siyasi reform taleplerini giderek daha fazla gündemine almaktadır. Sınırlı siyasi reform taleplerinin daha fazla mücadele talepleri içinde yer alması, hareketin ***siyasileşmesi***, bu hareketin doğal eğilimidir. Hakim sınıfların faşist devletinin tavırları, bu siyasileşmenin hızı, somut talepleri ve niteliği konusunda önemli bir rol oynamaktadır, oynayacaktır.

➤ Siyasileşme bağıntısında hakim sınıfların tüm çabası, bu siyasileşmeyi düzen sınırları içinde, talepleri siyasi reform talepleri çerçevesi içinde tutmaya çalışmak olacaktır.

➤ Talepleri esas olarak ekonomik talepler olan bugünkü işçi hareketi; eylem biçimleri açısından da, giderek çeşitlilik ve zenginlik kazanmasına rağmen, şimdilik ***pasif direniş*** biçimindeki eylemlere ağırlık verme durumundadır. ***Şiddet***, şimdilik bu hareketleri engellemek için -yer yer ve oldukça sınırlı olarak- hakim sınıflar tarafından gündeme getirilmektedir. Sınıfa, geniş kitleler açısından, zora karşı ancak zorun başarılı olacağını, süreç içinde bizzat hakim sınıflar öğretecektir!

Bugünkü işçi sınıfı hareketi, yukarda bazı temel noktalarda ortaya koyduğumuz özellikler bütünlüğü içinde ele alınıp değerlendirilmelidir. Bu yapılmaz, bu özelliklerden şu veya bu tek başına ele alınıp, herşeyi belirleyici özellik olarak ortaya konursa, görevlerimiz noktasında doğru tespitler yapılamaz.

Bugün "devrimci" oportünistlerimizin de, devrim düşmanı modern-revizyonistler ve legal-sosyalistlerin de, işçi sınıfı hareketine karşı tavrını belirleyen; hareketin büyüklüğü, genişliği, gelişme hızı karşısında secdeye kapanmak ve kendiliğinden hareketin yağcılığını yaparak, onun kuyruğunda yer kapmaya çalışmaktır. Hareketin yalnızca boyutlarına, büyüme hızına vb., takılıp kalmak ve bunu belirleyici tek şey haline getirmek (revizyonizmin genel çıkış nok-

tasıdır bu: "Hareket herşey, hedef hiçbir şey !" Bernstein'in temel şiarlarından biri idi...) başka bir sonuç da vermez.

Biz, işçi sınıfının her küçümsenmesine ve işçi sınıfı içindeki çalışmanın "ikincil" vb. görülmesine karşı (ki bunu bugün artık bu kadar açık savunan yok gibi) işçi sınıfının verdiği somut cevap olan, bugünkü işçi sınıfı hareketinin boyutlarını, gelişme hızı ve eğilimini gösterip; işçi sınıfının "toplumun gerçek ***öncü sınıfı***" olduğunu pratik eylemi ile gösterdiğini savunuruz. Bugünkü işçi sınıfı hareketi, çok açık bir biçimde, toplumda hangi sınıfın öncü sınıf olduğunu pratikte göstermiştir. İşçi sınıfı bu kez, öğrenci-aydın hareketinden bağımsız, ona ihtiyacı olmadan canlanmış, gelişmiştir. Bugünkü işçi hareketinde, en öne çıkan özelliklerden biri budur.

İşçi sınıfı, bugün artık kendi aydınlarını, kendi öncülerini, sınıf içinden çıkaracak duruma gelmiş bir sınıftır.

Bu bağlamda, Milliyet gazetesinden aldığımız "Direnen işçinin profili" başlıklı yazı açık dil konuşmaktadır:

Direnen işçinin profili

GENÇ: Kamu işçilerinin yüzde 60'ının yaşı 25 ile 40 arasında değişiyor. Tamamına yakını evli ve herbirinin ortalama 3 çocuğu var. DPT verilerine göre, kamu kesiminde çalışan işçilerin kıdem ortalamaları da 10 yıl civarında.

BABADAN İŞÇİ: Kamu kesiminde çalışan her 100 işçiden yaklaşık 35 tanesi işçi ya da memur çocuğu olarak iş hayatına atılmış. Son yıllarda ikinci kuşak işçi sayısının giderek arttığı gözleniyor. Kamu işçilerinin yüzde 50'sinin baba mesleği ise çiftçilik ve tarım işçiliği.

EĞİTİM: Yapılan araştırmalar, işçilerin yüzde 60'ı aşan bölümünün ilkokul mezunu olduğunu ortaya koyuyor. Hiç eğitim görmemiş olanların oranı ise, yüzde 2-3 arasında değişiyor. En az ortaokul mezunu olanların sayısı yüzde 35-40 arasında bulunuyor. Teknik lise, sanat okulu ve meslek lisesi mezunlarının kamu kesiminde çalışan toplam işçilere oranı yüzde 17-18'e ulaşıyor.

HAKLAR GERİYE: Kamu kesiminde çalışan işçilerin sendikalaşma oranı, özel sektöre göre bir hayli yüksek. Ancak, grev yasağına giren işçi sayısı da çok fazla. Kamu sektöründeki sendikalı her 10 kişiden 4'ünün grev yasağı olan bir işkolunda çalıştığı tahmin ediliyor.

ÜCRETLER DÜŞÜK: Kamuya ait işyerlerinde çalışan sigortalı işçilerin vergi iadesiyle birlikte günlük net ücretleri 7 bin 504 lira dolayında. Özal'ın iktidara geldiği 1983 yılında günlük 1977 lira olan kamu işçisinin satın alma gücü, 1988 sonunda yarı yarıya düşmüş bulunuyor. Yapılan hesaplara göre, kamu işçilerinin bugün 1983'teki satın alma gücünü yakalayabilmeleri için günde 22 bin 400 lira ücret almaları gerekiyor.

MÜLKSÜZ: Kamu işçilerinin yarısı kiralık bir evde oturuyor. Lojmandan yararlanabilenlerin toplam içindeki oranı yüzde 2-3 düzeyinde kalıyor. Kendi evinde oturanların yüzde 40'ı gecekondu sahibi.

Bütün bunlardan komünistler açısından çıkarılması gereken sonuç nedir? Gelişen işçi hareketinin önün de secdeye yatıp, ona yağçekme temelinde kuyruğun da yer kapma savaşı vermek mi? Kuşkusuz hayır !

Çıkarılacak doğru sonuç şudur :

Bugün, işçi sınıfının kendiliğinden hareketinin yükseldiği, her geçen gün daha büyük boyutlara ulaştığı şartlarda, bu hareket ile komünizmin, Marksizm-Leninizmin birleştirilmesi şartlarının ve fırsatlarının mücadele içinde çok daha olgunlaştığı şartlarda; komünist, Marksist-Leninist görüşleri, sahte Marksist-Leninist görüşlerle amansız bir ideolojik mücadele içinde işçi sınıfı hareketi içine eldeki tüm imkanları son sınırına dek zorlayarak taşıma; işçi sınıfının öncü unsurlarını partiye kazanma, her zamankinden daha acil bir görev olarak kendini dayatmaktadır. Sınıfın gerçekten öncü rolünü devrimci bir tarzda oynayabilmesi, bu görevin ne kadar başarı ile yerine getirildiğine bağlı olacaktır.

Komünistler, sınıf hareketi ile komünizmi birleştirme görevini yerine getirmek için, sınıf hareketine yaklaşırken, onun andaki durumunu doğru tespit etmek, üstünlüklerini olduğu gibi zaaflarını da görmek, başta sınıfın öncülerine olmak üzere tüm sınıfa göstermek zorundadırlar.

Komünistler, işçi sınıfı hareketinin büyüyen boyutları, çeşitlenen mücadele biçimleri, olumlu gelişme eğilimleri yanında, onun zaaflarını da görmektedir.

İşçi sınıfına komünistler şu gerçekleri anlatmak zorundadır :

★ Şimdi "daha iyi kölelik şartları" için mücadele eden bir ücret kölesi durumundasın! Mücadelen haklıdır, doğrudur. Ama yetmez ! Sen ücret köleliğini yıkmaya yönelmelisin !

★ 1980 sonrası kaybettiğin ekonomik haklarını, taleplerini almak için mücadelede, kararlılığın tüm topluma örnektir. Ama sorun, salt ekonomik haklar sorunu değildir. Ekonomik haklarının elde edilmesi, doğrudan siyasi hakların ile bağıntılıdır. Özgürlük ve demokrasi, ekonomik haklarını elde etmenin de ön şartlarıdır. Özgürlük ve demokrasiyi gerçekten elde etmen ise, hakim sınıfların faşist devletinin yıkılması; işçilerin–köylülerin devrimci–demokratik diktatörlüğünün kurulması ile; Sosyalizmin yolunu temizleyecek olan demokratik halk devrimi ile olacaktır. Senin esas mücadelen, devrim mücadelesi olmak zorundadır. Seni "ekonomik mücadele" lapası ile; "siyasal reform mücadelesi" lapası ile sınırlamaya kalkanları, elinin tersi ile it. Üreten sensin! Yöneten de sen olmalısın!

★ Sen tüm toplumun sonuna kadar devrimci olan, "zincirlerinden başka kaybedecek şeyi olmayan" sınıfısın; toplumun öncü sınıfısın. Senin, yalnızca senin doğrudan sınıf sorunların için mücadele ile, salt kendi sınıfsal çıkarlarını dile getiren talepler için mücadele ile kendini sınırlaman yanlıştır. Sen, tüm ezilen sınıf ve katmanların mücadele taleplerini, kendi taleplerin olarak, kendi doğrudan mücadelenin parçası haline getirdiğin ölçüde, gerçek öncü sınıf olarak hareket edip; tüm ezilen sınıf ve katmanları devrim için mücadelede kendi önderliğinde birleştirebi-

lirsin. Sen başta yoksul köylülüğün olmak üzere, köylülüğün taleplerini; Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını; tüm milliyetlerin tam hak eşitliğini; kadınların kurtuluşunu kendi bayrağına yazmak zorundasın.

★ Sen, bütün dünyada emperyalizme, sosyal-emperyalizme karşı mücadelenin öncüsü, dünya proletaryasının Türkiye'deki parçasısın! Senin devrimin, proleter dünya devriminin bir parçasıdır! Bunun bilincinde olarak, proleter enternasyonalist olarak düşünmek, davranmak zorundasın. Tüm dünyada devrimleri desteklemek, kendi ülkende devrim yapmak kadar senin görevindir!

★ Senin öncü rolünü oynayabilmen için kendi öncü örgütüne, Marksizm-Leninizm silahı ile donanmış, senin en fedekar, en bilinçli, en ileri kesimlerini içinde barındıran yekpare Bolşevik Partiye ihtiyacın vardır. Onun önderliğinde, burjuvazinin kontrolu dışındaki gerçek sınıf örgütlerine ihtiyacın vardır. Bugünkü sendikalar, senin gerçek sınıf örgütün değildir. Bunlar senin bağımsız sınıf hareketinin önündeki engeller durumundadır. Mücadelende bunlara güvene mezsin, güvenmemelisin. Mücadeleni, sendika bürok rasisinin denetimi dışındaki, kendi yarattığın örgütlerle yürütmelisin.

☆☆☆☆

Bugünkü işçi sınıfı ne yazık ki, saydığımız bu kaba gerçeklerin bilincinde değildir. Ve bu bilince, kendiliğinden hareketi içinde kendiliğinden ulaşmasını beklemek de, göle maya çalıp yoğurt olmasını beklemeye benzer. Bu bilinci işçi sınıfı içine taşımak, işçi sınıfı hareketini bu bilinçle donatmak, komünistlerin işi ve görevidir.

Bugünkü işçi sınıfı hareketi, henüz talepleri ve hakim olan bilinci ile ***devrimci işçi hareketi*** değil; henüz düzen çerçevesi içinde, reformlar için mücadele eden, ama gelişen, kendiliğinden işçi hareketidir.

Bu hareketin, devrimci işçi hareketine dönüşmesi; ona taşınan komünist bilincin onunla birleşmesine bağlı olduğu kadar, hakim sınıfların faşist düzeni ile kendiliğinden işçi hareketinin çatışmasının somut gelişmesine de bağlıdır.

☆☆☆☆

Bu hareketin önümüzdeki kısa dönem içinde gelişme perspektifine gelince:

Hareketin şimdiye kadarki ivme ile, hatta daha da ivme kazanarak gelişmesi, hakim sınıfların hiçbir kesimi açısından istenilen bir durum değildir, çünkü bugünkü ivme ile, hareketin kontrol edilmesi güçleşmekte; özellikle hakim sınıfların sendikaları üzerinden kontrol imkanları giderek sınırlanmaktadır.

İşçiler, eğer hareket bu ivme ile devam ederse, bağımsız örgütlenmelerini yaratma yönünde -sendikal alanda- adımlar atma eğilimleri içindedirler. Diğer yandan hareketin giderek siyasal karakter kazanması, hareketin bu ivme ile sürmesinin kaçınılmaz sonucu olacaktır. Bütün bunlar, hakim sınıfların, özellikle bugün hükümette olan kanadı açısından, işçi hareketini mümkün olan en kısa zamanda durdurmak zorunluluğu ile karşı karşıya bırakmaktadır. Bunun yolu ise, işçilerin ekonomik taleplerine mümkün olduğu ölçüde cevap vermek, son yıllarda verilen zam oranlarının çok üzerinde bir zam vermektir.

Hareketin yükselmesi ile, ANAP Hükümeti'nin -son yerel seçim yenilgisi ertesi- ayakta kalabilmek, en azından bir dahaki genel seçimlerde parti olarak yok olmamak istiyorsa, işçilere ve ücretlilere şimdikinden şirin gözükmek zorunluluğunun üstüste binmesi, en azından kamu kuruluşlarında bu yılki toplu sözleşmelerin, şimdiye kadarki en yüksek zam oranları ile bağlanması olasılığını ve buna bağlı olarak bu alandaki eylemlerin durulması olasılığını yüksek bir olasılık haline getirmiştir.

Ama ne kadar yüksek zam verilirse verilsin, işçilerin -ekonomik durumlarında da- köklü bir değişiklik olmayacak, verilen zamlar enflasyonla dengelenecek, gerçek ücret artışı -hele hele 1980 öncesi ile karşılaştırıldığında- söz konusu olmaya caktır.

Bu temelde, işçi hareketinin "durulması" yalnızca 1989 da, şu anda hareket halinde olan kesimle ve yalnızca bir dahaki toplu sözleşmeye kadar kaydı ile söz konusu olacaktır. Kaldıki, "ekonomik" alanda, göz boyayıcı zamların verilmesi halinde de; kendi gücünü gören işçilerin, elde ettikleri ile yetinmemeleri, hareketin örneğin "sendikal özgürlük" ile ilgili bazı siyasi taleplerle sürmesi de bir olasılıktır.

Yani işçi sınıfı hareketi açısından, önümüz "sıcak yıllar" ile doludur. Görevimiz, doğru bir değerlendirme temelinde, bu harekete onda olmayan nitelikler atfetmeden ve hareketin gerçek gelişme ve boyutlarını küçümsemeden, komünist bilinci durup dinlenmeden bu hareket içine taşımaktır.

Çalışmamızda dikkatimizin merkezinde olması gereken hareket, işçi sınıfı hareketidir !

II. Diğer emekçi katmanların hareketleri :

İşçi sınıfı hareketinin bugünkü belirleyici özelliği, artan hareketlilik iken; diğer emekçi katmanların, başta da köylülüğün durumunu belirleyen, suskunluk, eylemsizliktir. Köylüler, hoşnutsuzluklarını şimdilik yürüyüş, işgal vb. eylemler yerine, seçimlerde verdikleri oylarla vb. belli etmektedirler.

Köylülerin, işçi sınıfına göre örgütsüzlüğü ve dağınıklığı, kuşkusuz bunda rol oynamaktadır. Köylülüğün suskunluğunun temeli, kesinlikle durumunun iyiliği vb, değildir. (Kürdistan sorununa ayrıca değineceğiz.)

Bu bağlamda işçi sınıfına, köylülüğün taleplerine de

sahip çıkarak, köylü hareketine de ivme kazandırma noktasında çok iş düşmektedir.

Türkiye'de ücretli emekçilerin önemli bir kesimini oluşturan küçük memurların ve hizmetlilerin de durumunu belirleyen, suskunluk, eylemsizliktir. Bunun da temeli, yine durumlarının "iyiliği" değil, (birçok halde küçük memurların durumu, yer yer kıdemli işçilerin durumundan kötüdür!) dağınıklığı, örgütsüzlüğüdür. İşçi sınıfının özellikle bu kesimin örgütlenme hakkını savunması, onun öncülüğünün gereğidir.

Özelikle büyük kentlere yığılmışlar içinde, emekçilerin önemli bir bölümünü oluşturan gizli ve açık işsizler ordusu da, büyük bir potansiyele sahip olmalarına rağmen, hareketsiz durumdadır. Çoğu günlük işlerle yanına sığındıkları "akraba, hemşeri" evlerine katkılarla yaşamaya çalışan ve toplumun en alt kesim lerini oluşturan bu insanların, düzenden hoşnutsuzluğunun, eylemlere dönüşmemesi de -birçok başka faktörün yanında- yine dağınıklık, parçalanmışlık, örgütsüzlükte yatmaktadır.

İşçi hareketi bu kesimin taleplerini de, herşeyden önce ***"herkese iş"*** talebini de bayrağına yazmak zorundadır. Bu kesimin kitlesel olarak hareket içine çekilmesi, ancak böyle olacaktır.

İşçi sınıfı dışında toplumda hareket, ***kadın ve öğrenci-aydın hareketi*** olarak kendini göstermektedir.

Her ikisi de sınıfsal olarak, küçük-burjuva nitelikli olan bu hareketler, işçi sınıfı hareketi ile karşılaştırıldığında, henüz kitlesel hale gelmemiş olan, dar bir çevre dışına çıkmamış olan hareketler durumundadır. Ama her ikisi de kitleselleşme potansiyeline sahip hareketlerdir.

Çoğu devrimci saflardan kopmuş, bu kopmada devrimci saflarda soruna verilen önem(sizlik!)in yarattığı hayal kırıklığı da rol oynayan feministlerin içinde önemli yer tuttuğu "kadın hareketi", birçok emekçi kadının da dikkatini çekmekte; dayağa karşı kampanya gibi kampanyalar bütün sınıflardan kadınları birleştirme potansiyelini içinde taşımaktadır. Küçük-burjuva-feminist önderlik altında da olsa, işçi sınıfı hareketi yanında, 12 Eylül ertesinde eylemlerle sesini duyuran harekettir kadın hareketi. Türkiye açısından yeni bir hareket olması, onu daha da önemli hale getirmektedir.

Komünistler ve işçi sınıfı, emekçi kadınların, kadın olmaktan gelen sorunları ile ilgili taleplerini, kendi talepleri haline getirmek zorundadır. Feministlerin -böylece küçük burjuvazinin- emekçi kadınları, sınıf sorunlarından, kadınların ortak sorunları alanına çekerek kazanmasını engellemenin yolu; öncelikle devrimci saflardaki erkek şovenizmine karşı mücadele, ve kadın sorununa ona gereken önemi vermekten geçer.

Öğrenci hareketine gelince: Belki tüm tarihinde ilk defa öğrenci hareketi işçi hareketinin gerisinde yürümektedir. Öğrenciler içinde, şu veya bu devrimci örgüt saflarında veya çevresinde ***örgütlü*** olan dar kesim dışında, ***geniş öğrenci kitleleri*** hareketsiz durumdadır. Bu anlamda var olan öğrenci hareketleri daha çok örgütlü gurupların "öğrenci hareketleri" olma durumundadır. Ve öyle olduğu için de içerik ve biçim açısından işçi hareketlerinden daha "ileri", "sol", "devrimci" görünmektedir. Öğrencilerin durumu gerçekte 1980 öncesi ile karşılaştırıldığında kelimenin tam anlamı ile berbattır. Onların kendi somut sorunları temelinde olduğu kadar; genel demokrasi talepleri temelinde kitleler halinde harekete geçmesinin objektif temelleri vardır. Örgütsüzlük bu kesimin de hareketsizliğinde önemli rol oynamaktadır.

Bunun dışında İnsan Haklarını Savunma, Tutuklularla Dayanışma temelinde belli kitle örgütlenmeleri ve hareketlilik söz konusudur.

İşçi sınıfı hareketi bu gibi sorunları kendi sorunu haline getirmeyi bilebilse, bu alandaki haklı talepleri kendi mücadelesinin talepleri haline getirse, bu alanda olan özel örgütlenmeler de fonksiyonunu yitirecektir. Sorun odur ki, işçi sınıfının bugünkü sınıf hareketi, sınıfın kendi somut taleplerinin dar ufku dışına çıkma durumunda değildir.

Gelişmiş kapitalist, emperyalist ülkelerde işçi sınıfı hareketi yanında, özellikle küçük-burjuva katmanlar içinde taban bulan, yeşil-çevre korumacı ekolojist hareket, Türkiye'de çok dar bir burjuva-aydın çevre içinde kapanıp kalmıştır. Kitleselleşmesi perspektifi önümüzdeki kısa dönem içinde görülmemektedir.

İşçi sınıfı aslında Türkiye için yeni olan, ama yaşamsal önemde olan, ve gelecek açısından belirleyici önemde olan bu alanda mücadeleyi kendi öz sorunu olarak kavramak zorundadır.

O zaman, ekolojik konularda mücadele potansiyeli, devrim mücadelesinin doğrudan gücü haline getirilebilir.

III. Kuzey Kürdistan'da Mücadele :

Kuzey Kürdistan'da mücadele bugün iki düzlemde sürmektedir. Birinci düzlem tüm Türkiye'de, bu arada Kuzey Kürdistan'da da (yani, Kürdistan'ın bugünkü T.C. sınırları içindeki kesiminde de) işçi sınıfının sınıf mücadelesi düzlemidir. Yukarda gelişmesini izlediğimiz bu mücadele, Kuzey Kürdistan'da da, işçi sınıfının olduğu alanlarda, esas olarak ekonomik mücadele temelinde gelişmektedir.

Şu anda görüşmeleri süren Tekel, Köy Hizmetleri, Bayındırlık Bakanlığı, DSİ, TCDD işçilerinin; uyuşmazlık aşamasında bulunan Etibank, TPAO, Karayolları işçilerinin önemsiz olmayan bir bölümü Kuzey Kürdistan'dadır. Kuşkusuz, bu bölgenin hakim sınıflar tarafından geri bırakılmışlığı sonucu, bölge-

deki işçi sınıfı; diğer alanlara göre nicel olarak daha az; bilinçlenme mücadele deneyimi açısından da daha geridir. Ama buna rağmen, gelişmekte olan sınıf, bu sınıftır. Bu sınıfın mücadelesi, Türkiye'nin diğer bölümlerindeki sınıf mücadelesi ile paralellik göstermektedir.

Kuzey Kürdistan'da mücadelenin sürdüğü ikinci düzlem ve Kuzey Kürdistan denince akla ilk gelen, ***Kürt milli mücadelesidir.***

Komünistler açısından en temel sorun; Kuzey Kürdistan bağıntısında, neyin çıkış noktası alınacağı, neyin dikkatin merkezinde duracağı, neyin neye bağlı ele alınacağı sorunudur.

Çıkış noktamız, dikkatimizin merkezinde duracak olan, diğer sorunları kendisine bağlı olarak ele alacağımız sorun; Kürdistan'da da işçi sınıfının sınıf mücadelesi mi, yoksa Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesi mi olacak?

Bu soruya herkes (hele hele komünizm adına konuşuyorsa), açık ve berrak cevap vermek zorundadır. Ve eğer komünist ise, vereceği cevap da açıktır: Her alanda, bu arada Kuzey Kürdistan alanında da en başta dayanacağımız sınıf, işçi sınıfı; kazanmamız gereken öncüler, işçi sınıfının öncüleri; ***dikkatimizin merkezinde durması gereken mücadele, işçi sınıfının sınıf mücadelesidir!***

Milli sorunun (Kuzey Kürdistan'da Kürt milli sorununun) çözümüne, komünistler, bir bütün olarak işçi sınıfının çıkarları açısından, işçi sınıfının sınıf mücadelesinin çıkarları açısından, sınıf sorununa bağlı olarak ele alarak yaklaşırlar.

Kuzey Kürdistan'da milli sorunun köklü çözümü ve Türk, Kürt, Arap, Ermeni vb. tüm milliyetlerden işçi sınıfının ve emekçilerinin gerçek çıkarlarına uygun olan çözümü; faşist Türk devletinin, işçilerin-köylülerin demokratik, anti-emperyalist devrimi ile yıkıldığı ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'da işçilerin-köylülerin demokratik diktatörlüğü kurulduğu şartlarda gerçekleşecektir.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, daha 1972'de "Marksist-Leninist Hareketin Demokratik Halk Diktatörlüğü şartlarında milli meseleye getireceği çözüm"ü şöyle ortaya koymuştur:

"Demokratik Halk Diktatörlüğü sisteminde bütün milletlerin ve dillerin tam eşitliği garanti edilecektir. Hiç bir zorunlu dil tanınmayacak, halka bütün yerli dillerin öğretildiği okullar sağlanacaktır. Halk devletinin anayasası herhangi bir milletin, herhangi bir imtiyaza sahip olmasını ve milli azınlıkların haklarına herhangi bir tecavüzü kesinlikle yasaklayacaktır. Her ulusa kendi kaderini tayin etme hakkı tanınacaktır. Bütün bunların gerçekleşmesi için özellikle yaygın ***bölgesel özerklik*** ve tamamen demokratik yerel kendi kendini yönetim gereklidir. Bu özerk ve kendi kendini yöneten bölgelerin sınırları ekonomik ve sosyal şartlar, nüfusun milli bileşimi vb... temeli üzerinde bizzat mahalli nüfus tarafından tayin edilecektir." (İbrahim Kaypakkaya, *Seçme Yazılar*, s.259)

Bu çözüm, bugün de komünistlerin özel olarak Kürt milli sorununda, genelde Türkiye'de milliyetlerin hak eşitliği konusunda savunduğu çözümdür.

Komünistler, milli sorunun bu yönde çözülmesi için; köklü çözümü için, faşist Türk devletinin anti-emperyalist, demokratik halk devrimi ile yıkılmasına bağlı çözümü için çalışırlar. Kuzey Kürdistan'da da komünistlerin uğrunda örgütlendiği, mücadele ettiği devrim "Kürt ulusunun milli mücadelesi" ve "milli devrimi" değil; Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun ayrılma hakkını da gerçekten özgürce kullanacağı şartları da yaratacak olan, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da işçilerin-köylülerin, tüm halkın anti-emperyalist, demokratik halk devrimi mücadelesidir.

Açıktır ki, Kürdistan'da Kürt milletinin esasını oluşturan işçiler-köylüler üzerinde (yalnızca onlar üzerinde değil, Kürt olan tüm sınıf ve katmanlar üzerinde milli baskı vardır) sınıf baskısının yanında, bir de katmerli milli baskı, zulüm vardır. Ve Kürt işçileri ve özellikle de Kürt köylüleri açısından milli baskılar, sınıf çelişmelerinin üzerini külleyen ve ulusun genel çıkarlarını, sınıf çıkarlarının önüne geçiren bir rol oynamaktadır.

"Kürdistan'ın milli bağımsızlığı ve birleştirilmesi" talepleri temelinde burjuva önderlikler, emekçileri "milli mücadele" bayrağı altında toplanmaya çalışmakta ve bunun objektif temeli olduğundan, belli başarılar da elde edebilmektedirler. Diğer yandan, geçmişte Türkiyeli, esasta da Türk komünistlerinin Kürt sorununa yanlış yaklaşımları; Kürt ulusunun ayaklanmaları bağlamında, faşist Türk hakim sınıflarının kıyımına ses çıkarmamaları, tersine bu kıyımı aktif desteklemeleri (Şefik Hüsnü TKP'si şahsında) milliyetçi akımların güçlenmesinin subjektif temelini oluşturmaktadır.

Bugün Kürdistan'da sınıf mücadelesinin yanında gelişen, bir ***Kürt milli mücadelesi*** sözkonusudur. Bu mücadele, bugün en somut ifadesini PKK'nın yürüttüğü gerilla savaşında bulmaktadır.

PKK'nın yürüttüğü mücadelenin amacı ***"bağımsız***-birleşik Kürdistan" olarak belirlenmiştir. Sorun, Kürt burjuvazisinin önderliğinde (PKK ve diğer Kürt milliyetçisi örgütlerin her biri tabii ki kendilerinin "işçi sınıfını" temsil ettikleri iddiasındalar, ama bu iddia boş bir iddiadır) bir "bağımsız Kürt devletinin" kurulması olarak görülmektedir.

Emperyalizm çağında, böyle bir plan, sorun gerçek bağımsızlık olarak kavrandığında, en iyi halde boş bir hayaldir. Somut konuşulduğunda da, uluslararası konjonktür ve Kuzey Kürdistan'da bugünkü koşullar kökten değişikliğe uğramadığı ve PKK (veya bir başka Kürt milliyetçisi örgüt) emperyalist büyük güçlerden birinin veya bir kaçının doğrudan desteğini almadığı sürece ve ölçüde, Kuzey Kürdistan'ın TC devletinden koparılması ve bir Kürdistan devletinin parçası olması olasılığı sıfırdır. Emperyalist büyük güçlerin güdümünde kurulma olasılığı olabilir bir Kürdistan'ın ise, ***"bağımsız*** Kürdistan"dan başka her şey olacağı açıktır.

Kürdistan'da bugün PKK'nın yürüttüğü gerilla savaşı, hala *öncü savaşı* niteliğinde bir savaştır. Geniş Kürt yığınları, bu savaşa katılma durumunda değildir. PKK'nin aldığı destek, doğrudan savaşa katılma yerine, yiyecek verme, maddi destek, barındırma gibi gerekli ve fakat pasif bir destek olarak kalmaktadır.Savaşan esasta öncü örgüt PKK'dır.Ve PKK Kürt yığınlarının savaşa doğrudan katılmamasının teorisini de yapmakta; bunun Kürdistan'ın özel şartlarında başka türlü olamayacağını savunmaktadır. Sonuçta savunulan "halk savaşı" teorisi, halk adına öncü örgütün devlet güçleri ile savaşı olarak uygulanmaktadır.

PKK şahsında somutlaşan bu tipte bir gerilla savaşının yaşama şansı, sürme şansı vardır. PKK'nın özellikle Kürdistan'ın diğer alanlarında kamp imkanlarının vb. sürmesi halinde, bu savaş gerilla savaşı olarak, kah eylemliliği artıp-kah azalarak sürer. Ve milli kurtuluşa sempati duyan kitleler açısından belirli bir pasif destek; kitlenin küçük bir bölümü açısından da katılım biçiminde aktif destek sağlayabilir. Ama şartlarda köklü değişiklik olmadığı sürece, bu savaşın gerçek bir milli kurtuluşa dönüşmesi perspektifi oldukça az bir ihtimaldir.

Gerçek gelişme perspektifi, PKK'nin mücadelesi de sonucu, Kürt sorununun şimdiye kadarki çözümünün yürümeyeceğini gören hakim sınıfların; emperyalist güçlerin de talepleri doğrultusunda belirli bir siyaset değişikliğine gitmeleri ve kültürel özerkliği, Kürt sorununun çözümü olarak sunmaları yönündedir. Açıktır ki böyle bir gelişme, daha uzun bir süreç işidir. Ama gelişmenin yönü budur.

Bir başka olasılık, emperyalistler arası güç dengelerinin ve Ortadoğu'daki güç dengelerinin, bir dizi gelişmeye bağlı olarak değişmesi sonucu, bazı emperyalist güçlerin Ortadoğu'da bir Kürt devletinin kurulması yönünde açık destek vermeleri ve buna bağlı olarak Kuzey Kürdistan'in da "bağımsız" -gerçekte emperyalizme bağımlı- Kürdistan'ın bir parçası olmasıdır. Ki bu olasılık, bugünkü güç dengelerinde çok küçük bir olasılıktır.

Kısacası: PKK'nın mücadelesi, ne küçümsenmeli ne de abartılmalıdır. Kürt ulusal sorununun hakim sınıfların gündemine girmesinde, PKK'nın mücadelesi belirleyici önemde rol oynamış; hakim sınıfların silahlı mücadele karşısında -bu öncü savaşı biçiminde bile yürütülse- hangi acizlikler içine düştüğünü, kitleler silahlı mücadeleye atıldığında, faşist devletin kısa zamanda çökeceğini, PKK'nın mücadelesi de göstermiştir.

Ama PKK'nın mücadelesi, milli baskıya karşı haklı bir başkaldırışın ifadesi olmasına rağmen, bazılarının sandığı gibi, Kürt milletinin mücadelesi haline gelmemiştir; Kürt işçi ve köylülerinin yığınlar halinde desteklediği bir mücadele haline hiç gelmemiştir. Mücadelenin bu yönde gelişme olasılığı da, yukarda ortaya koyduğumuz gibi çok azdır.

PKK'nın mücadelesi, milli sorunda doğru komünist bir tavrın, bir bütün olarak Türkiye devriminin temel sorunlarından biri olduğunu; bu noktada doğru tavır takınılmadan, Kürt ulusunun milli mücadele potansiyelinin, demokratik halk devriminin bir gücü haline getirilmesinin imkansız olduğunu; bu konuda doğru tavır takınılmaması halinde, Kürt işçi ve köylülerinin milliyetçilik potası içinde eriyebileceğini ***bir kez daha*** göstermiştir.

Kuzey Kürdistan bağıntısında komünistlerin önünde duran sorunlar kısaca şöyledir:

➤ Teorik olarak, Kuzey Kürdistan'da ayrı, Türkiye'nin diğer bölümlerinde ayrı devrim stratejisi ve ayrı devrimler savunulmasının devrimci çevreler içinde de rağbet bulması modasına karşı; bu moda görüşün Marksizm-Leninizm açısından yanlışlığını, PKK'nın mücadelesi karşısında, onunla, onun yanlış milliyetçi ve öncü savaşçı çizgisi temelinde rekabet etme anlayışından kaynaklandığını göstermek,

➤ Gerçek anlamda bağımsızlığın, ancak işçi sınıfı önderliğinde devrimle mümkün olduğunu göstermek

➤ Devrimin en temel sorununun devlet iktidarı sorunu olduğunu; bir devlet iktidarının söz konusu olduğu şartlarda, iki ayrı devrim stratejejisi vb. nin yanlış olduğunu göstermek,

➤ Türkiye'de milli sorunun gerçek ve köklü çözümünün, işçilerin-köylülerin anti-emperyalist demokratik devriminden geçtiğini ortaya koymak,

➤ Pratik örgütlenme açısından, Kuzey Kürdistan'da da işçi sınıfına ve işçi sınıfının sınıf mücadelesine yönelmektir.

Türkiye geneli bir bütün olarak ele alındığında, bugün sınıf mücadelesinde bir canlanış söz konusu olmasına, ve gelişme olumlu olmasına rağmen, bir ***DEVRİMCİ DURUM***'un varlığından söz etmek yanlıştır.

Sınıf mücadelesinin gelişmesi içinde, süreç, devrimci durumu ortaya çıkaracak yönde gelişmektedir.

İşçi sınıfının bugünkü mücadelesi, henüz düzen çerçevesi içinde, ekonomik haklar ve sınırlı siyasi reformlar için mücadeledir. Bu mücadele, henüz devrimci mücadele değildir.

Köylülüğün de devrimci mücadelesi söz konusu değildir.

Küçük-burjuva katmanlar içinde örgütlü güçlerin devrimci mücadele ve eylemleri kitleler açısından, henüz destek görmeyen mücadelelerdir.

Bunlar, kitlelerin "bağımsız tarihi eylemi" ile karıştırılmamalıdır.

Kürt milli hareketinin gelişmesi de, örgütlü güçlerin öncü savaşının sürdürülmesi biçiminde bir gelişmedir.

Devrimci durumun yokluğu, açıktır ki, devrimci çalışma, devrimci propaganda ve örgütlenmenin gereksizliği ya da olmazlığı anlamına gelmez. Devrimci faaliyet, hem devrimci durumun varlığı hem yokluğu şartlarında her dönemde komünistler açısından esas faaliyettir.

Devrimci durumdan söz etmek ne kadar yanlış ise, içinde bulunulan dönemi, 1980-1984 arası durum ile karşılaştırmak da o kadar yanlıştır. Durum değişmiştir. Hakim sınıfların sağlamaya çalıştığı mezar sessizliği, bizzat canlanan işçi sınıfının sınıf hareketi ile parçalanmıştır. Sınıf hareketi, bağımsız bir hareket olarak gelişme eğilimi içindedir. Gelişmeler, devrim açısından olumlu gelişmelerdir.

Komünistlerin görevi, kendiliğinden gelişmesi olumlu olan olaylara, bilinçli olarak müdahele ederek, devrimci gelişmeyi; bu süreci hızlandırmaktır.

Nisan sonu 1989.

...Devrimci durumun yokluğu, devrimci çalışma, propaganda ve örgütlenmenin gereksizliği, olmazlığı anlamına gelmez. Devrimci faaliyet, devrimci durum olsa da olmasa da her dönemde, komünistler açısından, esas faaliyettir...

Polis, işçiyi barikat kurarak durdurdu

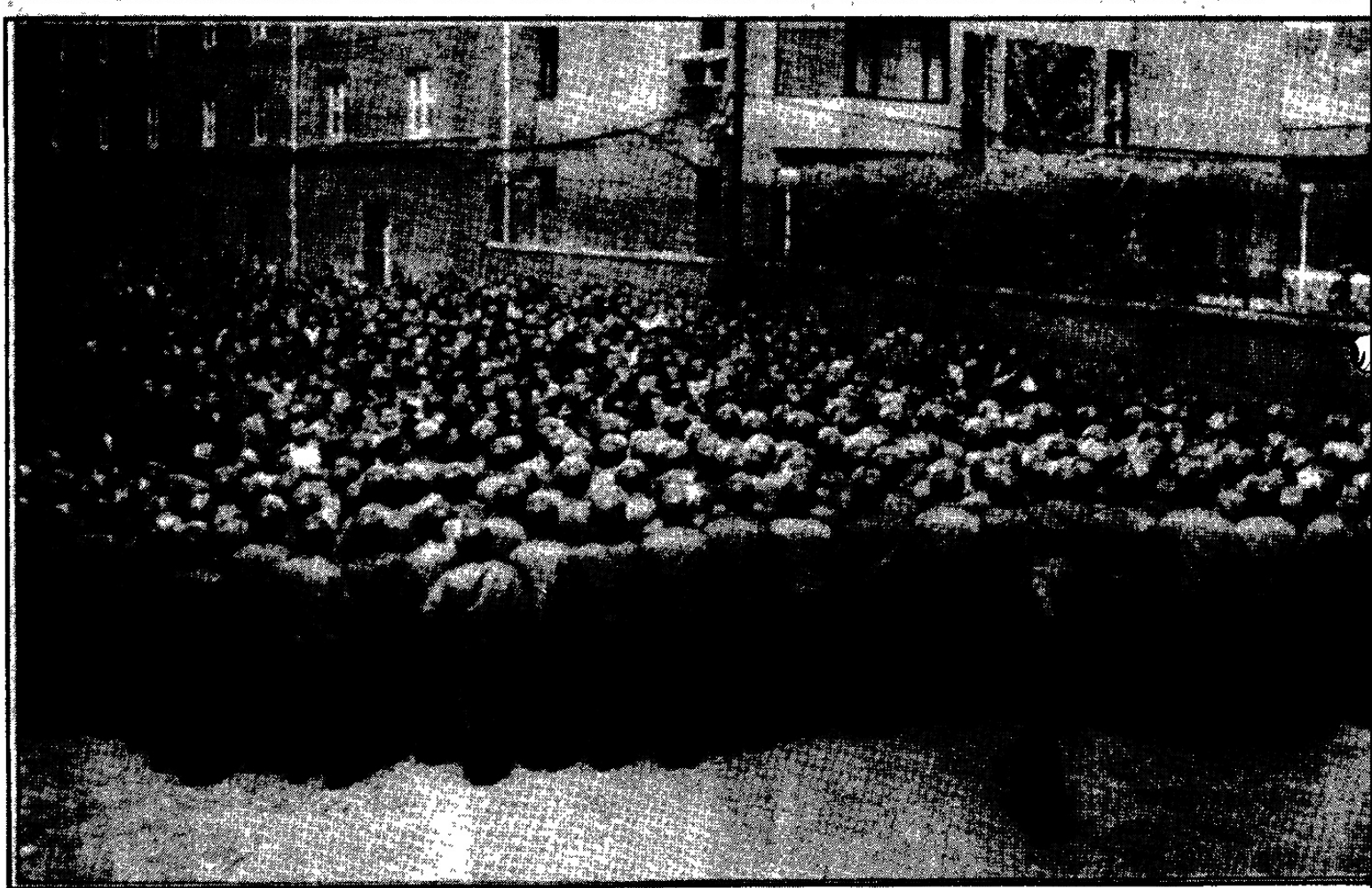

Daha ne kadar acaba ?!!

Aşağıda TKP/ML(BOLŞEVİK)'in bir açıklamasını devrimci kamuoyuna sunuyoruz:

TKP/ML(BOLŞEVİK) Ne İstiyor?

Bir Devrimcinin Sorularına Cevaplar

Daha önce bir yazıları ***Tartışma Yazıları*** (Bkz. Tartışma Yazıları 7, ***İkilem: Artçılığa mı Düşülmeli, Yoksa Öncü mü Olunacak?***) çerçevesinde yayınlanmış olan gruptan bir arkadaş, bize iki yeni yazı[1] ile birlikte, cevaplanmasını istediği 13 soru gönderdi.

Soruların her biri hakkında bizim görüşlerimiz değişik belgelerimizde detayları ile ortaya konmuş olduğundan, burda yalnızca kısaca ve tezler halinde yanıtlayıp; detay için yazılarımıza atıfta bulunmakla yetineceğiz. Amacımız, böylece derli toplu bir şekilde, görüşlerimizi tanıtmak; tartışmayı detay sorunlardan, özsel tezler üzerine çekmektir.

1. Ülkenin bugünkü durumunu ve gelişmelerin yönünü nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bu soruya, en son olarak, Örgütlenme Konferansımız'da şu cevap verilmiştir:

Türkiye, emperyalizme bağımlı; feodalizmin belli ölçülerde varlığını sürdürdüğü, geri kapitalist bir ülkedir. Hakim olan kapitalizm, emperyalizme bağımlı, komprador kapitalizmidir.

Baş çelişmenin feodalizm ile halk yığınları arasında olduğu tespiti, yanlış, feodalizmin özellikle ekonomideki ağırlığını olduğundan fazla gören ve gösteren, komprador kapitalizminin hakim olduğunu görmeyen bir tespittir.

Türkiye'de devlet iktidarı, bütün cumhuriyet tarihi boyunca hiç bir dönemde burjuva anlamda da demokratik olmamıştır. Çeşitli ton ve biçimlerdeki faşizm, hakim sınıfların iktidar biçimi olagelmiştir.

Türkiye'de devrim aşaması, işçi sınıfı önderliğinde, ilk adımda emperyalizme bağımlılık zincirini kıracak, siyasal demokrasiyi gerçekleştirecek, özgürlüğü sağlayacak, her türlü milli baskıya son verecek, uluslara ayrılma hakkını, tüm milliyetlere hak eşitliğini sağlayacak, bütün feodal kalıntıları tasfiye edecek, ve fakat henüz kapitalizmin temellerine topyekün saldırı başlatmayacak olan; iktidar hedefi işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğü olan, demokratik halk devrimidir.

Bu devrim, sosyalist devrimi gerçekleştirmek; proletarya diktatörlüğünü kurmak; proletarya diktatörlüğü şartlarında sosyalizmi inşa etmek; tüm dünya proletaryası ile omuz omuza Komünizme doğru ilerlemek için atlanması mümkün olmayan bir ara aşamadır.

Bu devrim ile, sosyalist devrim arasında geçiş sürecini belirleyecek olan, işçi sınıfının bilinç ve örgütlülük seviyesi, yoksul köylülükle ittifak seviyesi; mücadele, yalnızca mücadeledir.

Bu devrimin Çin'deki biçimi ile halk savaşı yolu ile gerçekleşeceğini savunmak, "feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişme baş çelişmedir yanlış tespitine, ve "Mao Zedung Düşüncesi" adına savunulan bazı yanlış "ilke"lere dayanan, Türkiye gerçekleri ile uyuşmayan bir savunudur.

Devrimin askeri yolunu bugünden kesin hatları ile tespit etmek, sınıf mücadelesinin gelişmesinden bağımsız olarak masa başında yapılan bir tespittir.

Biz bugün devrimin askeri yolu, coğrafi gelişme yolu sorununa cevap vermeden; esas çalışmanın büyük şehirlerde işçi sınıfı içinde yoğunlaştırılması gerektiğini savunuyoruz.

Bu genel tespitlere ek olarak şunları belirtmeyi gerekli görüyoruz:

➤ Türkiye geneli bir bütün olarak ele alındığında, bugün sınıf mücadelesinde bir canlanış sözkonusu olmasına rağmen, devrimci durum yoktur. Sınıf mücadelesi, gelişme süreci içinde devrimci durumu ortaya çıkaracak yönde ilerlemektedir.

➤ Bugün bütün toplumun en hareketli unsuru işçi sınıfıdır. İşçi sınıfının bugünkü sınıf hareketi henüz düzen çerçevesi içinde, ekonomik haklar ve çok sınırlı siyasi reformlar için mücadele sınırları içindedir. Bu mücadele henüz devrimci mücadele değildir.

➤ Köylülüğün devrimci mücadelesi de söz konusu değildir.

---

(1) : Bu yazılar, Bolşevik Partizan "Tartışma Yazıları Sayı 11" de yayınlanacaktır.

➤ Küçük-burjuva katmanlar içinde örgütlü güçlerin devrimci mücadele ve eylemleri, kitleler açısından henüz destek görmeyen mücadelelerdir. Bunlar kitlelerin "bağımsız tarihi eylemi" ile birbirine karıştırılmamalıdır.

➤ Kürt milli hareketinin gelişmesi de bugünkü şartlarda, örgütlü güçlerin, her şeyden önce de PKK'nın devlet güçlerine karşı "öncü savaşı" sürdürmesi biçiminde bir gelişmedir.

Devrimci durumdan söz etmek ne kadar yanlış ise, içinde bulunulan durumu 1980-1984 arası durumla karşılaştırmak ve değişiklikleri görmemek de, o kadar yanlıştır. Hakim sınıfların sağlamaya çalıştığı mezar sessizliği, her şeyden önce canlanan işçi sınıfı hareketi tarafından parçalanmıştır. Sınıf hareketi, bağımsız bir hareket olarak gelişme eğilimi içindedir. Gelişmeler devrim açısından çok olumludur.

➤ Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimi süreci, birbirinden ayrı iki ayrı devrim süreci değil, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da devrimin esas hedefi ve baş düşmanı olan faşist Türk devletini yıkmaya, yerine işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğünü -sosyalizme giden yolu açmak için- kurmaya yönelik bir devrim sürecidir. Kuzey Kürdistan'da milli sorunun gerçek çözümü, Kürt ulusunun ayrılma hakkını özgürce kullanabileceği şartları yaratacak olan; tüm milliyetler için tam hak eşitliğini gerçekten garanti altına olacak olan, işçi-köylü demokratik diktatörlüğü şartlarında olacaktır.

Bunun dışındaki çözüm önerileri ve girişimleri Komünistlerin çözüm önerisi ve girişimi değildir.

Bu bağlamda, bugünkü şartlarda Kuzey Kürdistan'da milli sorunun, işçilerin-köylülerin devrimci-diktatörlüğü dışında bir yol ile; burjuvazinin bir kesiminin önderliğinde ve emperyalizmden bağımsız olarak "çözülmesi"; yani Kuzey Kürdistan'da emper yalizmden bağımsız, burjuvazi önderliğinde bir Kürdistan kurulması sıfıra yakın bir olasılıktır.

Gelişme yönü, hakim sınıfların Kürdistan konusundaki eski "katı" tutumunu, süreç içinde değiştirmesi, yerine Kürtlerin kendi dilini konuşmasını vb. serbest bırakan bir tavır içine girmesi yönündedir. Bu uzun bir süreç işidir, ama gelişme bu yöndedir. Bu gelişmede PKK'nın mücadelesi önemli rol oynamıştır, oynamaktadır.

2. Bu değerlendirmeler ışığında bizim saptadığımız görevler, çok kısa tezler halinde şunlardır:

➤ Temel görev, işçi sınıfı hareketi ile komünizmi birleştirmek; eldeki tüm imkan ve araçları kullanarak, işçi sınıfı hareketi içine Marksist-Leninist, devrimci bilinci taşımaktır. Kendiliğinden gelişmesi olumlu olan sınıf hareketine bilinçli olarak müdahale etmek ve sınıf hareketinin, devrimci bir sınıf hareketi niteliği kazanması için mücadele etmek gerekir.

➤ Türkiye ve Kuzey Kürdistan açısından, yönelinmesi gereken esas hareketin, işçi sınıfı hareketi olduğu bağıntısında, herhangi bir fark yoktur.

➤ İşçi sınıfı hareketi içinde de, bugünkü esas amacımız, işçi sınıfının ileri kesimlerini komünizm davasına kazanmaktır.

➤ İşçi sınıfı içindeki çalışmada, öncelikle büyük sanayi merkezleri ve büyük işletmeler temel alınmak zorundadır.

➤ Diğer sınıf ve katmanlar içinde çalışma, işçi sınıfı içinde yoğunlaşma görevine bağlı olarak ele alınmak zorundadır.

Taktik yönelimimiz: Sınıf hareketinin bağımsız ve devrimci bir sınıf hareketi yönünde gelişme sürecini hızlandırmak için, komünist ajitasyon-propaganda çalışması olağanüstü önemdedir. Düzenli, sistemli ve sürekliliği sağlanmış, ilkeli bir ajitasyon-propaganda faaliyetinin örgütlenmesi; bunu gerçekleştirecek örgütlenmenin yaratılması, kavradığımız esas halkadır. Bütün bunlar, devrime hazırlık faaliyetleridir.

Politik yönelimimiz: Sınıf hareketinin bağımsız ve devrimci bir sınıf hareketi yönünde gelişmesinin önündeki engellerden biri, "demokratik devrimdeki irade birliği" adına, işçi sınıfı ile küçük-burjuvazi arasındaki ayrım çizgilerinin birbirine karıştırılmasıdır. İşçi sınıfının her türlü burjuva akımın etkisinden kurtarılması için, Marksizm-Leninizm ile, Marksizm-Leninizm adına konuşan her soydan ve boydan oportünizm-revizyonizm arasındaki düşmanlığın ortaya konması, işçi sınıfının küçük-burjuvaziden kesin ve geri dönüşü olmayan biçimde -ideolojik olarak- ayrılması olağanüstü önemdedir. Bütün çabamız siyasi alanda işçi sınıfı ile küçük-burjuvazi arasındaki ayrım çizgilerinin net olarak belirlenmesine yöneliktir.

Pratik yönelimimiz: Büyük sanayi merkezlerinde, oralarda da büyük işletmelerde yoğunlaşmadır. İşçi sınıfının bağımsız olarak hareket etmesi yönünde bir adım olarak, bugün işyeri grev–mücadele komiteleri örgütlenmesinin esas halka olarak kavranmasını öneriyoruz.

3. Biz, komünistlerin (Türkiye-Kuzey Kürdistan'da) ideolojik-politik-örgütsel birliğinin TKP/ML(BOLŞEVİK) saflarında gerçekleştiğini ve gerçekleşeceğini söylüyoruz. Partileşme süreci hakkında neler düşündüğümüzü BOLŞEVİK 7'de, bunun dışında III. Konferans Kararları'nda, Olağanüstü Parti Konferansı Kararları'nda ve BOLŞEVİK 22'de ortaya koyduk.

Çok kısaca: TKP/ML(BOLŞEVİK), birinci inşa aşaması içinde bulunan; yani bugünkü temel görevi, işçi sınıfının ileri kesimlerini komünizme kazanmak olan, inşasının henüz başlangıcında bulunan bir Komünist Partisi'dir.

Türkiye'de TKP/ML(BOLŞEVİK) dışında komünist olarak değerlendirdiğimiz herhangi bir grup yoktur.

TKP/ML(BOLŞEVİK) dışında, şu veya bu grubun saflarında olan tek tek komünistler, o grupların yanlış görüşlerine karşı yürütülen ideolojik mücadele süreci içinde, TKP/ML(BOLŞEVİK) saflarına kazanılacaktır. Kuşkusuz bu süreçte, sınıf mücadelesinin gelişmesi de önemli bir rol oynayacaktır. (Süreç içinde dışımızda bir Marksist-Leninist grup, çevre vb.'nin çıkması halinde; tabii ki böyle bir grupla birleşme görevi önümüze çıkabilir. Bu birliğin nasıl olabileceği vb.; böyle bir grubun somut olarak çıktığı şartlarda tartışılıp, çözülür.)

Program konusunda, TKP/ML(BOLŞEVİK)'in kendi içinde kapalı, derli toplu tek bir belge olarak "programı" yoktur. Bu programa temel olacak bir dizi programatik görüşü ve belgesi vardır. Bunların neler olduğu, en son olarak Örgütlenme Konferansı Belgeleri'nde ortaya konmuştur. Konferansımız'da alınan kararda (bunun ötesinde, teorik alanda önümüzde duran görevler bağlamında) aynen şöyle denmektedir:

"Teorik alanda: Marksizm-Leninizm'in, revizyonizm tarafından çarpıtılmış, tanınmaz hale getirilmiş teorik önermelerine, Marksizm-Leninizm'in ilkelerine sahip çıkmak; onları her türden çarpıtmaya karşı ideolojik mücadele içinde savunmak. Bu görevi çözebilmek için Marksist-Leninist eserlerin sistemli eğitimi ve incelenmesi, Dünya Marksist-Leninist Hareketinin platformunun yaratılması için çalışma. Marksizm-Leninizm'in teorik önermelerine sahip çıkılan her konu ve alanda, ülke devriminin program ve taktiklerinin yaratılması. Marksizm-Leninizm'in teorisine sahip çıkmada ustalaşmaya paralel olarak, Marksizm-Leninizm ışığında dünyadaki gelişmelerin gözden geçirilmesi, ve teorinin henüz cevap vermediği alanlarda cevapların verilmesi.

Bu görevlerin sıralanması, aynı zamanda, teorik çalışmada çıkış noktasının ve ağırlığın ne olması gerektiğini göstermektedir. Sıralama, önce biri bitecek, sonra diğeri başlayacak biçiminde anlaşılmamalıdır. Sıralama, çıkış noktasının Marksist-Leninist ilkeler olması, ve Marksist-Leninist Hareketin birliği için platformun yaratılması çalışmasının öncelikli olarak ele alınması biçiminde anlaşılmalıdır." (OPK Raporu, sayfa 86)

Bu bağlamda (Türkiye devriminin programı ile ilgili) en önemli sorun olarak, Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın sosyo-ekonomik yapısının Marksist-Leninist ilkeler ışığında tam bir değerlendirilmesi görevi önümüzde durmaktadır. Bu sorunun çözümü için atılacak adımlar tespit edilmiştir.:

➤ Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Komintern'de devrim aşamaları sorununun incelenmesi.

➤ Milli sorunun ve faşizm sorununun oynadığı rolün değerlendirilmesi.

➤ Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın sosyo-ekonomik yapısının incelenmesi ve sonuç.

TKP/ML(BOLŞEVİK), şimdi birinci adımı atma aşamasındadır. Bunu kısa zamanda diğerleri izleyecek tir. Tartışma, bizim açımızdan her zaman devrimci kamuoyuna açık yürütülmüştür, bundan böyle de öyle yürütülecektir.

4. Marksizm-Leninizm açısından, teori/pratik birbirini tamamlayan bir bütünlük içinde ele alınmak zorundadır.

"Studieren, propagieren, organisieren" (İnceleme, propaganda, örgütleme) Marksizm-Leninizm açısından sürekli olarak birarada ele alınması gerekli görevlerdir. İçinde bulunulan anda, bu üç görevden birinin öne çıkması, kavranacak esas halka olması vb., diğer görevler, "birinci olan" tümden çözülüp bittikten sonra ele alınacağı vb. anlamına gelmez.

Bizim soruna genel yaklaşımımız budur.

Somut olarak bugün için düşündüğümüze gelince:

Bugün bütün görevler içinde öncelikli olan Parti İnşası görevidir. Bütün görevlere, bu temel görevin çözülmesinin ilerletilmesi bakış açısı ile yaklaşılmak zorundadır.

Parti inşası, ideolojik-siyasi-teorik inşa görevleri; örgütsel inşa görevini; kadroların yaratılması görevini... kısaca teori-örgüt-kadro alanlarını kapsayan bir süreçtir.

İçinde bulunduğumuz anda, Uluslararası Komünist Hareketin ve Partimizin içinde bulunduğu somut durumda teorik inşa halkası, parti inşasında kavranacak esas halka durumundadır.

Bu genel tespit, bugün Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da Partimizin durumunda örgütsel inşanın, parti örgütünün yaratılmasının esas halka olduğu tespitini dıştalamıyor.

Yine bu tespitler hiç bir şekilde, dışımızdaki kendiliğinden gelişen sınıf mücadelesine pratik müdahale görevinin önemsiz olduğu; diğer görevler çözüldükten sonra bunları ele alacağımız vb. anlamına hiç gelmiyor.

5. Diğer "devrimci güçler" bağıntısında düşündüğümüz şu:

Bunlarla -bunların özellikle Marksizm-Leninizm adına konuşanları ile,ki çoğu öyle- aramızdaki ayrım çizgilerinin net olarak çizilmesini, aramızdaki ideolojik düşmanlığın net olarak ortaya konmasını, bunlarla ilişkide en önemli mesele olarak görüyoruz. İşçi sınıfı sosyalizmi ile küçük-burjuva sosyalizminin birbirinden kesin hatları ayrılması için bu mutlaka gerekliliktir. İşçi sınıfına Marksizm-Leninizm adına oportünizmi-revizyonizmi taşıyanların, işçi sınıfı içinde teşhiri ve tecriti bizim açımızdan esas görevdir. Yani diğer "devrimci güçlere karşı ideolojik mücadele, bunlarla ilişkide bizim açımızdan esas unsurdur.

İdeolojik mücadele bizim açımızdan, şu veya bu somut eylemde eylem birliği yapılmasını dıştalamaz. Tam tersine, ideolojik mücadele, doğru temelde bir

eylem birliğinin, yığınlara yanlış bilinç vermeyecek bir eylem birliğinin mutlak önşartıdır bizce. Eylem birliği konusunda temel şiarımız, "eylemde birlik, ajitasyon-propagandada serbestlik" bu anlayışımızın ürünüdür.Biz eylembirliği adına,ideolojik ayrılıkların üzerinin örtülmesine kesinkes karşıyız.

6. Mücadele Bayrağı/BP ayrışmasında, birlik sorununun ele alınmasındaki farklılıklar da rol oynadı. Mücadele Bayrağı saflarında yer alanlar, bizim birlik konusundaki görüşlerimizin "sekter", "dayatmacı" vb. olduğu görüşlerini savundular. Onlar "tek başına örgüt yaratabilecek" çapta "dışımızdaki" önderlerin kazanılması için, bizim yıllarca araştırma ve ideolojik mücadele ertesi ortaya koyduğumuz bir dizi ilkesel doğrunun -ki biz bunlara Marksizm–Leninizm'in güncel kıstasları dedik- başkalarına "dayatılmaması" gerektiği vb. görüşleri ile; yani eğer istenirse birlik adına belirsizliği siyaset yapma önerileri ile karşımıza çıktılar. Biz ise birlik konusunda gerçek ilerlemenin, doğru ilkeler üzerinde ısrar temelinde olacağını savunduk. Birlik konusundaki ayrılık çok kabaca idi. Bu noktada Olağanüstü Parti Konferansı kararlarımızda daha geniş bilgi vardır.

7. Biz Stalin konusundaki görüşlerimizi, Kasım 1981'de yayınlanmış olan "Stalin'e Karşı Tavır, Marksist-Leninistlerle Her Türden Oportünistleri Ayıran Temel Kıstaslardan Biridir" başlıklı yazımızda ortaya koyduk. Bu yazıda o dönemde Marksizm-Leninizm adına konuşanların saflarından Stalin'e gelen bildiğimiz tüm eleştirileri tek tek ele alarak değerlendirdik. Ve bu eleştirilerin tümünün, eleştirenlerin yanlışlığını ortaya koyduğunu belgeledik. Ve sonuç olarak şunları söyledik:

"Biz yukarıda elimizden geldiğince yaygın olan tüm "aktüel" Stalin "eleştiri"lerini biraraya toplayıp, bunlar konusunda tavır takınmaya çalıştık. Bunu yaparken, yazının okunmasını güçleştirme pahasına, Stalin'den uzun alıntılar yaptık. Stalin'i okumadan "Stalin'i eleştirme"nin moda olduğu bir ortamda, bu bize kaçınılmaz göründü. Stalin'den alıntılar şunu açıkça göstermektedir: "Eleştirilen" hemen tüm noktalarda "eleştiri"ler "iftira" niteliğindedir. Biz Stalin böyle eleştirilemez diyoruz. (Hiç kimse böyle eleştirilemez, eleştirilmemelidir.)

Stalin, Marks, Engels, Lenin ile birlikte, Marksizm-Leninizm'in klasiklerinden birisidir. O, Marksizmi Lenin'den devralıp savunmuş, çeşitli noktalarda Marksizm-Leninizmi geliştirmiş, yaşadığı dönemde Dünya Marksist-Leninist Hareketi'ne doğru bir önderlik vermiş; bir Komünisttir.

Stalin hiç hata yapmamış mıdır? Biz Stalin'e iddia düzeyinde getirilen "eleştiri"leri geri çevirdiğimizde, bize bu soruluyor.

Biz bu soruya Stalin'le cevap verelim: YALNIZCA ÖLÜLER HATA YAPMAZ!

Stalin tabii ki bir dizi hata yapmıştır. Yıllarca dünya komünist hareketinin en önünde giden, her günü sınıf mücadelesi içinde geçen bir insanın hata yapmadığını, yapmaya cağını söylemek saçmalıktır. Stalin birçok yazısında gerek kendisinin, gerekse önderliğindeki SBKP(B) içinde yapılan hataları tespit etmiştir. Hataları kendine gösterildiğinde, bunları kabul edip düzeltmiştir. Biz Stalin eleştirilemez demiyoruz.Ama onun eleştirilmesine ciddi yaklaşılması gerektiğini; bugüne kadarki "eleştirmen"lerin getirdiği "eleştiri"lerin "hafif" eleştiriler olduğunu söylüyoruz.

Bugüne kadar Stalin'e getirilen "eleştiri"ler, Kruşçev revizyonizminin ortaya çıkmasının suçunu Stalin'e yüklemekte; Stalin'in modern revizyonizme karşı verdiği mücadeleyi bir kalemde atlayarak, Stalin'i sebep, Kruşçev'i sonuç olarak görüp göstermekte; bir Marksist-Leninist önder ile, Marksizm-Leninizmin bir klasiği ile, ikiyüzlü bir dönek arasındaki ayrım çizgisini bulandırmaktadırlar. İşte bizim karşı çıktığımız budur.

Biz bugün Marks, Engels, Lenin'de olduğu gibi, Stalin'de de Marksist-Leninistlerin önlerindeki görevin; onun temel eserlerindeki görüşlerin doğruluğunun/yanlışlığının araştırılması değil, kavranmaya çalışılması olduğunu düşünüyoruz. Onun temel eserlerindeki görüşlerinin "güvenilir", "dayanılabilir" görüşler olduğunu; bu görüşlerin henüz Marksist-Leninist çevre içinde bile tam olarak bilinmediğini, eğitiminin yapılmadığını; bu yüzden de görevin önce bunları kavramak olduğunu düşünüyoruz. Bu tabii ki var olabilecek hatalar üzerine kafa yormamak anlamına gelmez. Sorun nasıl yaklaşacağımız sorunudur. Bazıları Stalin'e Lenin'i çarpıttığı kuşkusuyla yaklaşıyorlar, ve öyle yaklaşılması gerektiğini öneriyorlar. İşte biz -bugüne kadarki bütün araştırmalarımız sonucu- bu yaklaşıma karşı çıkıyoruz. Stalin'e bugüne kadar getirilen "eleştiri"ler biraz yakından incelendiğinde görülür ki: bu "eleştiri"ler aynı zamanda Lenin'e de, Marks ve Engels'e de yönelen "eleştiri"lerdir. "Eleştirmen"lerinin Stalin'e yaklaştığı yöntemlerle Lenin, Marks ve Engels de rahatlıkla "revizyonist" ilan edilebilir. İşte biz aynı zamanda bu yöntemlere karşı çıkıyoruz.

Bütün Marksist-Leninistleri, bütün devrimcileri Stalin'i ciddi bir şekilde incelemeye, kavramaya çalışmaya çağırıyoruz. Stalin "eleştirmen"lerini ise biraz ciddi olmaya davet ediyoruz. Kasım 1981"

8. Mao Zedung konusundaki genel değerlendirmemizi ve bu genel değerlendirmenin gerekçelendirilmesini 1982 Ocak ayında "Mao Zedung'un Kazanımları, Hataları" başlıklı Ortak Açıklama'da yayınladık. Ve sonuç olarak şunları söyledik:

➤ Mao Zedung, büyük bir Marksist-Leninist olarak, Marksizm-Leninizmin öğretilerini Çin Devrimi'nin demokratik aşamasında başarı ile uygulamıştır.

➤ Mao Zedung, daha sonraki aşamada, bazı ağır revizyonist görüşler savunmuştur.

➤ Fakat bu hatalar, onun olağanüstü kazanımlarının reddedilmesini haklı çıkarmaz.

Bu nedenle biz, Mao Zedung'un belli bir süre yanlış ve revizyonist görüşler savunmasının, onun "yozlaşmış", "revizyonist" olarak gösterilmesi için yeterli olduğu görüşünü kararlılıkla reddediyoruz.

Biz aynı zamanda, Mao Zedung'un bütün görüşlerinin ve siyasetinin toptan savunulmasını, onun tüm görüşlerinin Marksist-Leninist olduğunu,hatta Mark

sizm-Leninizmin ilerletilmesi olarak propaganda edilmesini de reddediyoruz. (Bkz. BP 15/5, sayfa 73)

9. "Bugün ideolojik-teorik düzlemde mevcut olan kargaşanın aşılması" noktasında düşündüğümüz, Marksizm-Leninizmin daha derinlemesine incelenmesinin; Marksist-Leninist ilkelere daha tutarlı sahip çıkılmasının; daha yaygın ve daha derinleştirilmiş sürekli, sistemli ideolojik kavga yürütülmesinin, tek çıkış yolu olduğudur.

Kargaşanın temeli, revizyonizm ile Marksizm-Leninizm arasındaki ideolojik ayrım çizgilerinin birbirine karışmış olmasıdır. Bu temeli parçalamak, görevdir...

10. Kürt ulusal hareketinin bugün geldiği noktadaki durumu hakkında düşündüğümüzü, 1. soruya verdiğimiz cevapta ortaya koyduk.

Bugün özellikle PKK'nın mücadelesi şahsında "öncü savaşı" biçiminde milli temelde gelişen bir mücadele sözkonusudur. Bu mücadele karşısında bizim tavrımız, mücadelenin milli baskıya karşı olan demokratik yanını desteklemek; ama PKK'nın Marksizm-Leninizm adına konuştuğu noktada, onun Marksist-Leninist değil, milliyetçi bir örgüt olduğunu ortaya koymaktır.

Seksiyon örgütlenmesi; milli sorunun bu yoğunlukta sözkonusu olduğu; ezilen bir ulusun varlığı sözkonusu olduğu şartlarda; bu ulusun mücadelesinin boyutları ne olursa olsun, ilkesel bir sorundur. Yani bizi "seksiyon" örgütlenmesi noktasına götüren, "gelişen milli hareket" değil, soruna ilkesel yaklaşımımızdır. Esasında en başından itibaren Türkiye Kürdistanı'nda doğru örgütlenme perspektifi, seksiyon örgütlenmesi olmak zorunda idi.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, Marksist-Leninistlerin milli sorunun "Demokratik Halk Diktatörlüğü sisteminde çözümü" konusundaki düşündüklerini doğru olarak şöyle ortaya koymuştur:

"Demokratik Halk Diktatörlüğü sisteminde bütün milletlerin ve dillerin tam eşitliği garanti edilecektir. Hiç bir zorunlu dil tanınmayacak, halka bütün yerli dillerin öğretildiği okullar sağlanacaktır. Halk devletinin anayasası herhangi bir milletin, herhangi bir imtiyaza sahip olmasını ve milli azınlıkların haklarına herhangi bir tecavüzü kesinlikle yasaklayacaktır. Her ulusa kendi kaderini tayin etme hakkı tanınacaktır. Bütün bunların gerçekleşmesi için özellikle yaygın Bölgesel Özerklik ve tamamen demokratik yerel kendi kendini yönetim gereklidir. Bu özerk ve kendi kendini yöneten bölgelerin sınırları ekonomik ve sosyal şartlar, nüfusun milli bileşimi vb... temeli üzerinde bizzat mahalli nüfus tarafından tayin edilecektir." (İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, sayfa 259)

Bölgesel özerklik ama, Komünist Partisinin örgütlenmesi içinde de, örgütsel yapılanmanın buna uygun olmasını öngörür. Bölgesel özerkliğin gerçekleştirilebilmesi için, seksiyon örgütlenmesi doğru biçimdir.

11. Çok kısaca: Türkiye'de gerçek demokrasi mücadelesi, işçi sınıfı önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakına dayalı DEVRİM MÜCADELESİdir.

Bu demek değildir ki, biz devrim öncesinde şu veya bu demokratik hak için mücadeleyi reddederiz. Hayır, biz işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin yaşama ve mücadele şartlarını gerçekten düzeltecek, gerçek demokratik haklar ve reform için mücadeleyi yürütürüz. Yalnız bu mücadeleyi yürütürken, bu mücadeleleri devrim mücadelesine bağlı, bağımlı, onu ilerletecek biçimde yürütmek, bizim şiarımızdır. Yani işçilere, köylülere, tüm ezilenlere, reform için her mücadelede esas kurtuluşun devrimle olacağı bilincini vermek, bizim temel görevimizdir. Hal böyle olduğu için de, burjuvazinin "demokrasi mücadelesi" karşısında temel tavrımız, onların sahtekarlığını teşhirdir.

Bizce, Türkiye'de sosyalist devrime geçiş için, mutlaka demokratik devrim -işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğü- gereklidir. Demokrasi, bu devrim ile gerçekten kazanılacaktır. Onun öncesinde kazanılan tüm haklar, bu devrimi gerçekleştirmek için kullanılmalıdır.

12. Legal mücadele ve legal imkanlardan yararlanmayı, illegal örgütlenme ve illegal mücadeleye bağımlı olarak düşünüyoruz. Esas olan, kalıcı olan, sürekli olan illegal örgüt ve illegal temeldeki mücadeledir. Verili her anda, legal imkanlardan örgütün yapısına, gücüne, olanaklarına göre, son sınırına dek yararlanma gereklidir. Ama legalizme düşmeden. Legal imkanlardan yararlanma adına, illegal örgütü, legal imkanlara göre ayarlama yanlışına düşmeden...

Legal bir dergi çıkarmayışımızın tabii ki bu anlayışla bir ilişkisi vardır. Ama bu ilişki, bazılarının sandığı ve iddia ettiği gibi bir ilişki, yani bizim legal imkanların kullanılmasını reddettiğimiz, ya da küçümsediğimiz vb. şeklinde bir ilişki değildir.

Bizim örgütsel yapı ve imkanlarımız bugün, legal imkanlardan yararlanma adına, illegal çalışmayı legal imkanlara uydurma yanlışına düşmeden, legal bir dergi çıkarmamıza izin vermiyor. Sorun bizim açımızdan böyledir.

13. Parlamenter mücadele üzerine, parlamentoyu gerçekten de komünist mücadelenin, sınıf mücadelesinin bir alan ve aracı, bir kürsüsü olarak kullanma imkanlarına sahip olunduğu zaman, somut olarak tartışmanın anlamı ve faydası vardır.

Çok genel düzeyde, biz parlamenter mücadeleyi reddetmeyiz. Tersine, eğer imkanlar elveriyorsa, parlamenter mücadeleden de -hiç bir zaman bu mücadeleyi esas alan haline getirmeden- yanayız.

Biz bugünkü Türkiye şartlarında, devrim mücadelesinden bağımsız bir "demokrasi mücadelesi düzlemi" kabul etmiyoruz. Yukarda da ortaya koyduğumuz gibi, ülkemizde gerçek demokrasi sorunu, doğrudan doğruya demokratik devrim sorunudur. Yani "yasadışı bir partinin ya da örgütlenmenin" oluşturması mümkün olan bir "parlamento fraksiyonu"nun işlevi, demokratik devrim mücadelesine doğrudan hizmet etmek; demokratik devrimin doğrudan propagandası vb.'dir. Biz böyle bir imkanı reddetmiyoruz. Bugünkü şartlarda bu imkan, bizim açımızdan yoktur. Gerçekten devrimci bir faaliyet yürüten hiç bir grup açısından bu imkan bugün yoktur.

"Oluşturulmuş demokratik nitelikli partiler içinde çalışma" sorununa gelince: Oluşturulmuş "demokratik" nitelikli partiler; ancak küçük-burjuva veya burjuva örgütler olabilir (Çünkü Komünist Partisi dışında, onun önderliğinde olmayan bir partidir burda sözü edilen). Ve eğer bunlar gerçekten "parti" ise, partili her insanı bağlayan bir program ve tüzüğe sahip olmak zorundadır. Ve bu tüzük ve program, burjuva veya küçük-burjuva niteliklidir. Buna karşı komünistlerin tavrı, ideolojik mücadele ile bu örgütlenmelerin işçi sınıfı ve emekçi kitleler içinde etkisini kırmaktır. Hem bir yandan bu amaca uygun pratik (sözkonusu partinin demokratlığının sınırlarının gösterilmesi, işçi sınıfı düşmanlığının teşhiri vb.); hem de sözkonusu parti üyeliği, o parti için propaganda yanyana yürümez. Yani bizim Komünist Partisi dışında, başka partiler içinde "çalışma"mız... sözkonusu değildir.

"Çaktırmadan" içinde çalışıp, belli örgütleri ele geçirme, "enterizm"; komünistlerin değil, troçkistlerin taktiğidir.

Somut olarak Türkiye'deki legal partilere ve kurulması mümkün olanlara gelince: Bir bölümü SHP'ni "demokratik" görüyor ve daha demokratikleşmesi için onun içine girmeyi öneriyor. SHP'nin demokratikliğinin sınırı Aksoy olayında da çok açık görülmüştür. Ve bu normaldir de... Bu parti, hakim sınıfların bir kesimininin partisidir.. İçinde çalışmak, bu parti için çalışmak, proletaryaya ihanettir. Aynı şey DSP için sözkonusudur.

Bir bölümü, "demokrasi mücadelesinde 'Sosyalist Parti'"yi "önemli bir araç" olarak görüyor. "Sosyalist Parti", devrim düşmanı, reformist liberal-burjuva partisidir. Bu parti içinde "sosyalizm" adına çalışmak; sosyalizme, devrime, işçi sınıfına ihanettir.

Legalleşmesi için revizyonistlerin mücadele ettikleri TB"K"P, Rus sosyal-emperyalizminin uzantısı, reformist, devrim-düşmanı bir parti olacaktır. İçinde çalışmak sözkonusu olamaz.

Başka bildiğiniz legal partiler varsa, onları somut olarak söylemeniz gerek!

Bir siyasi parti içinde çalışmak sorunu ile; bir kitle örgütü içinde çalışmak (mesela sendikalar içinde) birbirine karıştırılmamalıdır.

Mayıs 1989

Bir Devrimcinin Soruları ...

Değerli Arkadaşlar,

Sizlere daha önce de yazmayı düşünmüştüm, ama olmadı. Bu kez değişik bir yöntem deneyerek bu işi gerçekleştirmeye çalışacağım. Diyalogsuzluğun olduğu yerde yazmak gerçekten zor oluyor. Ben de bu güçlüğü yenmek için böyle bir yol tuttum.

Önce, önemli gördüğüm bir dizi noktada düşüncelerinizi öğrenmek için sorular soracağım. Aslında, soracağım bu sorulara cevap teşkil eden birçok şey, buradaki arkadaş tarafından anlatıldı. Ama, siz, yine de birbiriyle bağlantılı olarak bu soruları kısa da olsa cevaplandırabilirseniz sevinirim.

Sorularıma ek olarak, sorduğum bu noktalara benim açımdan cevap teşkil edecek düşünceleri içeren iki ayrı yazımı da gönderiyorum. (...)

Yanıtlanmasını istediğim başlıca sorular şunlar:

1. Ülkenin bugünkü durumunu ve gelişmelerin yönünü nasıl değerlendiriyorsunuz?

2. Bu değerlendirmeler ışığında yakın ve orta vadede devrimci mücadele açısından hangi görevleri saptıyorsunuz? Bu görevleri yerine getirmek ve sınıf mücadelesinin sorunlarına çözüm yolları, ihtiyaçlarına cevap verme bağlamında taktik, politik ve pratik yönelimleriniz nelerdir?

3. Bugün birlik sorununa nasıl yaklaşıyorsunuz?

a) Komünistlerin ideolojik, politik ve örgütsel birliğini bir program (kuruluş) Kongresini gerçekleştirerek somut bir gerçeklik haline getirmeyi amaçlayan partileşme sürecine nasıl yaklaşıyorsunuz? Türkiye'de BP dışında komünist gruplar var mıdır, yoksa sizce partileşme süreci, BP'nin içinde yaşanıp gerçekleştirilecek bir görev midir?

b) ML Parti'nin programını hazırlamak gibi somut olarak önünüze koyduğunuz bir görev ve ona uygun plan ve programınız var mıdır? Varsa, bu doğrultuda atılmış adımlarınız nelerdir? Böylesi bir program tartışmasının devrimci kamuoyuna açık olarak yaşanmasını doğru buluyor musunuz?

4. Partileşme sürecinde teorik inşa aşamasıyla diğer devrimci pratiğe ilişkin faaliyetler arasındaki ilişkiyi nasıl ele alıyorsunuz?

5. Diğer devrimci güçlerle eylem birliği ve onlara karşı ideolojik siyasi mücadele sorununa nasıl yaklaşıyorsunuz?

6. Mücadele Bayrağı/Bolşevik Partizan ayrılığının ortaya çıkmasında birlik sorununu ele alışta kendini gösteren farklı anlayışların rolü oldu mu? (Ayrışma sürecine ilişkin okuduğum bazı belgelerde, bu noktada doyurucu bilgiye rastlayamadım. Ayrıca Marksist-Leninist olmanın temel ilkeleri üzerine yürütülen tartışma belgeleri, bu olmazsa bu tartışmanın özetini gönderebilirseniz iyi olur.)

7. Stalin sorunu üzerine neler düşündüğünüzle ilgili olarak sözlü bilgilenmem oldu. Mao'nun Stalin'e yönelik eleştirilerini değerlendiren ve cevaplandıran bir araştırmanız olmuş, bu araştırma belgelerini özellikle okumayı isterim. Bu mümkün olmadığı taktirde, kısa da olsa, bugün Stalin'i nasıl değerlendirdiğinizi (olumlu ve olumsuz yönleriyle birlikte) özetler misiniz?

8. Mao meselesine ilişkin değerlendirmelerinizi kısaca özetlermisiniz? İmkan yaratabilirseniz, bu konuda önemli gördüğünüz belgeleri yollamanız çok iyi olur.

9. Bugün ideolojik-teorik düzlemde mevcut olan kargaşanın aşılması noktasında neler düşünüyorsunuz?

10. Kürt ulusal kurtuluş hareketinin bugün geldiği noktada; ulusal soruna yaklaşımınız nedir? Seksiyon örgütlenmesini nasıl temellendiriyorsunuz?

11. Türkiye'de demokrasi mücadelesi konusunda ne düşünüyorsunuz?

12. Genelde legal mücadele ve özelde pratik olarak legal olanaklardan yararlanma sorununa nasıl yaklaşıyorsunuz? Legal bir dergi çıkarmayışınızın bu noktadaki anlayışınızla bir ilintisi var mı? Legal dergi çıkarmayışınızın nedenleri nelerdir?

13. Parlamenter mücadele sorununa nasıl yaklaşıyorsunuz? Demokrasi mücadelesi düzleminde, yasadışı bir partinin ya da örgütlenmenin legal bir fraksiyon oluşturması ya da oluşturulmuş demokratik nitelikli partiler içerisinde çalışması konusundaki düşünceniz nedir?

Neleri öğrenmek istediğimin tam olarak anlaşılması için bu soruları daha ayrıntılı yazabilirdim. Bunun yerine, gönderdiğim iki ayrı yazıda işlediğim konuları dikkate alarak yanıt vermenizi öneriyorum. (...)

Mart 1989

Sendika Komiteleri Üzerine Komüntern:

GREV KOMİTELERİ VE KIZIL SENDİKALAR ENTERNASYONALİ

KIZIL SENDİKALAR ENTERNASYONALİ YÜRÜTME BÜROSU 1929'un Ocak ayının sonunda, Strasburg'da bir konferans düzenler. Bu konferans, Komünist Enternasyonal'in 4. Kongresi'nden bu yana, özellikle Avrupa'da gelişen kitlesel proleter iktisadi mücadeleleri değerlendirmek, Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin o zamana kadar alınmış kararları ışığında gerekli çözümlemeler yapmak ve gelinen iktisadi savaşım için doğru taktikleri belirlemek amacıyla toplanır.

Kızıl Sendikalar Enternasyonali 1929 Strasburg Konferansından bu yana altmış yıl gibi uzun bir süre geçmiş olmasına karşın, kararların büyük çoğunluğunun, bugün de tüm ülkelerin işçi hareketinin kitlesel iktisadi savaşımına ışık tuttuğu, kararların dikkatli bir incelenmesinde görülecektir. Milyonlarca proleterin büyük fedakarlıklar pahasına kazandığı deneyimleri, Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfı kendi malı haline getirmeden kalıcı başarılar elde edemez. Kendi malı haline getirmek, uluslararası deneyimleri bilmek demek değildir. Bilmek, yalnızca kendi malı haline getirmenin başlangıcı ve önkoşuludur. Kendi malı haline getirmek, tek tek deneyimlerin özünü kavramak, hangi deneyimin genelleştirilebileceğini, hangisinin genelleştirilemeyeceğini, hangi taktiğin ne zaman geçerli olduğunu ve bir başka deneyimde ne çeşit değişikliklere uğramak zorunda olduğunu ...vb. vb. bilmek demektir. BOLŞEVİK PARTİZAN Okuyucusu, bundan önceki sayılarımızda, bu yöndeki belgelerimizi tanımaktadır. Bu sayımızda da bu yöndeki çabalarımızın bir parçası ve devamı olarak, Kızıl Sendikalar Enternasyonali Strasburg Konferansı kararlarını, kararların içerisinde ilkesel ve temel noktaları öne çıkartarak okuyucuya tanıtmak istiyoruz.

1920'lerin sonuna doğru uluslararası alanda işçi sınıfının gelişen mücadelesi içerisinde Kızıl Sendikalar Enternasyonali üyelerinin doğru bir önderlik verebilmeleri için Strasburg Konferansı, yerine getirilmesi gereken görevleri 20 maddelik kararlar olarak ortaya koyar; kararların en başına yazılan önsözde de bazı sapmalara dikkat çeker.

Sapmalara Dikkat!

Konferans, özellikle Kızıl Sendikalar Enternasyonali'ne üye örgütler içerisindeki sendikal legalizm, yani *"(tüzüksel kaideleri çiğnemekten duyulan korku, reformist sendika bürokrasisinin emirlerine uyma vs.); kitlelerin gerisinde kalma, onların mücadele yeteneğini olduğundan az değerlendirme, iktisadi ve politik mücadeleler arasındaki bağıntıyı yeterince kavramama."* (A.S.Losovsky, "Muharebe Olarak Grev", İnter Yayınları, Eylül 1988, S. 108, Bundan sonraki tüm alıntılar adı geçen eserden), *"mücadele deneyimlerini yeterince incelememe"* (age., s.109) gibi hatalara dikkat çeker.

Diğer yandan Konferans, işçi sınıfının gelişen iktisadi mücadelesini somut olarak incelemeden, şablonlara dayanarak analize etme ve yine şablonlardan yola çıkarak taktikler belirleme hatasına karşı, *"her iktisadi çatışmayı ayrıntılarıyla incelemek, ortaya çıkan zorlukları saptamak ve bunların üstesinden gelmenin yolunu bulmak, her Kızıl Sendikalar Enternasyonali yandaşının görevi"* (age., s.109-110) olmalıdır der.

Kızıl Sendikalar Enternasyonali Genel Sekreteri **Losovsky,** komünist fonksiyonerlere verdiği konferansların bitiminde, Strasburg Konferans kararlarının inceenmesinin önemini belirttiği bir bağıntıda bir başka sapmaya, dar deneyciliğe karşı şunları vurgular:

"Daha önceki konuşmalarımdan birinde, zafere dair yüzde yüzlük bir garantinin olmadığına işaret etmiştim. Tam bir şekilde incelenmiş deneyimler temelinde hareket ederseniz, zaferi kazanmak için ciddi bir şansınız olur. Ama varolan deneyimleri çalışmalarınızda horlar ve kendi kendinize mücadele yöntemleri ve biçimleri uyduracak olursanız, o zaman yenilginiz yüzde yüz garanti olacaktır. Bundan dolayı, bana öyle geliyor ki, birikmiş deneyimin çok yönlü araştırılması ve bu deneyim temelinde taktiğin hazırlanması, ciddiye alınacak her komünist için en önemli ve en temel şeydir. Stratejimiz, mücadelemizin çizgisini ve yönünü belirler; taktik ise her bir mücadelenin, her bir muharebenin niteliğini belirler. İnsan her şeyi önceden göremez. Gelecekteki bütün grev mücadeleleri için yönetmelikler koyulamaz, ama gelecek grev mücadelelerinde nasıl **davranılmaması** *gerektiği üzerine şimdiden çok şey söylenebilir. Ve bu açıdan, son dönemin, diyelim ki savaş sonrası dönemin, grev mücadelelerinin incelenmesi, özellikle ama bu yıllardaki büyük iktisadi ve politik çatışmaların incelenmesi son derece öğreticidir.*

Bugünkü konuşmamın sonunda sizlere bir kez daha Strasburg konferansı kararlarını çok iyi bir şekilde incelemenizi tavsiye etmek istiyorum. Burada bir çok sorunun cevabını ve ayı zamanda gelecek dönemdeki politik ve örgütsel çalışmanız için sizlere son derece büyük yararı dokunacak çok sayıda değerli yönerge bulacaksınız." (age., s. 84-85)

Kitlelerin greve, lokavta hazırlanması, örgütlenmesi ve örgüt biçimleri

Her savaşım biçiminde olduğu gibi iktisadi savaşımda da işçilerin gafil avlanmaması, mücadeleye nasıl hazırlandıklarına ya da genel olarak hazırlanıp hazırlanmadıklarına bağlıdır. Bu hazırlığın minimal olarak yerine getirilmesi için bazı temel şartlar vardır.

Hazırlığın ilk ve en önemli şartı, kısa sürede hiç bir somut mücadele beklenmese bile, işçileri günlük çalışmada daima gelecek mücadelelere hazırlayacak

biçimde eğitmektir. Somut bir mücadelenin görüldüğünde ise derhal bu durum, tüm işçilerin önünde ortaya konmalıdır. Hazırlık aşamasında işçilerin dikkati, özenle reformist önderlere, sendika bürokrasisisine çekilmeli; bunların teşhirinde, daha önceki ihanetleri somut olarak gösterilerek, işçilerin bu hainlerden bekleyecekleri hiç bir şeyin olmadığı kavratılmalıdır. Daha ön hazırlık aşamasında, işçilerin güvenini kazanmış, kararlı, güvenilir, yetenekleri mücadelenin herhangi bir organında yer almaya yeterli işçiler tespit edilmelidir.

Mücadelenin talepleri *"berrak ve kitlelerin kavrayışına uygun olmalı, o anki somut durumun sonucu olmalı ve ilgi duyan işçiler tarafından tartışılmalıdır."* (age., s. 111) Hiç bir iktisadi savaşım, sözkonusu işletmede çalışan işçilerin çoğunluğu mücadeleye kazanılmadan başarılı olarak yürütülemez. Bu nedenden dolayı verili bir işletmede işçilerin, en azından çoğunluğunun, ileri sürülen taleplere sahip çıkabilmesi için her iktisadi talep o anki somut durumun somut incelenmesine dayanmalıdır.

Bir iktisadi savaşımın çok yönlü ve mümkün olduğunca eksiksiz bir hazırlığında devrimci sendikalara-devrimci sendika işyeri temsilciliklerine, devrimci sendika muhalefetine büyük görevler düşmektedir. Devrimci sendikalar ya da devrimci sendika muhalefeti, öne çıkan mücadeleyi yönetecek organların tabandan oluşturulması için tüm işyerlerinde, ısrarla tabandan mücadele organları üzerinde diretmeli, en geniş işçi kesimleri ile bu sorunu tartışmaya çalışmalı; sendika bürokrasisinin, mücadelenin tabandan yürütülmesinin önünde çıkarttığı tüm bürokratik engelleri işçilere açıklamalı, bunlara karşı inatçı bir mücadele yürütmeli ve kendisi tabandan mücadelenin önderliğini kazanmalıdır.

"9. Bir lokavt tehlikesi olduğunda, hangi partiye ve-ya sendikaya üye olduklarına **bakmaksızın**, *örgütlü ya da örgütsüz olduklarına bakmaksızın işletmelerde tüm işçiler tarafından seçilecek* **lokavta karşı mücadele** *ve işçi taleplerinin gerçekleştirilmesi için* **mücadele yönetimlerinin** *oluşturulması sloganı ilan edilmelidir.*

10. Grev için elverişli bir ortamın ve kitleler arasında mücadeleci bir ruh halinin olması koşullarında, (grev devrimci bir sendika tarafından yürütülse de) tüm işçiler tarafından seçilecek bir **grev yönetiminin** *oluşturulması ön plana çıkarılmalıdır. Bütün yönelimlerden işçiler, hem de ister örgütlü, ister örgütsüz olsunlar, bu seçimlere katılmalıdır."* (age., s.112)

Hangi şekilde ve türde olursa olsun grev yönetiminin, grev komitesinin **yukardan atanmasına**, sendika bürokrasisi tarafından tayin edilmesine karşı yoğun bir ajitasyon ve propaganda yürütülmelidir. Devrimci sendika-devrimci sendikal muhalefet ve komünist örgüt, mücadelenin hazırlık aşamasına en başından katılmalı, her şeyden önce mücadelenin yazılı ve sözlü propaganda-ajitasyonunu biçimlendirmesine yön vermelidir.

İktisadi savaşımın başarılı olarak yürütülmesinde en büyük engel, gerçeğin yerine isteklerin konması, duygulara kapılarak, içinde bulunulan andaki durumu bilimsel olarak analiz etmeden yapılan savaşım çağrıları, grev çağrılarıdır. Ama aynı şekilde kitlenin gerisinde kalmak, mücadelelnin gelişim hızını görememek, böylece savaşımın gelişmesinin önünde engel olmak da o kadar büyük bir hatadır. *"Bu nedenle, grev başlangıcı işçiler için elverişli bir ana rastlatılmalıdır. Elverişli anın seçimi, ortama (iktisadi ve politik ortama), zamana ve yere, güçler ilişkisine, işverenlerin politikasına vs. bağlıdır."* (age., s.113)

İktisadi savaşıma hazırlığın çok önemli unsurlarından birisi de cephanelik sorunu, yani grev fonu kurulması sorunudur. Açlık korkusu, iktisadi savaşımda yer alacak bir işçinin ve ailesinin en büyük korkularından birisidir. Bu korkunun mümkün olduğunca en aza indirilmesi için daha hazırlık aşamasında bir grev fonu kurulmalıdır. Tabii ki; grev fonunun asıl önemi, işçinin ve ailesinin savaşım boyunca karnını doyurmak değildir, tersine daha savaşım başlamadan savaşıma başlayacak işçilerin yalnız olmadığını göstermek, sınıf kardeşleri ve diğer emekçi kesimlerle sağlam bir dayanışma yaratmak vb. için grev fonu daha da önemlidir.

Hazırlık çalışmasının en önemli görevi, kitlelere başarının anahtarının ÖRGÜTLENMEKte yattığını kavratmaktır. Örgütlenmek demek ise, her savaşım biçimine uygun, somut örgüt biçimlerinin öne sürülmesi, geliştirilmesi demektir. Savaşım başladığında hazır olabilmek için, savaşımın başladığı andan günlerce önce savaşımı yönetecek organların, GREV KOMİTELERİNİN, LOKAVTA KARŞI MÜCADELE KOMİTELERİNİN seçimini yapmış olmak gereklidir. İşveren tarafından ansızın bir mücadele dayatılırsa, lokavt ilan edilirse, bu durumun tüm olumsuzluğuna karşın, işçiler açısından hazırlık yapmak olanaklı ve gereklidir.

"Lokavt ansızın ilan edilirse ya da beklenmedik bir şekilde patlarsa ve komisyonların ya da yönetimlerin seçimi zamanında yapılamazsa, grevin ya da lokavtın hemen başında, işçiler daha işletmeyi terketmeden önce bir işyeri toplantısı (işletme bölümleri toplantıları) yapılmalıdır; bu toplantılarda uygun bir ajitasyondan sonra bir yönetimin seçilmesi istenmeli ve bu amaçla devrimci, anarko-sendikalist, reformist, hıristiyan ve partisiz işçilerden oluşan önceden hazırlanmış bir liste sunulmalıdır." (age., s.114)

Seçilen grev komitelerinin bileşiminde, özellikle çok çeşitli mesleklerden işçilerin çalıştığı büyük işletmelerde grev yönetimlerinin bileşiminde tüm mesleklerden işçilerin temsil edilmesine özen gösterilmelidir. Seçim anahtarı konusunda nasıl bir yöntemin uygulanmasının gerekli olduğunu her somut mücadelenin kendi koşulları cevaplamalıdır. Bu noktada en genel olarak söylenecek şey, *"çatışmanın ve işletmenin büyüklüğüne"* (age., s. 114) göre seçim anahtarının ayarlanmasının doğru olduğudur. Grev komitesine seçilen delegelerin sayısı ne kadar çok olursa, mücadeledeki işçilerle daha geniş ve sıkı bağlar kurmak o denli daha çok mümkün olur.

Örneğin küçük işletmelerde her 25-50 işçi için bir delege komite üyesi olarak seçilirken, biraz daha büyük işletmelerde her 100-200 işçi için bir delege seçilmelidir. Çok daha büyük, binlerce işçinin çalıştığı işletmelerde ise her 200-300 işçi için bir delege seçimi doğru olur. Grev komitelerinin bileşimi, savaşım içindeki işçilerle daha geniş ve sıkı bağlar kurmak için mümkün olduğunca çok sayıda delegeyi kapsaması gerekirken ama aynı zamanda hareketli bir yürütmeyi sağlamak için, daha dar delege-

den oluşacak bir YÜRÜTME ORGANI da seçilmelidir.

Mücadelenin hazırlık aşamasında çalışma alanı yalnızca, mücadelenin çıkacağı işletme alanı değildir. Hazırlığın çalışma alanı, aynı zamanda mücadeleyi destekleyip güçlendirecek, başka işletmelerdeki işçilerin desteğini alacak çalışma alanlarından da oluşur. Bu nedenle, hazırlık döneminden başlayarak mücadele alanının genişletilmesi *"yeni katmanların mücadeleye çekilmesi ve yedeklerin yaklaştırılması, başlayan mücadelenin etkisi ve sonucu açısından özel önem kazanır"* (age., s.126)

Hazırlık sırasında hangi yedekleri harekete geçirmek için hangi çalışma alanının öne alınacağı, düşmanın hangi noktada daha zayıf, daha hassas olduğu alanlar varsa, başka işletmelerinde çalıştırdığı işçilerin de mücadeleye girmesi ya da en azından mücadeleyi başlatan işletmedeki işçilerle sıkı dayanışma eylemlerine, iş yavaşlatma, gösteri vb. girmesi geliştirmesidir. *"Mücadelenin genişletilmesi* **yalnızca, mücadele başlamadan önce ve özellikle de mücadelesürecinde bu işçi kategorileri arasında yürütülen ciddi bir önhazırlık ve yoğun çalışma ile mümkündür.**" (age., s. 126)

Grev komitelerinin **işlevleri** ve **görevleri** bağıntısında Strasburg Konferansı 12 alt madde saymaktadır. Bu maddeler, her grev komitesinin yerine getirmesi gereken işlevlerini ve görevlerini en genel ve en gerekli tanımıdır. Biz bunları özetleyerek aktarıyoruz:

Grev komitesi için mücadelenin ana doğrultusu, tespit edilen taleplerin kabul ettirilmesi için, eldeki tüm araçlardan yararlanarak mücadele etmektir. Grev Komitesi mücadelenin TÜMÜNDEN sorumlu olmalı *"görüşmelere girişmeli, yerine göre anlaşma imzalamalıdır"* (age., s. 115) Grev komitesi sendika bürokrasisinin faaliyetlerine özel önem vermeli, işçiler arasındaki bu işveren organlarının çeşitli entrikaları, gizli görüşmeleri, vb. ... derhal açığa çıkartmalı; sendika bürokrasisinin grev yönetiminden uzaklaştırılmasını sağlayacak her imkanı sonuna kadar kullanmalı, sendika bürokrasisinin aldığı kararların, grevi, işçileri bağlamadığını açıklamalı, sendika bürokrasisinin her hain eyleminde, savaşan yığınları harekete geçirici eylemler, protesto gösterileri, yürüyüşler vb. düzenlemelidir.

"5. Grev yönetimi, işyeri sendika temsilcilerini mücadeleye katılmaya yaklaştırmalıdır.; ama bunlar sendika bürokrasisinin izinden gidiyorlarsa, sendika bürokrasisine olduğu gibi bunlara karşı da amansız mücadele yürütülmelidir." (age., s. 115)

Grev yönetimleri, hazırlık aşamasında tespit edilen taleplerle asla yetinmemelidirler. *"Ortaya çıkan duruma ve değişen koşullara göre, inisiyatifi asla elinden kaçırmaksızın, başlangıçta atılan sloganları tamamlamak ve genişletmek ve yeni, politik sloganlar atmaktır."* (age., s. 116)

Grev yönetimi, "ya hep ya hiç" şeklinde sekter, mücadelede esnekliği dıştalayan mantıkla hareket etmemelidir. Koşullara göre farklı manevralar yapmasını bilmelidir.

Aynı bölgede ya da sanayi dalında farklı işletmelerdeki işçilerin mücadelesi de gelişmeye başladığından, derhal farklı işletmelerden grev komiteleri üyelerinden merkezi bir grev komitesi kurulmalıdır. Böylece, mümkün olduğunca çok sayıdaki işçinin eylemi, merkezi bir organ aracılığla birleştirilmeli, koordine edilmelidir. Grev komiteleri, kendi içlrinde çok sıkı disiplin uygularken, aynı zamanda mücadeleyi yönetmede yetersiz kalan, tutarsız üyelerin derhal geri alınmasını sağlamalıdır. Bu nedenle oluşturulacak her grev komitesinde, grev komitesinin bağlayıcı ilkelerinden biri olarak, yapılacak genel işçi toplantılarından işçilerin çoğunluğu talep ettiği takdirde her grev komitesi üyesinin görevden alınabileceğine dair özel kararlar alınmalıdır.

Grev yönetimleri yalnızca çalışan işçiler arasında değil aynı zamanda, işverenin işsizleri grevde bulunan işçilere karşı kullanmasını engellemek için işçilerle işsizler arasında da sıkı ve sağlam ilişkiler kurmalıdırlar.

Grevin başarısı yalnızca işçilerin grevin taleplerine ikna edilip, mücadeleye çekilmesine bağlı değildir, bu aynı zamanda grevin kendini, gelecek saldırılara karşı koruyacak organları yaratıp yaratmadığına çok yakından bağlıdır. Her grev komitesi ya da yürütme organı mutlaka grev gözcülerinin ve grevi koruma organlarının oluşturulmasına özel bir önem vermelidir. Bu alanda görev olarak Strasburg konferansı dokuz madde saymaktadır.

Grev gözcülerinin örgütlenmesine farklı eğilimlerden işçiler seçilmeli, grev gözcülüğünde yalnızca gençler değil, aynı zamanda her yaştan işçiler, özellikle işçi eşleri yer almalıdırlar. Grev gözcülüğünde temel amaç kitle grev gözcülüğünü yaratmak olmalıdır. Grev kırıcılığına, polisin, provakatörlerin saldırılarına karşı işçi eşleri ve çocukları harekete geçirilmelidir.

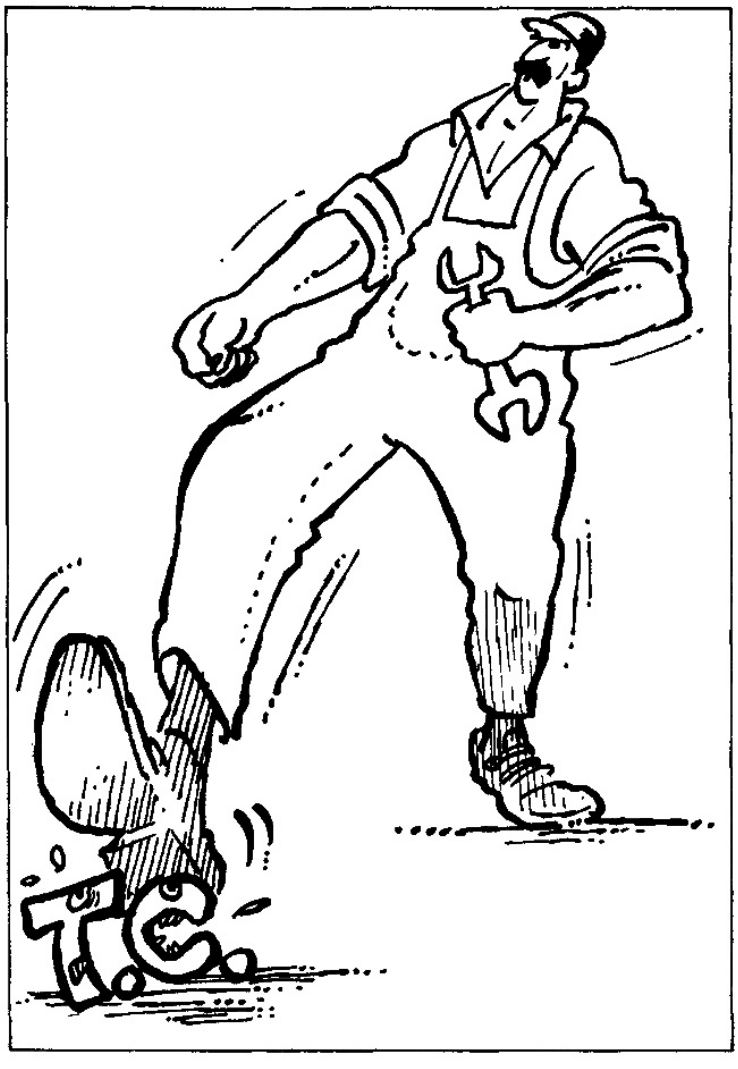

"5. Grev gözcülüğü yapmak, her grevcinin **yükümlülüğü** *olmalıdır; hiç bir işçi, çatışma sırasında belli yükümlülüklerin yerine getirilmesinden kaçmamalıdır.*

6. Faşizmin ve beyaz terörün hüküm sürdüğü ülkelerde (İtalya, Polonya, Romanya, Bulgaristan) ya da işverenlerce ve reformistlerce örgütlenen bir grev kırıcılığının olduğu ülkelerde, daha grevin ilk anından itibaren öz koruma birimleri oluşturulmalı ve bu birimlere en faal işçi kadrolar çekilmelidir.

7. Grev gözcüleri ile devlet iktidar organları arasındaki çatışmalar üzerinden, yalnızca grev gözcüleri değil, aynı zamanda tüm grevciler kitlesi, işverenlerle burjuva devlet arasındaki ittifak temel gerçeği hakkında eğitilmelidir.

8. Grev gözcülüğünde ve öz koruma birimlerinde, spor örgütleri ve proleter kadın birlikleri üyelerinin kullanılması özellikle istenilen bir durumdur; bunlar bir grev sırasında büyük bir rol oynayabilirler.

9. Çeşitli polis ve özel muhbir örgütlerine (işyeri polisi, özel hafiyeler, işyeri muhbirleri, işyeri polisinin bir parçası olarak itfaiye, vs.) karşı mücadeleye özel bir önem verilmelidir." (age., s. 124)

İşçi hareketinin barbar bir baskı altında tutulduğu, faşizmin prangalarına vurulduğu faşist ülkelerdeki grev hareketi, daha çok kendiliğinden çıkıp gelişmektedir. Faşizmin hakim olduğu ülkelerde, genellikle en küçük, basit iktisadi talepler uğruna grev savaşımı bile pek çok durumda siyasal bir olaya, siyasi bir mücadeleye dönüşmektedir. Bu tür ülkelerde komünistlerin, işçilerin içinde yapacağı çalışmanın önemi daha da artmaktadır. *"Buradan, ekonomik ve politik çıkışlar ancak işletmelerden yapılabileceğinden, doğrudan işletmede çalışma yürütmenin bu tip ülkeler için özellikle önemli olduğu sonucu çıkar."* (age., s. 133-134)

Ülkemiz açısından özellikle önemli olan şu alıntıyı, uzunluğuna rağmen aktarıyoruz: *"Beyaz terörün ve faşizmin hüküm sürdüğü ülkelerde, tek tek her ülkenin koşullarına göre gerekli düzeltmeler yapılmalı ve her halükarda, seçilmiş delegasyonların bileşimi, tüm aktif sendika kadrosunu baskılara ve teröre maruz bırakmayacak şekilde saptanmalıdır. İşçilerin çıkarlarını doğrudan ilgilendiren her, hatta en küçük sorunda bile, delegasyon seçimi yapılabilir ve yapılmalıdır. Bu ülkelerde yetenekli bir grev yönetimi seçmek özellikle önemlidir. Grev yönetimi seçimleri yapıldığında, olası koşullar ve baskılar gözönünde bulundurulmalı, grev yönetimindeki kişilerin tutuklanması ya da takibata uğraması durumlarında grev yönetimini devam ettirmek üzere grev yönetimindeki çok sayıda kişi arasından küçük bir yönetici grup ayrılmalıdır. Bu ülkelerde haber alma ve bağlantı çok büyük öneme sahiptir, ama bunun için illegal bir aygıta gereksinim vardır. Grevcilerin faşist çetelere karşı doğrudan korunması bu ülkelerde büyük öneme sahiptir ve bu amaçla özel öz koruma örgütleri örgütlenmelidir. Bu ülkelerde esas olan, her grev sırasında açık hareket etmeye inatla çabalamak ve en küçük fırsatı bile yeraltı barınağından dışarıya çıkmak için kullanmaktır."*(age., s.134)

Özellikle illegal çalışmaya dikkat çekilmesi çok önemlidir. Bu ülkelerde grev komiteleri başından illegal çalışmaya hazır olmalı, illegal çalışmanın gereklerini yerine getirecek biçimde örgütlenmelidir. Faşizmin ve beyaz terörün hüküm sürdüğü ülkelerde grev savaşımının başarısı, başka şeylerin yanısıra, grev komitesinin grevi illegal çalışmanın gereklerine göre ne ölçüde örgütlediğine bağlıdır. Fakat aynı zamanda, iktisadi savaşımların legal olarak yürütme imkanlarından yararlanmasını bilmek, her grev savaşımının, grevi legal olarak kabul ettirmek için de kullanmalıdır.

Kapitalizmin gelişmesine paralel olarak, her ülkede çalışma hayatına çekilen kadın sayısında önemli artışlar olmaktadır. İşçi sınıfının yalnızca sınıfsal baskı altında değil, ama aynı zamanda cinsel bir baskı altında da tutulan bu kesimin mücadeleye çekilmesi muazzam öneme sahiptir. Kadın işçilerin mücadeleye çekilmesi; onların mücadelede basit savaşçılar olarak yer alması anlamına gelmez, tersine kadın işçilerin yönetim mekanizmalarına seçilmelerine özel önem verilmesini, kadın işçilerin işletmede çalışanların çoğunluğunu oluşturduğu şartlarda grev komiteleri yönetim organlarının çoğunluğunu da mutlaka kadın üyelerden oluşması için tüm tedbirlerin alınmasını gerektirir.

Grevin hazırlık aşamasında kadın işçiler uzerinde özel olarak durulmalı, *"kadın işçilerin çıkarlarını ilgilendiren özel taleplerin genel talepler içine alınmasına özellikle dikkat göstermek gerekir."* (age., s. 138)

Kadın işçilerden veya işçi kadın eşlerinden oluşan komisyonlar kurulmalı, kadın işçiler ya da işçi kadın eşleri arasında çalışma yapacak gezgin gruplar oluşturulmalıdır.

"6. Bir grev ya da lokavtın önemli sayıda kadın işçinin çıkarını ilgilendirdiği durumlarda kadın işçilerin örgütlü bir şekilde hazırlanması, kadın işçilerin genel taleplerinin hazırlanması, grev yönetimine en aktif kadın işçilerin aday olarak gösterilmesi amacıyla özel kadın işçi konferansları çağrılmalıdır. Bu ama asla, kadın işçilerin erkek iş arkadaşlarıyla birlikte ortak konferanslara katılmalarını dıştalamamalıdır.

7. Bir çatışmanın tasfiye edilmesinde reformistlerin anlaşmaları çoğu durumda proletaryanın en zayıf kesimlerinin (kadın işçilerin ve gençlerin) göz ardı edilerek yapıldığından, çatışmanın bitiminde bu işçi kategorilerinin çıkarlarının korunmasına özellikle özen gösterilmelidir." (age., s. 139)

Grev komitelerinde komünistlerin görevleri-taktikleri

Grev komiteleri iktisadi mücadele bileşimlerinden ötürü, yani çok çeşitli kesimlerden ve yönelimlerden işçileri birleştireceğinden ötürü, ister istemez bir çok zayıflıklara, yalpalamalara sahip olacaktır. Komünistlerin ister azınlıkta olsunlar isterse de çoğunlukta olsunlar, mücadele gruplarının zayıflıklarına, yalpalamalarına, mücadele organlarında yer alan üyelerin yapılarına özel bir dikkat göstermeli, sürekli ve sistemli olarak mücadele organlarının faaliyetlerini gözetmeli, değerlendirmeli, gerekli olan her değişikliği kabul ettirmek için geniş işçi toplantılarına çağrılmasını gündeme getirmeli ve işçilerin çoğunluğunu gerekli değişikliklerin kabulüne ikna etme-

lidir.

Seçilmiş de olsa bir grev komitesini desteklemek ya da onun içinde yer almak diye mutlak bir ilke yoktur. Eğer bir grev komitesi, mücadele organı sendika bürokrasisinin etkisi ya da denetiminde ise mücadeleyi geliştirme yerine engelliyorsa, komünistlerin görevi, böyle bir grev komitesini reddetmek, içinde yer alıyorlarsa grev komitesinden çekilmek ve yeni ve mücadeleci bir grev komitesinin seçimi için faaliyet göstermek, işçilerin çoğunluğunu bu yönde kazanmak için çalışma yapmaktır. *"Grev yönetimleri sorununda Kızıl Sendikalar Enternasyonali yandaşlarının en önemli görevi, en iyi ve en enerjik fonksiyonerlerini demokratik yollardan bu organlara seçtirmek, enerjik, örnek ve sınıf ruhuyla yürütülen bir çalışmayla bu organlar içinde yönetici bir konum kazanmak, bu kurullar ve yönetimler içinde, bir an için bile kendilerini seçen işçilerden kopmaksızın, daima kitlelerin güvenine dayanarak ve diğer yönelimlerden işçileri de beraberinde sürükleyerek daima örgütlü hareket etmektir. Kitlelerin bu mücadele organlarına güvenlerini pekiştirmek ve kitleleri partisiz grev yönetimleri ve lokavta karşı mücadele yönetimleri aracılığıyla fiilen yönetmek Kızıl Sendikalar Enternasyonali yandaşlarının görevidir."* (age., s. 118)

Grev komiteleri, iktisadi savaşım yönetimleri komünistlerin geniş kitlelerle bağlar kurması, bu bağları pekiştirip geliştirmesi için çok elverişli ortama sahiptirler. Komünistlerin bu ortamdan gerektiği gibi yararlanabilmeleri için geniş kitlelerle bağ kurmak ve geliştirmenin önündeki her hataya, özellikle sekterizm hastalığına, hotzotcu tavırlara karşı kararlı bir mücadele yürütülmelidir. *"Grev yönetimi, bir an için bile kitlelerle bağı kaybetmemeyi başarmalı, sürekli rapor sunmaya önem vermeli, üyeleri arasına yeni enerjik ve çalışkan insanlar katmaya ve çalışmalarını her işçinin denetleyebileceği şekilde sürdürmeye çalışmalıdır.", "Emirler ve gizli diplomasi sistemi, grev yönetimlerinin davranışları arasından sökülüp atılmalıdır."* (age., s. 119)

Grev yönetimlerinin kitleler tarafından denetlenmesi grev komitelerinin, kitlelerin onayını almadan önce hiç bir kararı alıp uygulamayacağı anlamına gelmez, tersine denetleme aynı zamanda, kendine güvenen, grevin ilkeleri temelinde kendi başına kararlar da alan ve fakat aldığı ve uyguladığı kararlar üzerine savaşan kitlelere düzenli aralıklarla hesap veren bir mücadele organını gerektirir.

Grev yönetimleri ile reformist sendika aygıtı arasındaki karşılıklı ilişkiler

Kurulmasını önleyemedikleri şartlarda reformistlerce sendika bürokrasisi kendi oluşturduğu grev komitesini (teslimiyet organlarına) yukardan işçilere dayatmaya çalışırlar. Bu tür çabalara karşı, daha hazırlık aşamasından başlayarak yorulmak bilmez bir mücadele yürütülmelidir.

Komünistler bir grev mücadelesi ve sonrasında sendika bürokrasisinin bu yöndeki çabaları konusunda işçileri daima uyarmalı, işçiler arasında yürüttükleri ajitasyon-propaganda çalışmalarında bu noktaya özel bir yer vermelidirler. *"Grev yönetiminin reformist sendika aygıtına en küçük bir ideolojik ve örgütsel bağımlılığı, reformist sendika aygıtına karşı mücadelenin zayıflatılması, grevin yenilgisine, sendikal muhalefetin ve onun inisiyatifiyle ortaya çıkan grev yönetimlerinin otoritesinin azalmasına yol açabilir."* (s. 120-121)

Eğer işçiler sendika yönetiminin ileri sürdüğü adayın seçilmemesi konusunda ikna edilmezse, o zaman sendika bürokrasisinin delegelerinin ancak danışma oyuna sahip üye olarak seçilmesinde ikna edilmeli, her iki halde de grev komitesinin sendika bürokrasisinin etkisinden ne kadar uzak olursa o kadar başarılı olabileceğini göstermelidir.

"Korsan" ya da "Gayri resmi" grevler

"Korsan" ya da "Gayri resmi" grevler olarak, sendika bürokrasisinin onayı olmadan başlayan grevler adlandırılır. Bu grevler başından sendika bürokrasisinin kontrolü dışında olduğundan, sendika bürokrasisi, işveren ve kapitalist devlet tarafından yutturulmaya çalışılan "iş barışına" büyük ölçüde zarar verdiğinden sendika bürokrasisi bu tür grevlere şiddetle karşı çıkar, bu tür grevlerin yasadışı olduğu yönündeki işverenlerin ve hükümetin korkutma çabalarına gizli ya da açık olarak destek verir, işçileri sakin olmaya, işlerinin başına dönmeye çağırırlar.

Komünistler açısından bu tür "korsan", ya da "gayrı resmi" grevlerde görev; sendika bürokrasisi grev mücadelelerinden vazgeçme yönünde çaba gösterirken bu "korsan" ya da "gayrı resmi" grevleri tanımaktır. *"Böyle bir korsan ya da gayrı resmi grev patladığında, kitlelerin inisiyatifini ve enerjisini uyandırmak özellikle gereklidir; çünkü ancak geniş kitleler mücadeleye aktif bir şekilde katılmaya teşvik edildiğinde, işverenlerin, burjuva devletin ve reformist bürokrasinin birleşik cephesi yarılabilir."* (age., s. 125-126)

Mücadelenin boğulması nasıl engellenebilir?

İşçilerin iktisadi savaşımlarının sendika bürokrasisi ve reformistler tarafından boğulmaması, herşeyden önce komünistlerin işçi kitleleri üzerindeki etkisine, komünistlerin sınıfın "kopmaz bir parçası" olup olmadıklarına, bu amaca uygun olarak işçi sınıfı içinde azami bir propaganda-ajitasyon-örgütsel bir ön çalışma yürütüp

yürütmediklerine bağlıdır. Böyle bir ön hazırlık çalışması uzun yılları, doğru bir çizgiyi ve çalışma tarzını deneyimli işçi kadrolarının yetiştirilmesini gerektirir. Fakat şu ya da bu somut bir iktisadi savaşımın boğulmasını engellemek için tek başına bunlar yetmez, başka şeyler de gereklidir. Bu noktalarda Kızıl Sendikalar Enternasyonali Strasburg Konferansı kararları 7 alt madde koymaktadır. Bunlar öz olarak şunlardan oluşmaktadır:

Her şeyden önce işçiler *"düşmanın kendi safları arasında olduğu konusunda"* aydınlatılmalıdır. İşçilerin en tehlikeli düşmanları olan reformistler ve sendika bürokratları *"grev kırıcıları"* olarak damgalanmalı, bunların mücadeleden uzaklaştırılması için herşey yapılmalıdır.

Mücadele organlarına, grev yönetimlerine davaya bağlılığı kesin bilinen kendini kanıtlamış işçiler seçilmelidir. Mücadele başladığında reformistlere ve sendika bürokratlarına, bunların gizli diplomasi oyunlarına, entrikalarına karşı mücadele daha da yoğunlaştırılmalıdır.

Sendika organlarının, grevi kendilerinin bitirme yönünde karar almalarına şiddetle tepki gösterilmeli, tepki somut eyleme dönüştürülmelidir.

Reformistlerin, sendika burokrasisinin grev öncesinde grevi boğma, engelleme taktiği başarıya ulaşamazsa, bu sefer grev sırasında grevi boğmak için her imkandan yaralanmak, özellikle de etkisi altında tuttukları geri işçilerin tutarsızlığından, korkaklığından yararlanmak olmuştur.

Komünistlerin görevi, grev öncesinden greve çıkmayı ve grev sonrasında da grevi bitirmeyi ancak ve ancak işletmede yapılacak genel işçi toplantısının onayına bağlamak olmalıdır.

Grev mücadelelerini politize etmenin yöntemleri

İşçiler doğrudan bilincine varmasalar bile pek çok grev sermayenin saldırıları, sendika bürokrasisinin ve reformistlerin grevleri boğma entrikaları sonucunda, pek çok durumda politik özellikler kazanmaktadır.

Komünistlerin grev savaşımı içerisinde bu noktada yapacakları iş, mücadelenin somut durumunu, çıkış noktasını, taleplerini gözden kaçırmaksızın mücadeleyi *"bir üst aşamaya çıkartan sloganlar"* (age., s. 135) atmaktır. Grevlerin bir üst aşamaya çıkarılması demek, sermaye, kapitalizm, sömürü üzerine politik konuşmalar yapmak demek değildir. Grevleri politikleştirmek demek, işçilerin mücadele ettikleri taleplerle sıkı sıkıya birbirine bağlı genel nitelikteki sloganlarla birleştirmesini bilmek demektir.

"Esas mesele, her işçinin, devletin işverenleri işçilere karşı koruduğunu, «sınıflar üstünde duran» adli mekanizma, basın, kilise vs. nin işverenlerin hizmetinde olduğunu ve nispeten büyük her iktisadi çatışmanın sınıfa karşı sınıf mücadelesi sorununu ortaya attığını mücadele deneyimlerinden öğrenmesidir. Bir çok sloganın hep birden ortaya atılmamasını ve ekonomik çatışmanın süreci ve ona eşlik eden koşullarla sıkı bağı olan politik sloganların en çok yararı getirdiğini gözönünde bulundurmak önemlidir." (age., s. 136) ■

Kıbrıs Komünist Partisi/Bolşevik Örgütleme Komitesi 1. Konferansı Kararları Üzerine

Kıbrıs Komünist Partisi/Bolşevik (Örgütleme Komitesi), KKP/B (ÖK), Eylül 1987 de merkez yayın organı ***Kızıl Bayrak*** sayı 5'te yayınladıkları ***Konferans Manifestosu*** ile 1. Konferanslarının yapıldığını duyurmuş, bu konferansın aldığı kararları, tespit ettiği görevleri, hedefleri devrimci kamuoyuna sunmuştur. Yine 1. Konferans belgesi olarak ***Bolşevizmin Bir Karikatürü ve Leninist Parti Örgütlenmesi*** başlıklı bir polemik yazısı da yayınlanmıştır.*(1)*

KKP/B(ÖK) Merkez Komitesi, 1.Konferansın amacını şöyle açıklamaktadır:

"Konferansa katılan tüm yoldaşlarca açık olması gereken bir nokta, bu konferansın Kıbrıs çapında bir Komünist Partisi yaratmak için toplanmadığıdır. Kıbrıs'taki yerel komünist çalışmaların henüz çok zayıf olduğu, bazı bölgelerde ise hiç olmadığı, dolayısıyla Marksist hareketle kendiliğinden işçi sınıfı hareketinin ayrı yollardan yürüdüğü günümüz şartlarında, bu konferansın, milli çapta komünist örgütlenme olarak gündeme gelebilecek bir komünist partisinin kuruluşunu gerçekleştiremeyeceği açıktır. O halde, Konferans niye toplanıyor?

Konferans, Ekim 1983'te kurulmasından bu yana yapılan siyasi, ideolojik ve örgütsel çalışmaları değerlendirmek ve önümüzdeki dönemdeki görevlerimizi saptamak için bulunuyor. Somutlaştıracak olursak: Bugüne dek çıkan belgelerimizi gözden geçirmek, varolan yanlışlarımızı düzeltmek; örgütlenme konusunda sürdürülen araştırmaların sonuçlarını ortaya koymak; Türkiyeli yoldaşların örgütlenme üzerine getirdiği görüşleri değerlendirmek ve önümüzdeki dönemdeki görevlerimizi saptamak -işte Konferansın somut olarak tartışıp karara bağlayacağı konular bunlardır." (Kızıl Bayrak, sayı 5, sayfa 3)

Kuruluşundan(Ekim-1983) bu yana yapılan çalışmaları değerlendirmek ve önde duran görevleri tespit etmek amacıyla toplanan bu konferans, özellikle Leninist Parti örgütlenmesi üzerine yoğunlaşmış KKP/B(ÖK)'nın parti üzerine araştırmalarını sonuçlandırmış ve aynı konuda KKP/B (ÖK)'nın geçmişini değerlendirmiştir.

TKP/ML(B)'nin de yakın geçmişte uzun bir süreyi kapsayan araştırma-tartışma sonrası 3.Konferansında sonuçlandırmış ve Olağanüstü Parti Konferansında tekrar onaylamış olduğu programatik görüşleri temelinde KKP/B(ÖK)'nın Leninist parti öğretisine dair görüşlerini, eleştirilerimizle birlikte okuyucuya tanıtmayı ve aynı zamanda KKP/B(ÖK) ile bu konuda yazılı bir tartışmayı başlatmayı kendimize görev biliyoruz. Biz bunu proleter enternasyonalizminin gereği olarak kavrıyoruz.

Geçmişte TKP/ML'nin kardeş örgütü olan KKP/ML(ÖK), 80'li yıllarda derin bir ideolojik ve örgütsel bunalıma girmiş ve bu bunalım, KKP/ML(ÖK)'nın kendisini feshetmesiyle sonuçlanmıştır. KKP/ML(ÖK)'nın bir dizi kadrosu, Ekim 1983'te KKP/B(ÖK)'ni kurmuş ve kendilerini KKP/ML(ÖK)nın devamı olarak gördüklerini ilan etmişlerdir. TKP/ML(B), en başından itibaren eski kardeş örgütü içindeki gelişmeyi yakından izlemeye ve ideolojik-siyasi tartışmalarla gelişmeye doğrudan müdahale etmeye çalışmıştır. Bu dayanışma ve ideolojik mücadele, temsilciler düzeyindeki çeşitli görüşmelerin yanısıra KKP/B(ÖK)'nin çeşitli belgelerini eleştirilerle birlikte yayınlamak şeklinde olmuştur. KKP/B(ÖK)'nin bugün geldiği yerin değerlendirilebilmesi açısından, TKP/ML(B)'nin geçmişten buyana yürüttüğü ideolojik mücadelenin anahatlarıyla ortaya konmasının gerekliliğini görüyor ve okuyucuya burada atıfta bulunacağımız belgeleri de incelemesini öneriyoruz:

--› KKP/ML(ÖK), TKP/ML-TKP/ML(B) ayrılığında uzun süre orta yolcu bir tavır takınmış, TKP/ML ile arasında olan derin ideolojik ayrılıklara rağmen, kardeşlik ilişkilerini koparmaktan çekinmiş, bunun yerine her iki tarafla da "tartışma" yolunu seçmiştir (Bkz. BP No.8, Haziran 1983, "MK'nin KKP/ML(ÖK)'nin Belgesine Eleştirisi"). TKP/ML(B), KKP/ML(ÖK)'nin bu tavrını şiddetle eleştirmiş ve bu noktadaki ideolojik mücadele, KKP/ML(ÖK)'nin devamı olarak ortaya çıkan KKP/B(ÖK)'nin bu hatayı özeleştirel olarak tespit etmesiyle sonuçlanmıştır (Bkz. "KKP/B(ÖK)'nin Bazı Belgeleri", BP No 18, Eylül 1984).

--› KKP/B(ÖK)'nin kuruluş belgelerinin bir bölümü BP No. 18'de yayınlanmış ve buna ilk tavır takınılmıştır. Bu ilk tavırda dikkate alınması gereken en önemli eleştiri, KKP/B(ÖK)'nin içinde bulunduğu

---

(1) KKP/B(ÖK) Merkez Yayın Organı Kızıl Bayrak'ın 6. ve 7. sayısı (Bolşevizmin Bir Karikatürü ve Leninist Parti Örgütlenmesi), EYKÜ (Eski Yazı Kurulu Üyeleri)'nin "Bolşevizmin Örgütlenme Anlayışı ve Örgütlenmede Karşılaştığımız Sorunların Özü" başlıklı üç bölümlük yazılarında savunulan görüşlerle polemik yazısıdır. Bu yazı (Bolşevizmin Karikatürü..) aynı zamanda kendi geçmişleriyle hesaplaşmayı içermektedir. Önsözlerinde bu yazının 1. Konferanslarda tartışmalara temel alındığı ve önemli bir bölümünün Konferans tarafından onaylandığı belirtilmektedir. Bizim alıntı yaptığımız bölümler, -önsözde belirtildiğine göre- Konferans'ta onaylanmış olan bölümlerdendir.

Bu polemik içerisinde KKP/B(ÖK), parti inşasına ilişkin bugünkü görüşleri de daha kapsamlı olarak ortaya koymaktadır. Bundan dolayı, yazımızda -EYKÜ ile yürüttükleri polemiği dışta tutarak- zaman zaman bu yazıya atıfta bulunmayı uygun gördük. EYKÜ ile yürüttükleri polemiğe girmememizin nedeni, öncelikle KKP/B(ÖK) ile Leninist parti inşası sorununu tartışmak isteyişimiz, bu konuda yazılı tartışmanın yolunu açmak isteyişimizdir.

ideolojik-siyasi-örgütsel durumu doğru değerlendirememesi ve KKP/B(ÖK)'nin kuruluşunun bu krizi atlatabilmek için henüz bir ilk adım olduğunu, ama KKP/B(ÖK)'nin önünde çözülmesi gereken muazzam görevlerin durduğunu yeterince bilince çıkarmamış ve görevleri bu anlamda küçümseyen bir konum da olduğu tespitidir. Diğer taraftan KKP/B(ÖK), kuruluş bildirisinde iki aşamalı parti inşası öğretisini savunduğunu ilan etmiş ve önüne parti inşasının birinci aşamasının görevlerini koymuştur. Bu çıkış noktası olarak tarafımızdan olumlu karşılanmıştır.

--› Diğer bir önemli ideolojik ayrılık ve mücadele noktası, KKP/B(ÖK)'nin Kıbrıs'ta devrim aşaması konusundaki tavrıdır. KKP/B(ÖK), 1981 yılı içinde yaptığı konferansta TKP/ML-KKP/ML(ÖK) ortak açıklamasında (1978) saptanan demokratik halk devrimi tezinden vazgeçmiş, bunun yerine Kıbrıs'ta devrim aşamasının sosyalist devrim aşaması olduğunu savunmaya başlamıştır. (Bkz. BP No 8, "Konferans Sonuç Raporu" ve "TKP/ML(B) MK'nin Eleştirisi") KKP/B(ÖK) de devrim aşaması konusundaki bu tezi, devralarak savunmuş ve bu TKP/ML(B) ile KKP/B(ÖK) arasındaki ideolojik mücadelenin önemli bir noktası olarak kalmıştır. (Bkz. BP No. 3/4, 8, 18, 31)

--› Gelinen yerde KKP/B(ÖK) ile aramızdaki ideolojik ayrılıklara temel bir sorun daha eklenmiştir. Eylül 87'de yapılan KKP/B(ÖK)'nin Birinci Konferansı'na TKP/ML(B)'nin de bir temsilcisi katılmış ve KKP/B(ÖK) aşağıda ortaya koymaya çalışacağımız gibi, parti inşasına ilişkin olarak oportünist bir çizgiyi konferansta temsilcimiz tarafından yürütülen ideolojik mücadeleye rağmen hakim kılmıştır.

KKP/B, Kuruluş Belgesinde Ortaya Koyduğu Birinci İnşa Aşaması Hedefinden Gelinen Yerde Geri Adım Atmıştır

KKP/B (ÖK)'nin kuruluş bildirisinde geçici merkezin görevleri bağlamında parti inşasının birinci aşamasında bulunulduğu tespit edilmiş ve tüm diğer görevler bu temel düşünceye göre tayin edilmiştir:

"Şu anda ilgilendiğimiz ve çatımız altında toparlamaya çalıştığımız kesimin işçilerin en ileri kesimleri ve devrimci aydınlar olduğunu söyledik. İki aşamalı parti inşasında ilk aşamanın bunu talep ettiğini ve sorunun önderler örgütünü (KP'ni) yaratmak ya da oluşturmak olduğunu söyledik."(Manifesto S.9)

KKP/B(ÖK)'nin birinci konferansı bu düşünceyi reddetmiştir:

"Burada açıktan söylenmese de, parti inşasının birinci aşamasında olduğumuz şeklinde bir anlayış vardır. Bu anlayış YANLIŞ BİR ANLAYIŞTIR... Gerçek bir Bolşevik partiyi yaratmak için yola çıkan Örgütlenme Komitesinin Merkezini oluşturan bizlerin, başlangıçta bu yönde hatalı bir anlayışı olması doğaldır. Çünkü henüz kapsamlı bir araştırma yapılmış değildir.."(Manifesto S.9)

Görüldüğü gibi, KKP/B(ÖK) Kuruluş Bildirisinde önüne koyduğu dolaysız hedefi, bugün yanlış bir hedef, parti inşasının birinci aşamasında bulundukları ve görevleri buna bağlı tespit etmeleri gerektiği anlayışını, hatalı anlayışı olarak değerlendirmektedir.

Konferansın toplanma amacının "Kıbrıs çapında bir KP yaratmak olmadığı" nı açıklayan konferans açılış konuşmasından başlayarak, bir bütün olarak 1.Konferanslarına damgasını vuran düşünce, bu olmuştur. Ve bu düşünce elbette, KKP/B(ÖK)'nin bugün savunduğu, ML parti inşasından bir sapma oluşturan yanlış parti inşası anlayışından kaynaklanmaktadır. Şunu da en başına koyalım: KKP/B(ÖK)'nin ***Konferans Manifestosu*** ve ***Bolşevizmin Bir Karikatürü***'nde ortaya koyduğu parti inşasına ilişkin çizgisi, bize hiç de yabancı olmayan bir çizgidir, bizim bir zamanlar azınlığımızın, özellikle de bir dönem azınlık içinde yer almış olan Ahmet B.'nin görüşleri ile önemli ölçüde uyum içindedir.

KKP/B(ÖK) açısından da sorunun özü, ML parti nedir nasıl oluşur sorularına verilen cevaplarda yatmaktadır. Onlar da "KP, sosyalizm ile işçi sınıfı hareketinin birliği" dir tanımından yola çıkarak, parti inşasına ilişkin görüşlerinin tümünü, bu tez üzerinde yükseltmeye çalışıyor ve -doğru olan- bu tezi komünist partisinin kuruluşunun ***zamanlaması*** için kullanmaya çalışıyorlar.

Stalin'in ***SBKP(B) Tarihi***'nde ***Ne Yapmalı***'yı özetlediği yerden alınan, "KP, sosyalizm ile işçi hareketinin birliği"dir tanımı doğru bir tanımdır ve bu tanımdan çıkarılacak -çıkarılması gereken- tek sonuç; işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmin ayrı yollardan yürümesinin, her ikisini de zayıflatacağı ve Marksist-Leninistlerin çalışmalarının en başından itibaren, bu birliği sağlamak için çalışmaları ve içinde bulunulan her tarihi koşulda, bu birliğin sağlanması ve sağlamlaştırılması için, ideolojik-siyasi-örgütsel görevlerin doğru tespitinin gerektiğidir. Lenin ve Stalin'in bu bağıntı ile ilgili söyledikleri hiçbir şekilde, partiyi kurmak ve parti inşasına başlamak için, işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmin birleştirilmiş olması gerekir şeklinde bir sonuç çıkarmaya dayanak yapılamaz.

KKP/B(ÖK)'nin tezlerini dayandırmaya çalıştığı alıntıların bir dizisine, eski azınlığımızla tartışmalarımız içinde de ileri sürüldüğünden dolayı, ***Parti Öğretisinin Bazı Yönleri Üzerine*** başlıklı ***Bolşevik*** sayı 22'de tavır takınmıştık. Bu konuda KKP/B(ÖK), bir takım "yeni" alıntılar ileri sürmektedir. Bu yeni alıntılar da, sorunun özünü değiştirmemektedir.*(2)*

(2) Dipnot için ilerki sayfaya bkz.

KKP/B(ÖK)'nin Komünist Partisinin Kuruluşu İçin Önkoşul Olarak İleri Sürdüğü, İşçi Sınıfı Hareketi İle Sosyalizmin Birliğinin Düzeyi Sorunu Üzerine

İlk olarak şunu belirtelim: KKP/B(ÖK), propaganda aracı olarak parti adının kullanabileceğini, bundan dolayı da "formel" parti ile "gerçek" parti ayrımının mutlaka gerekli olduğu görüşünü savunuyor.

Bu noktada üretilen teoriler, KKP/B(ÖK)'nın bizzat kendi yarattığı açmazın bir sonucudur. Yukarıda da söylediğimiz gibi, KKP/B(ÖK), Stalin'in "Marksist bir parti, sosyalizm ile işçi sınıfı hareketinin birleşmesi" olduğu tezinin, temel bir Marksist tez olduğundan yola çıkmakta ve bunun Marksist-Leninist partinin tek bilimsel tahlili olduğunu kabul etmektedir. Böyle olunca da, ancak sosyalizm ile işçi sınıfı hareketinin birliğinin sağlandığı şartlarda, Marksist-Leninist partiden söz edilebileceği tezine varmaktadır.

Ama geçmişteki Komünist Hareket'in tarihi, onların bu şablonuna uymadığından (bu onlara gösterilmediğinden), şablonu, bu birlik sağlanıncaya dek "formel parti", "propaganda aracı olarak parti" formülü ile tamamlamakta ve böylece açmazı bertaraf etmeye çalışmaktadırlar. Fakat bu da onları, içine düştükleri açmazdan kurtarmaktan oldukça uzaktır.

"Çünkü nasıl ki Parti kavramının kendisi, ortaya çıkışı, kuruluşu, inşası bir süreç olan parti denen organizmanın çok değişik durumlarını ifade eden, bu anlamda relatif bir kavram ise; gerçek parti kavramı da bu relatifliği ortadan kaldırmamaktadır." (*Bolşevik*, sayı 22, s. 28-29)

Dolayısıyla bu sefer bir başka soru, KKP/B(ÖK)nin deyimiyle "gerçek parti" olmak için, işçi sınıfı ile sosyalizmin birliğinin düzeyinin hangi seviyede olması gerektiği sorusu gündeme gelmektedir.

Parti inşasının birinci aşamasının görevlerine sarılmak için "gerçek" parti olma önkoşulunu, gerçek bir komünist parti olmak için de, işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmin belirli bir gelişme düzeyinde, tek bir bütün olarak birleşmişliğini önkoşul olarak ileri süren KKP/B(ÖK), "gerçek" parti olmak için bu birlik düzeyi hangi seviyede olmalıdır sorusuna berrak bir yanıt verememektedir.

Bu soruya yanıt aradığı yerde ise, kendi kendisiyle çelişmektedir. Bu bağıntıda RSDİP'nin 1898'de kurulmuş olmasının tesadüfi olmadığı söyleniyor ve Rus sosyal-demokratlarının işçi sınıfı hareketiyle bütünleşmelerinin düzeyiyle açıklanmaya çalışılıyor. Stalin'in *"RSDİP ve Acil Görevleri"* adlı makalesinden yaptıkları bir alıntıdan sonra şu sonuç çıkartılıyor:

"Yukarıdaki alıntıda Stalin, 1870-1880'lerde işçi sınıfı hareketinden bağımsız olarak varlıklarını sürdüren Rusya Marksistlerinin 1898'den önce (Bolşevik Partisi kurulmazdan önce) -1980'ların başında- Rusya işçi sınıfı ile temas kurduğunu, "tüm dikkatini ve çabalarını Rusya işçi hareketi üzerinde" yoğunlaştırdığını söylemektedir. İlk safhalarda (1890'ların başında) Rusya Marksistlerinin, ileri işçileri propaganda ve ajitasyon çevrelerinde ("circles") ve eğitim gruplarında eğittiğini söylemektedir. Daha sonra, kendiliğinden hareketin yükselmesiyle, Rusya sosyal-demokrasisinin bulunduğu dar çerçeveden çıkıp, "geniş işçi kitleleri arasında etkisini yayma gereksinimi" duyduğundan söz etmektedir. Ve Stalin, Rus sosyal-demokrasisinin tüm bunları 1898'den önce -Bolşevik Partisinin kuruluşundan önce- yaptığını söylemektedir("Tiflis'te 1897-1898'de; Rusya'da daha önce"). Görüldüğü gibi, Bolşevik Partisinin kurulması, Stalin'e göre, tarihsel bir süreçtir. Bu süreç, başlangıçta birbirinden bağımsız olarak varlığını sürdüren iki hareketin (Marksist hareket ve kendiliğinden işçi sınıfı hareketinin) birbiri ile birleşme, kaynaşma sürecidir. Bolşevik Partisinin (ya da Komünist Partisinin) kurulması, bu iki hareketin belirli bir gelişme düzeyinde, tek bir bütün olarak birleştirilmesine tekabül eder." (Bolşevizmin Karikatürü, sayfa 24-25)

Bizim buradan çıkardığımız sonuç, KKP/B(ÖK)'nın, partinin kuruluşu için Rus sosyal-demokratlarının 1898'de ulaştıkları düzeyde bir birlik öngördükleridir. Fakat KKP/B(ÖK), Konferans Manifestosu'nda (Bolşevizm'in Karikatürü'nde de bu tekrarlanıyor) "gerçek" komünist partisinin ölçütü nedir? sorusuna şu şekilde cevap veriyor:

"Gerçek parti olmanın kıstasları:

a) Marksist çevreler,

b) Siyasal ajitasyona geçmesi.

Sınıf olarak örgütlenmesi için, ulusal çapta örgütlenmesi gerekir. Dolayısıyla gerçek parti olabilmenin diğer kıstası da ulusal çapta örgütlenmedir. Rusya'da RSDİP 1898'de formal olarak görülüyor. Stalin 1900 sonrasını alıyor ve 1900 öncesini almıyor. İskra yerel örgütlerin birleştirilmesi için ciddi bir çalışma. Ele alınan makalesinde SBKP(B) farklı bir partidir. 1900 öncesi dikkate alınarak ele alınmıştır." (Konferans Manifestosu, sayfa 29)

Burada birincisi, gözle görülür bir çelişki sözkonusudur. 1898'de kurulan parti, "gerçek" parti midir,

(2) "Parti Öğretisinin Bazı Yönleri Üzerine" başlıklı Bolşevik sayı 22 de, TKP/ML(B) içindeki azınlıkla (şimdiki Mücadele Bayrağı) yürütülen tartışmada çoğunluğun bazı belgeleri yayınlanmış, bu belgeler azınlığın parti inşasına ilişkin çizgisinin değerlendirilmesinde Olağanüstü Parti Konferansında temel alınmıştır. KKP/B(ÖK)'nin bugün gelinen yerde savunduğu parti inşası çizgisinin teorik gerekçelendirmeleri ile geçmişteki azınlığımızın teorik gerekçelendirmeleri büyük benzerlikler göstermektedir. Bu nedenle KKP/B(ÖK)'nin bir dizi görüşlerinin eleştirisinde, Bolşevik sayı 22'ye atıfta bulunacağız.

yoksa formel parti mi? İkincisi ama, "birlik düzeyi" sorununa halen yanıt yoktur. Bu olmadığı gibi, bu sefer de "gerçek" partinin "kıstasları" genişletilmiştir: Sosyalizm ile işçi hareketinin "belirli bir düzeyde birliği"nin (belirlinin ne kadar belirsiz olduğunu söyledik) ötesinde başka kıstaslar da öne sürülmektedir. Neden? Çünkü Stalin'in,

"Bizim partimizin gelişmesinde üç dönem öne çıkarılır: Birinci dönem partimizin biçimlendirilmesi ("Formierung") ve yaratılması dönemidir. Bu dönem yaklaşık olarak İskra'nın kuruluşundan III. Parti Kongresine kadar -o da dahil- olan zaman dönemini (1900 sonu 1905 başı) kapsar."

şeklindeki sözlerini yanlış yorumlayarak, onun parti inşasını 1900'le başlattığı sonucu çıkarılmakta ve bu yanlış yoruma teorik kılıflar yaratılmaya çalışılmaktadır. *(3)*

Ne Lenin, ne de Stalin, a) Partinin kurulması için "şu düzeyde bir birlik şarttır" şeklinde bir ilke koymamış; b) "gerçek" parti olmak için *(4)* ve parti inşasının birinci aşamasına başlamak için "şu şu şartları" yerine getirmiş olmak gerekir şeklinde bir tez ileri sürmemişlerdir.

KKP/B(ÖK)nin esas yanılgısı, parti inşası bağıntısında, Lenin ve Stalin'in, Bolşevik Partisinin gelişme aşamalarından yola çıkarak neyi genelleştirdiklerini, neyi Rusya koşullarına özgü gördüklerini ayrıştırmamasında, RSDİP şablonculuğuna düşmesindedir. Bu yanılgı, onları, Marksist-Leninistlerin ortaya çıktıkları andan itibaren, parti inşasının birinci aşamasının görevlerine sarılması gerektiğini reddetmeye; Rusya'da özgül koşullarda yaşanmış olan "çevrecilik" dönemini tüm ülkeler için genelleştirmeye, dolayısıyla birinci aşama öncesi bir "aşama yı" teorileştirmeye götürmektedir. KKP/B(ÖK)'nin parti inşasına değin planı, Lenin ve Stalin'in tüm komünist partiler için öngördükleri "iki aşamalı" parti inşası öğretisini revizyondan geçiren bir konumdadır.

KKP/B(ÖK)'nin parti inşası konusunda son geldiği nokta; çıkış noktasından geride, sistemleştirilmiş, örgütün en yüksek organında onaylanmış, oportünist bir çizgidir.

Yanlış Bir Teoriden Kaynaklanan, Yanlış Bir Örgütlenme Planı

KKP/B(ÖK)'nin parti örgütlenmesi/parti inşasına değin görüşlerindeki RSDİP şablonculuğu -yani ilkelerle Rusya'ya özgün gelişmeyi birbirine karıştırıp, RSDİP'nin hemen her adımını örnek alan, örneğin ötesinde "parti ancak böyle oluşur" dogmasına dönüştürmesi- en açık ifadesini, bugün önüne koyduğu örgütlenme planında kendini göstermektedir. Bu konuda Konferans Manifestosu'nda şunlar söylenmektedir:

" 3. Örgütsel planda önümüzde duran görev, var olan Marksist kişi ve çevreleri birleştirmek, olmayan yerlerde ise Marksist çevreler yaratmaktır. Bu Marksist çevrelerin her bölgede birliğini sağlamak, yerel komünist örgütler yaratmak için zorunludur.

İlk safhada, zorunlu olarak bu Marksist çevrelerde yürütülecek çalışmalar dar propaganda çalışması olacaktır. Bu çalışmaların eğiteceği kesim, devrimci aydınlar ve işçilerin en ileri kesimleri olacaktır.

Propaganda-ajitasyon-örgütlenme çalışmasının her zaman için bir bütünün kopmaz parçaları olduğunun bilincinde olarak, ajitasyon da, güç oranında ve olanak çıktığında gerçekleştirilecektir.

4. Yukarıda sözü edilen Marksist çevrelerin bölgeler düzeyinde birliği sağlandığı ve 1. ve 2.'deki görevler yerine getirildiği ölçüde, Devrimci Mücadele Birlikleri niteliğindeki bu yerel örgütler aracılığı ile Kıbrıs komünistleri dar propaganda çevrelerinde propagandadan işçi-sınıfına yönelik ilkeli, sistemli, sürekli siyasal kitle ajitasyonuna geçme olanağına kavuşmuş olacaktır.

5. Bu yerel komünist örgütler, işçiler içinde politik kitle ajitasyonuna geçtiği ve işçilerin ekonomik talepleri için yürüttükleri mücadelelere ve her türlü siyasi baskıya karşı düzenlenen gösterilere önderlik etmeye çalıştığı ve bunu başardığı ölçüde de işçi-sınıfı hareketi ile Kıbrıslı Marksistlerin bağı kurulmuş olacaktır. Bu bağ sayesinde, Kıbrıslı komünistler, işçi-sınıfı hareketinin desteğine sahip yerel örgütlere sahip olacaktır. Bu yerel örgütler KIBRIS KOMÜNİST PARTİSİ/BOLŞEVİK'in "rüşeym hali" olacak ve PARTİ için gerekli ÖRGÜTSEL TEMEL bu şekilde oluşturulacaktır. Konferans, işgalin yarattığı adanın ikiye bölünmüşlüğünü, sözü edilen komünist yerel örgütleri Kıbrıs'ın bütününde yaratma ve bunların birleştirilmesi bağıntısında SORUN olarak görür ve bu sorunu çözme görevini ÖK'nin önüne koyar...

6. Bu yerel örgütlerin Kıbrıs çapında birleşmesi ise, Kıbrıs işçi-sınıfının partisini yaratacak ve formal (yalnızca isim) olarak değil gerçek anlamda BOLŞEVİK BİR KOMÜNİST PARTİSİ Kıbrıs'ta tarih sahnesine çıkacaktır." (Manifesto, sayfa 48-50)

KKP/B(ÖK)'nin planı işte böyledir. Daha önce söylediğimiz gibi, RSDİP kopyacılığı en açık şekilde kendini göstermektedir. Rusya'da sosyal-demokrat hareketin ve partinin gelişmesini incelerken, başlangıçta var olan durum ile ulaşılmak istenen yerin ne olduğunu göremeyen, bu gelişmeyi hataları,

(3) Dipnot (3) uzun olduğundan yazının sonuna konmuştur-YK.

(4) Lenin ve Stalin de "gerçek parti" lafzını kullanmışlardır. Fakat onlar bunu kullandıklarında, içinde bulunulan durum ve görevlere bağlı olarak, bu kavramın içeriğini çok çeşitli şekillerde doldurmuşlardır. Sorun "gerçek parti" kavramının kullanılıp kullanılmamasında değil, bunun bir tek "gerçek parti" tanımı tanınarak teori seviyesine yükseltilmesindedir. KKP/B(ÖK)'nin yaptığı tam da budur.

zaafları ve olumlu yönleriyle değerlendiren Lenin ve Stalin'in öğretilerini özümseme yerine, RSDİP'nin o günkü -zaafları da dahil olmak üzere- attığı adımların herbirini taklide kalkan bir konuma düşmektedirler. Böyle olduğu için de esas sorun, SBKP(B) Tarihi'nden, Dünya Komünist Hareketi'nin tarihinden nasıl öğrenilmesi veya öğrenilmemesi gerektiği sorununa gelip dayanmaktadır.

KKP/B(ÖK), sözümona RSDİP'ni örnek alarak, bugün önüne Devrimci Mücadele Birlikleri olarak adlandırdıkları Marksist çevreleri yaratma görevini koymaktadır. Fakat, örnek aldıkları Rus sosyal-demokratlarının bilinçli bir şekilde "çevrecilik dönemi"nin yaşanması gerektiğinden yola çıkmadıklarını unutmaktadırlar. Kaldı ki Lenin, çalışmasının en başından itibaren, sosyal-demokrat hareketin önünde duran en acil görevin, "bağımsız işçi partisi"ni kurmak olduğunu görmüş ve çalışmalarını bu yönde yoğunlaştırmıştır.

Petersburg Mücadele Grubu, Petersburg'daki Marksist çevrelerin birleştirilmesinden doğmuştur (1895). Yani o günkü dönemde atılan adımlar, çevre yaratma yönünde değil, var olanları birleştirme yönünde olmuştur.

Gelelim "Devrimci Mücadele Birlikleri"ne... Sorunu biraz daha anlaşılır kılmak için, "Devrimci Mücadele Birlikleri"nin ne olduğuna ve bunlarla KKP/B(ÖK) arasındaki bağın nasıl konulduğuna bakalım.

Marksizm'in Karikatürü'nde Devrimci Mücadele Birlikleri şöyle açıklanmaktadır:

"KKP/B(ÖK)'nin şu anda komünist bir çekirdek niteliğinde olduğunu (ancak henüz kurulmuş bir KP niteliği taşımadığını) yazımızın daha önceki bölümlerinde açıklamıştık. Bolşevik bir parti yaratma görevini üstlenmiş olan bizler, işçi-sınıfı hareketinin desteğine dayanan bir Komünist Partisi'nin "rudiment (tamamen gelişmemiş) halini" oluşturacak güçlü yerel komünist örgütler yaratmanın ivedi bir görev olduğunu düşünüyoruz. Bu yerel örgütlerin isminin (...) örgütü mü yoksa Devrimci Mücadele Birliği mi olacağı (bu örgütlenmenin niteliği ve hedefleri açıklandığı ölçüde), onca önemli bir sorun değildir. Ancak önemli olan, bu yerel Marksist örgütleri yaratacak olan kadronun (önder çekirdek kadronun) MARKSİST TEORİ İLE SİLAHLANMIŞ KKP/B(ÖK) kadrolarından oluşacağını kavramaktır. Bu önder çekirdek kadro olmaksızın, yerel çapta komünist örgütlerin oluşmasını beklemek ya da bu yönde hayaller beslemek, kendiliğindenciliğin dik alasıdır."

Daha ilerde ise, Devrimci Mücadele Birlikleri ile KKP/B(ÖK) arasındaki bağ şöyle konulmaktadır:

"Biz, şu anda, işçi-sınıfı hareketi ile sosyalizmin birliğinin cisimleşmiş şekli olan KOMÜNİST PARTİSİNİN henüz kurulmadığını düşünüyoruz. Böyle bir KP'nin oluşturulmasının, önümüzde duran en önemli görev olduğunu söylüyoruz. (...) örgütlenmesini de, işçi sınıfı desteğine dayanan bir KP'nin temelini oluşturacak yerel Marksist örgütler için gündeme getirdiğimizi açıklıyoruz. Şunu da belirtmek gerekir ki, (...) örgütlenmesi şartların dayattığı bir olgudur ve KKP/B(ÖK) ile (...) örgütü arasında formal bir ayrılık vardır. Bu formal ayrılığın, sonunda ortadan kaybolacağını düşünüyoruz. Bu da, (...)'nin KKP/B(ÖK) ile aynı ideolojik görüşe sahip olmasıyla olacak ve bu çevreler KKP/B(ÖK)'nin ve gelecekte KKP/B'in yerel örgütlerini oluşturacaktır."

İlk önce şunu açık bir şekilde ifade etmek istiyoruz: Yerel Marksist çevreler bağıntısında bizim eleştirimiz, -Kıbrıs'ın veya herhangi bir ülkenin somutunda- böyle çevrelerin var olduğu, somut durumun böyle yol izlenmesini gerektirdiği halde, böyle bir planı reddetme yönünde değildir. Varolan durum da bu değildir. Bizim eleştirimiz, KKP/B(ÖK)'nin bugün önüne bilinçli olarak parti inşasını değil, "çevreler yaratma" görevini koymasınadır. Ve bu yanlıştır.

Yukarda aktardığımız bölümlerde öne çıkan noktalar şunlardır:

1. Devrimci Mücadele Birlikleri "Marksist teori ile silahlanmış KKP/B(ÖK) kadrolarından" oluşacaktır.

2. KKP/B(ÖK) ile Devrimci Mücadele Birlikleri arasındaki "formel" ayrılık, "aynı ideolojik görüşe sahip olma" yoluyla ortadan kalkacaktır.

Birincisi, KKP/B(ÖK) "Marksist teoriyle silahlanmış" kadrolarını bugün ulaşılacak kesim olan devrimci aydınlar ve işçi sınıfının ileri kesimini KKP/B(ÖK) çevresinde örgütleme görevine sarılmak yerine, Devrimci Mücadele Birlikleri örgütlemeye sevketmekte ve böylelikle "formal" dedikleri bir ayrılığı da bizzat kendi elleriyle yaratmaktadırlar.

İkincisi ise, Devrimci Mücadele Birlikleri ile KKP/B(ÖK) arasındaki bağ, ideolojik birlik şeklinde konulmaktadır. Yani doğrudan örgütsel bağ, bu aşamada dıştalanmaktadır. Bu, yani örgütsel bağ, ideolojik mücadele yoluyla işçi sınıfının desteğini kazandıktan sonra, KKP/B kurulma aşamasına geldiği zamana ertelenmektedir.

Görüşümüzce, bu plana rağmen, aradaki ayrılığın "formal" ayrılığa indirgenmesi, önünü görememenin ifadesidir. Çünkü, bu planla Devrimci Mücadele Birlikleri ideolojik birlik olduğu sürece, o da ideolojik olarak birbirlerine ve KKP/B(ÖK)'ne bağlı olan yerel Marksist örgütler olacaklardır. Eğer bu aşamada merkezi bir yapılanmadan sözedilebilirse, bu ancak ideolojik birlik anlamında ve ideolojik birlik sürdüğü zamana kadar olabilir. Bu noktada KKP/B(ÖK), merkezi yapılanmayı reddeden, örgütsel inşa görevlerini tamamen boşlayan bir konumda durmaktadır.

Görüşümüzce bu plan, KKP/B(ÖK)'nin nasıl oluşturulamayacağının planıdır. Bugün Kıbrıslı Marksist–Leninistler, ideolojik-siyasi ve örgütsel araçlarla ulaşabildikleri devrimcileri, işçi sınıfının ileri kesimini bir örgüt bünyesinde toparlama, ideolojik bir-

liklerini örgütsel birlikle sağlamlaştırma görevine sarılmalıdırlar. Bu, eğer varsa çevreler, bunlar içinde çalışmak ve bunları KKP/B(ÖK) içerisinde örgütlemek için ideolojik mücadeleyi dıştalamaz, tersine bunu gerekli kılar.

KKP/B(ÖK) kadrolarının önüne, KKP/B(ÖK) ile sadece ideolojijk bağı olan çevreler yaratma görevini koymak, örgütsel birliği çıkmaz ayın son çarşambasına ertelemek, kadroların devrimci enerjisini çarçur etmektir.

KKP/B(ÖK) açısından da görev, Kıbrıs'ta Bolşevik bir parti yaratmak için, parti inşasının görevlerine sarılmaktır!...

Önemli Bir Başka Sorun Üzerine

Bir başka sorun da, KKP/B(ÖK)'nin uluslararası Marksist-Leninist Hareketin görevlerine yaklaşımıdır. Bu konuda -tam açık olmasa da- KKP/B(ÖK)'nin yaklaşımının, eğilim olarak bizim yaklaşımımızdan farklı olduğunu söyleyebiliriz.

Bizim bu konudaki genel tavrımız, III. Konferans'ta şu şekilde belirlenmiştir:

"Öncelikle uluslararası proletaryanın birliğini sağlayabilmek için, bir ön adım olarak Uluslararası Komünist Hareket'in örgütsel birliğini de sağlayabilmek yönünde yapılabileceğin azamisini yapmak, kendi ülkemizde proletaryanın partisini yaratmak için çalışırken, bunu uluslararası komünist hareketin birliğini yaratma çalışmasının bir parçası olarak ele alan bir çalışma yürütmek." (BP sayı 27)

Aynı şekilde, modern-revizyonizme ve her türden oportünizme karşı mücadelede de, modern-revizyonizmin ve oportünizmin uluslararası bir olgu olduğu göz önünde tutularak, bunların tek tek ülkelerdeki uzantılarına karşı mücadelenin, uluslararası alandaki mücadeleye bağlı olarak ele alınması gerektiğini düşünüyor ve buna göre hareket ediyoruz.

KKP/B(ÖK)'nin ise tavrı, eğilim olarak, hem uluslararası platform çalışması bağıntısında, hem de modern-revizyonizme ve oportünizme karşı mücadele bağıntısında, ülke somutuna ağırlık veren bir konumdadır. Bu konuda yürütülecek tartışmalarla böyle bir eğilim farkının gerçekte olup olmadığı ortaya çıkacaktır. Biz bu kanımızı neye dayandırıyoruz?

Birincisi, KKP/B(ÖK), 1. Konferansı'nda teorik çalışma alnında görev tespiti tartışmasında, Uluslararası Marksist-Leninist Hareket'in platform çalışması açısından Devrim Aşamaları sorununa öncelik verilmesi şeklinde gelen öneriyi reddetmiştir (Bkz. Manifesto, sayfa 50). Bu reddetmenin gerekçesi üzerine Manifesto'da bilgi verilmemektedir.

İkincisi, modern-revizyonizme ve oportünizme karşı mücadelede yapılan görev tespiti şöyledir:

"Modern-revizyonizmin ve revizyonizmin ideolojik planda yenilgisini gerçekleştirmek ve Marksizm'in gelişmesi için gerekli ZEMİNİ yaratmak için, önümüzdeki dönemde MYO'na daha önemli görevler düşmektedir. İdeolojik planda yürütülecek bu savaş için MYO (Kızıl Bayrak) her geçen gün daha da mükemmelleştirilmeli ve bir yandan BİLİMSEL SOSYALİZMİN propagandasını düzenli olarak sürdürürken, diğer yandan revizyonizme karşı kapsamlı teşhirler yolu ile SALDIRGAN ve İSTİKRARLI bir mücadele yürütülmeli ve Kıbrıs'ta revizyonizmin yenilgisini sağlamalıdır. Bunun dışında, MYO UKH içinde modern-revizyonizmin yenilgisi için sistemli bir mücadeleyi de önüne görev olarak koyar." (Manifesto, sayfa 48)

KKP/B(ÖK), modern-revizyonizme karşı mücadeleyi her iki alanda, yani ulusal ve uluslararası alanda yürütmeyi önüne görev olarak koymuştur. Fakat bu noktada esas kavranılması gereken halkanın ne olduğu üzerine görüşleri açık değildir.

Üçüncüsü, 1. Konferans'ta tartışılan sorunları tanıtan Manifesto'yu incelediğimizde, Uluslararası Komünist Hareketin birliğini yaratma görevinin sorun olarak bile geçmediğini görüyoruz. Manifesto'dan çıkarak, önündeki görevleri tespit eden 1. Konferans'ın bu konuda görev tespit etmediğini söylememiz mümkündür.

Bu üç noktadan yola çıkarak biz, böyle bir eğilim gördüğümüzü söylüyor ve sorunun açıklığa kavuşması için, tartışma niyetimizi dile getiriyoruz.

****

Dipnot (3) : Stalin'in bu sözlerinin nasıl anlaşılması gerektiğini azınlığımız ile tartışmada da dile getirmiştik. Buna eklenecek yeni birşey yoktur :

Stalin mutlak olarak parti inşasının birinci aşaması, 1900 sonlarında başladı şeklinde bir tespit yapmamaktadır. O şunu söylemektedir:

"Bizim partimizin gelişmesinde üç dönem öne çıkarılır."

Yani Stalin için bu üç dönem herşeyin belirleyicisi değil, öne çıkarılan üç dönemdir.

Bu tespit ertesinde Stalin, birinci dönem hakkında şunları söyler:

"Birinci dönem partimizin biçimlendirilmesi ("Formierung") ve yaratılması dönemidir. BU DÖNEM Yaklaşık olarak İskra'nın kuruluşundan III. Parti Kongresi'ne kadar -o da dahil- olan zaman dönemini (1900 sonu 1905 başı) kapsar"(Cilt 5, s.87-Almanca)

(Bu bağıntıda çevirileri karşılaştırıp düzeltmeden kullanmanın yanlışlığı bir kez daha görülmekte-

dir. Çünkü kullandığımız Türkçe çeviride -tartışma bağıntısında bayağı önemli rol oynayan- "yaklasık olarak" sözcüğü yoktur. Aynı şekilde gelişmede üç dönemin "öne çıkartıldığı" tespiti de çeviride kaybolmuştur. Biz her nekadar bu çeviri yanlışları üzerine siyaset inşa etmediysek de, görüldüğü gibi edenler var. Kaldı ki, bu bağıntıda tercümede yanlışlık olduğuna daha 1984 yazında yapılan kamp tartışmalarında da dikkat çekiliyor. Doğrusunun ne olduğu ortaya konuluyor (Bkz. 1984 Kamp Tutanağı, s.390). Bu da bugün uyarılara rağmen, hala yanlış çeviri üzerine siyaset inşa edenlerin, klasiklere ne kadar "ciddi" yaklaştıklarına bir örnektir.)

Görüldüğü gibi Stalin'in derdi, mutlak tarihlerle bir periyodlaştırma yapmak değil; belirli -tartıştığı bağıntıda belirleyici önemdeki- bazı özsel noktaları (İskra'nın çıkışı/III. Parti Kongresi) öne çıkarmak, bunları da "yaklaşık olarak" diyerek relative ederek ortaya koymaktır.

Stalin'in burda söylediklerinden, RSDİP'nin insasının İskra'nın çıkışı ile başladığı; ondan önce yapılanların parti inşası olmadığı; partinin İskra öncesinde olmadığı vb. sonuçları çıkarmak, alıntı tacirliğidir. Bu aynı zamanda SBKP/B Tarihi Kısa Ders'te ayrımcı bir şekilde ortaya konmuş olan, partinin 1898'de ne anlamda ortaya çıkmış olduğu, ne anlamda henüz olmadığı vb. konusundaki tarihi olgu tespitlerinin de utanmazca çarpıtılıp, bu çarpıtmaların teori seviyesine yükseltilmesi demektir.

SBKP/B Tarihi'nin incelenmesinde klasiklerimizin yaptığı bir dizi periyodlaştırmada, bunların hangi BAĞINTI içinde yapıldığının bilinçlere çıkartılması belirleyici önemdedir.

Eğer bu yapılmazsa, çok kolaylıkla ayrı bağıntılarda ayrı tarihler veren klasiklerimiz, kendi kendileri ile çeliştirilir. Mesela Stalin'in "Rusya Komünist Partisi/ Bolşevik Merkez Komitesi'nin Milli Cumhuriyetler ve Bölgeler Fonksiyonerleriyle Yaptığı IV. Toplantısı" nda da birinci aşamayı tarih olarak ele alındığında, 1903- 1912 arasında yerleştiren tespitler yapmaktadır. Eğer tartıştığı bağıntının ne olduğu göz önüne alınmaz ise, kolaylıkla bu iki yazıdaki tespitlerin birbiri ile çeliştiği söylenebilir. Ama gerçekte çelişen birşey yoktur. Tartışılan bağıntılar değişiktir.

Tam da bu noktada, İskra'nın çıkışı gerçekten de tarihi önemde bir dönüm noktasıdır. Azınlığımız bu dönüm noktası rolünü yalnızca Rusya için değil, bütün dünya açısından "işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmin birleştirilmesi" noktasında görüyor. Sanki İskra öncesinde bu yokmuş, bu yönde girişimler ve başarılar yokmuş gibi! Azınlık, bu tarihi önemdeki dönüm noktası rolünü bunun ötesinde, yalnızca Rusya için değil, bütün dünya için "birbirinden bağımsız, dağınık çevrelerin milli çapta bir merkezi yapı içinde birleştirilmesi" noktasında görüyor. Yine sanki İskra öncesinde bu yönde girişim yokmuş gibi! 1898'de yapılmak istenen, belli ölçüde de yapılan bu değilmiş gibi! İskra'nın çıkış tarihinin bir anlamda "partimizin birinci döneminin yaklaşık olarak başlangıç tarihi" olarak verilmesinden bu sonuçları çıkarmak, İskra'nın öneminin nerede yattığının kavranmadığını gösterir yalnızca...

Lenin ***"Sol Radikalizm"*** adlı eserinde, Bolşevizmin tarihi üzerine konuşurken, gelişmeyi 1903'te başlattığında, tam da -bütün Komünist Enternasyonal belgelerinde de vurgulandığı gibi- bu dönüm noktasını BOLŞEVİZMİN-LENİNİZMİN ortaya çıkışı noktasında bir dönüm noktası olarak kavramaktadır. Eski İskra ise, tam da Bolşevizmin-Leninizmin ortaya çıkması bağıntısında (ki II. Kongre aslında İskra'nın RSDİP'ne hakim olacağı bir kongre olarak hazırlanmış, planlanmıştı) tarihi öneme sahip bir dönüm noktasıdır. Bu bağıntıda sorun, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında Leninizmin, çağın Marksizmi olarak ortaya çıkması, gelişmesi ve bu noktada eski İskra'nın çıkışı (1900 sonları) ile III. Parti Kongresi arası dönemin oynadığı rol sorunudur. Azınlığımızda bu belirleyici nokta kaybolup gitmektedir. Bugün yaşanacak-yaşanan "birinci aşama"lar, çağın değiştiği dönemdeki gibi birinci aşamalar değildir. Sorun bugün Marksizmin yeni bir aşamaya yükseltilmesi sorunu değil; var olan Marksist-Leninist mirasa sahip çıkıp onun temelinde yürümek, ilerlemek sorunudur.

İşgalin 15. Yıldönümünde :

Faşist Türk Ordusu Kıbrıs'tan Defol !

Yaşasın Kıbrıs Halklarının Devrim Mücadelesi !

Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi !

Bolşevizm Yenecektir !

Hayır! Tükenen, Biten Komünizm Değil, Revizyonizmdir!

Gorbaçov'un Çin Halk Cumhuriyeti'ni Ziyareti ve Çin Halk Cumhuriyeti'ndeki Son Gelişmeler Üzerine:

Rus sosyal emperyalizminin bugünkü şefi Gorbaçov, Rus sosyal emperyalistleri ile Çin Halk Cumhuriyeti arasında, Kültür Devrimi sırasında kesilen ilişkilerin, kendi deyimi ile, nihai olarak düzeldiğini gösteren ziyaretini 15-19 Mayıs tarihleri arasında yaptı.

İlişkilerin kesilmesinin nedeni, Rus sosyal emperyalistlerinin, Marksizm-Leninizm adına emperyalizmi uygulamaları; buna karşı ise, Mao Zedung önderliğindeki Çin Komünist Partisi'nin -revizyonizm karşı sındaki mücadelede bir dizi yanlışlarına rağmen- esasta Marksizm-Leninizm bayrağına sahip çıkması idi.

Çin Halk Cumhuriyeti, ilişkiler kesildiği sırada, "Büyük Proleter Kültür Devrimi" içinde bulunuyordu. 16 Mayıs 1966'da Çin Komünist Partisi Merkez Komitesinin genelgesi, parti içinde ve ülkede reviz yonizm-kapitalizmin mi / yoksa Marksizm-Leninizm'in-Sosyalizmin mi hakim olacağı sorununa cevap verecek büyük bir devrimi başlatıyordu.

Sözkonusu genelgede, parti içinde ve devlet kademelerindeki revizyonist iktidar sahiplerine cepheden savaş açıyor, diğer şeylerin yanında şu söyleniyordu:

"Burjuvaziye karşı proletaryanın mücadelesi; burjuvazi üzerinde proletaryanın diktatörlüğü, kültürün çeşitli sektörleri de dahil olmak üzere, üst yapı alanında proletarya diktatörlüğü, Komünist Partinin, parti içine sızmış olan, ve kızıl bayrağa "kızıl bayraklarla" karşı çıkan burjuvazinin temsilcilerinden, proletarya tarafından arındırılması gibi temel sorunlarda eşitliğe izin verilebilinir mi? Sosyal-demokrat partiler on yıllardır, modern-revizyonistler de son on yıldır proleteryaya burjuvazi ile hiç bir eşitlik tanıma mıştır. Onlar insanlığın binlerle yıllık tarihinin sınıf mücade lelerinin tarihi olduğunu bütünü ile reddetmektedir; onlar proletaryanın burjuvaziye karşı sınıf mücadelesini bütünü ile reddetmektedir; onlar proletaryanın burjuvaziye karşı devrimini ve proletaryanın burjuvazi üzerindeki diktatörlüğünü bütünüyle reddetmektedir. Tersine; onlar burjuvazinin ve emperyalizmin sadık uşaklarıdır ve onlarla birlikte proletaryanın burjuvazi tarafından ezilmesi ve sömürülmesi ideolojisine sarılmaktadır ve aynı zamanda Mark sizm-Leninizm ideolojisine ve sosyalist toplum sistemine karşı savaşmaktadır. Onlar bir avuç anti-komünist halk düşmanı karşı-devrimcidir. Onların bize karşı mücadelesi bir ölüm-kalım mücadelesidir. Bu yüzden bizim onlara karşı mücadelemiz de kaçınılmaz olarak, ölüm-kalım mücadelesidir ve bizim onlarla ilişkimiz hiçbir şekilde eşitlik ilişkisi olamaz, tersine bir sınıfın diğer bir sınıf tarafından ezilmesi; yani proletaryanın tek başına iktidarı, ya da burjuvazi üzerindeki diktatörlüğü ilişkisidir. Sömürülen ve sömü ren sınıf arasında güya eşitlik, barış içinde bir arada yaşa ma ya da hümanist, iyi niyetli vb. vb. bir ilişki değildir. "

(Büyük Proleter Kültür Devriminin Önemli Belge leri, Merkez Komitesi Genelgesi, Madde 4'ten, 16 Mayıs 1966)

İşte Çin Halk Cumhuriyeti-Sovyetler Birliği arasındaki ilişkilerin kesilmesinde, Çin Komünist Partisi' nin bu doğru görüşleri belirleyici rol oynuyordu.

Şimdi bu mektubun üzerinden 33 yıl, ilişkilerin kesil mesinin üzerinden 30 yıl geçtikten sonra; bu mektubun yazıldığı tarihin yıldönümünde, revizyonist şefler Gorbaçov ve Teng buluştular.

Gobaçov'un Çin'i ziyareti, her iki taraf adına yapılan açıklamalarda, "iki ülke arasındaki ilişkilerde nitel olarak yeni bir dönemin başlangıcı" olarak adlandırıldı.

Gerçekten de, Çin Halk Cumhuriyeti ile Sovyetler Birliği arasındaki ilişkilerde, bu buluşma nitel olarak yeni bir adımın işaretidir. Artık bu ilişkiler, ne Stalin'in Sosyalist Sovyetler Birliği ile, Mao Zedung' un önderliğindeki, yeni demokratik Çin Halk Cumhuriyeti arasındaki, yani proleter dünya devriminin iki kalesi arasındaki **proleter enternasyonalisti** bir ilişki; ne revizyonist, sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği ile "kızıl" Çin arasındaki ideolojik düşmanlıktan kaynaklanan düşmanlık ilişkisidir. Bu ilişki, şimdi her ikisi de sosyalizm adına konuşan, her ikisi de yozlaşmış, revizyonist, karşı-devrimci güç arasındaki, emperyalist çıkarların dikte ettiği bir ilişkidir.

Bugün gerek uluslararası konjonktür, gerek her iki ülkenin hakim sınıflarının ülke içindeki zor durum ları, onları "dost" görünme zorunda bırakmaktadır. Ama bu dostluğun sağlam temeli yoktur. Bu dostluk, emperyalist çıkarlar gerektirdiğinde, düşmanlığa dönüşebilir sahte bir dostluktur.

Gorbaçov'un ziyareti, Çin'de revizyonist, karşı-dev rimci KP ve devlet yönetiminin yükselen muhalefet karşısında olağanüstü zorluklarla karşı karşıya olduğu ve parti - devlet içinde de bir iktidar dalaşının gündemde olduğu bir döneme rastladığı için de önem taşıyordu.

Çin'de bilindiği gibi, revizyonist Teng Siao Ping kliği, iktidarı tümü ile ele geçirdikten sonra, "dört modernleştirme" adı altında ekonomide kapitalizmi bütünüyle hakim kılma programını uygulamaya koymuştu. Ekonomideki bu değişiklikler ama -sos yalizm adına- siyasi üst yapıda, artık kesinlikle yozlaşmış, revizyonist, tekelci bürokrat burjuvazinin arpalığı ve iktidar aracı haline gelmiş, adı KP olan revizyonist partinin **iktidar tekeli** soru işareti yapılmadan gerçekleştirilmişti. Parti içinde kapitalist yolculardan bir bölümü, en açık kapitalist ekonomik

ilişkilerin, üstyapıda kendine uygun değişiklikler talep ettiğini görerek, üstyapıda da Batı tipi burjuva-demokrasisine benzer değişiklikler yönünde tavır takınıldığında, Teng kliği tarafından tasfiye edilmişti. Aslında Teng'in öğrencisi olan ve onun tavsiyesi üzerine KP başına gelen, ama boynuzun kulağı geçmesi misali, onu geçen Hu Yao Bang, bu tasfiye hareketlerinin en son "ünlü" kurbanı olmuştu.

Hu Yao Bang'ın ölümü, Nisan ayında özellikle Pekin' de yüksek okul öğrencilerinin başlattığı bir "demok rasi-özgürlük" mücadelesinin çıkış noktası oldu. Yüzbinlerce öğrenci, parti içinde Batı demokrasisi yanlısı olma noktasında en "ileri" olan Hu Yao Bang' ın cenazesinde, onun 1988'de alınan itibarının geri verilmesini talep etti. Öğrencilerin isteği, Batılı anlamda -yani emperyalist ülkelerdeki biçimi ile- bir demokrasi idi. Altyapıya uygun bir siyasi üstyapı talebi idi bu.

Hu Yao Bang'ın itibarının geri verilmesi talebini, öğrencilerin resmi gençlik-öğrenci teşkilatından bağımsız olarak oluşturdukları, yeni öğrenci örgütünün resmen tanınması talebi izledi. Bu, var olan resmi örgütler çerçevesinin parçalanması talebi idi. Ve örgütlenme özgürlüğü yönünde bir ilk adım olma anlamını taşıyordu.

Teng takımının başlangıçta, "bir avuç huzur bozucunun kışkırtması" olarak adlandırdığı hareket, gün geçtikçe daha geniş kitlelerin katılması ile büyüdü. Gorbaçov'un ziyareti sırasında ise, bu hareket, en azından başkent Peking, sanayi merkezi Şanghay ve Wuhan, Sian gibi bazı büyük şehirlerde, tüm yüksel okul gençliği yanında, işçilerin ve her meslekten insanların da desteğini kazanarak, barışçı yöntemlerle bir kitle başkaldırısına dönüştü. Mayıs başından itibaren, binlerce öğrencinin başlattığı, "Ya demokrasi-ya ölüm!" şiarı altındaki açlık grevi, Çin toplumunun tüm kesimlerinden destek gördü. O kadar ki, açlık grevci ve destekçilerinin işgalinde olan Tienna men meydanını devlet güçleri boşaltamaz hale geldi. O kadar ki, Gorbaçov'un ziyaret planını, yığınların bu eylemi altüst etti. Gorbaçov ile Teng'in Tien-namen meydanında planladıkları büyük barışma gösterisi suya düştü. Tien-namen meydanı, planlanmayan bir başka büyük gösterinin alanı haline geldi: Teng kliğine yığınlardan gelen "çek git" talebinin gösterisinin meydanı!

Gorbaçov, Teng ile bir hırsız gibi arka kapıdan girmek zorunda kaldığı, "Halkın Salonu" adı verilen büyük salonda, Parti ve devletin seçkin revizyonistlerine nutuk atarken, salonun önünde milyonların "demokrasi ve özgürlük" taleplerini de dinlemek zorunda kalıyordu.

Yazıyı yazdığımız sırada, Gorbaçov ülkesine geri dönmüş; onun hemen ardından Pekin'de sıkıyönetim ilan edilmiş ve yüzbinlerle "Halk Ordusu" askeri Pekin'e sevkedilmişti. Ama askerlerin önü yüzbinlerle-milyonlarla insanın çıplak vücutları ile kurduğu barikatlarla tıkanmış durumda idi. Sıkıyönetim, lafta kalmış durumda idi. Ülkenin diğer sanayi merkezlerinde de "demokrasi" talepli yığın eylemleri gündemde idi. Pekin'de göstericiler üzerine sürülen askerlerle, yığınlar yer yer "cephede kardeşleşme" örnekleri sunuyordu.

Bütün bunları dikkatle izleyen emperyalist burjuvazi, bir kez daha "komünizmin iflas ettiğini" ilan ediyor; Sovyetler Birliği'nden sonra, Çin'deki gelişmelerin de, nasıl yapılırsa yapılsın "sosyalizmin", "komünizmin" yaşama şansının olmadığını gösterdiğini, etekleri zil çalarak ilan ediyordu.

Öyle ya, işte Sovyetler Birliği ortada idi: Sosyalist-komünist! düzen sıkışıp kalmış, bunu bizzat bu düzenin şefi ilan etmiş; "glasnost-peresteroika" ile siyasal üstyapıdaki değişikliklerle ülkeyi reforme etmeye çalışmış idi. Ama ekonomik yapı hala işlemez haldeydi. Tek çıkış yolunun, Batı tipi kapitalizm olduğu yavaş yavaş "komünistler" tarafından görülüyordu.

İşte, şimdi Çin de ortada idi: Orda da KP yöneticileri, siyasal üstyapıda biçimde fazla değişikliğe gitmeden, ekonomide reform yolunu tutmuşlardı. Ama bu kez siyaset tıkanmıştı. Şimdi onlar, siyasal üstyapıda, Batı'daki demokrasinin alternatifi olmadığını görmek zorunda idi. Kitleler, "barışçı bir devrim" ile onları zorluyordu! vb. vb. Komünizm iflas etmişti!!!

Gerçekte ise, iflas eden komünizm değil! Emperyalist burjuvazinin tüm ideoloji üreticilerinin, tüm propagandistlerinin, tüm paralı uşaklarının gürültülerine rağmen, çıplak gerçek şudur: İflas eden revizyonizmdir. İflas eden Marksizm-Leninizme ihanettir. Marksist-Leninist maskesi, sosyalizm maskesi, ona ters işler yapılarak çok uzun süre taşınamaz.

İki yol vardır: Ya emperyalizm, karşı-devrim; onun sömürüye dayanan kapitalist emperyalist alt yapısı ve ona uygun -tüm çizgi boyunca gericilik demek olan- iç boşaltılmış, faşizan baskı ve tedbirlerle sürekli içiçe olan burjuva-demokrasisi... Ya da devrim, sosyalizm; sömürünün yok edilmesi, planlı merkezi sosyalist ekonomiye uygun proletarya diktatörlüğünün üstyapısı!..

Orta yol yoktur. Revizyonistler bir süre, geçmişten devralınan ve bir anda tasfiye edilemeyen alt ve üstyapı kurumlarına dayanarak, sanki bir orta yol varmış gibi davrandılar. Ama yolun sonuna gelindi. Gerek Sovyetler Birliği'nde, gerekse Çin'deki gelişmeler bunu açıkça göstermektedir.

Açıktır ki ne Çin'de, ne de Sovyetler Birliği'nde olan gelişmelerde, gelişmeye damgasını vuran sosyalizm-komünizm düşüncesi değil; Batı'daki "demokrasi"ye özlemdir. Kitlelerin haklı olarak seslendirdiği bu demokrasi özlemi, sosyal-faşist nitelikte siyasal üstyapıyı sorgulayıp yargılayan, daha fazla özgürlük talep eden ve fakat çözümü, yanlış bir biçimde sosyalizmde -gerçek sosyalizmde- görmeyen bir özlemdir. Harekete geçen kitlenin çok büyük bir bölümü, sosyalizm-komünizm adına uygulanan revizyonizm ile gerçek sosyalizmi ayırd edecek durumda değildir. Bir çok halde, revizyonist uygulamalar

"sosyalist" olarak kavranmakta, revizyonist uygulamalara duyulan nefret, emperyalist Batı'ya özlemi körüklemektedir.

Kapitalist ekonomi, kendine uygun üstyapıyı talep etmektedir. Bugünkü hareketin niteliği budur! Revizyonist şefler, "cinleri çağıran ve fakat onları geri gönderecek formülü bilmeyen" büyücü çırağının durumuna düşmüştür.

Gerek Çin'de, gerek Sovyetler Birliği'nde, gerekse diğer revizyonist ülkelerde, revizyonizm iktidarda olduğu sürece ve ölçüde, gelişmenin altyapıda ve üst yapıda kapitalizmin, burjuva-demokrasisinin bütünü ile hakimiyeti yönünde olduğu, bunun kaçınılmaz olduğu artık açıkça ortaya çıkmıştır. Revizyonist şeflerin her adımı onları daha fazla açmazla karşı karşıya bırakacaktır.

Bu ülkeler proletaryası ve halkı önünde iki yol vardır: Ya Batılı emperyalist sistemin dolambaçlı yolundan proleter devrimine vararak, sosyalizm; ya da revizyonizme karşı, Marksist-Leninistlerin önderliğinde, yeni bir proleter sosyalist devrimle, proletarya diktatörlüğünün yeniden kurulması, kapitalizmin tasfiyesi!

Şimdilik gelişme, birinci alternatif doğrultusundadır. Sosyal-faşist kabuğun, revizyonist ülkelerde yığın hareketleri ile parçalanması, kuşkusuz hem proletarya ve ezilen yığınlara sınıf mücadelesinde çok değerli yeni deneyimler kazandırmakta, hem de Marksist-Leninistler açısından hareket; propaganda, ajitasyon, örgütleme alanını ve imkanlarını genişletmektedir. Revizyonizmin hakimiyetinin, burjuvazinin hakimiyeti olduğu bilimsel öngörüsü de pratikte kanıtlanmaktadır.

Bugün Batılı emperyalist ülkelerdekine benzer bir "demokrasi ve özgürlük" uğruna sokaklara dökülen yığınlar, Batılı emperyalist ülkelerdeki düzenlerin gerçek yüzünün ne olduğunu kendi deneyimleri ile gördüklerinde, gerçek demokrasi ve özgürlüğün sosyalizmde olduğunu daha iyi kavrayacaktır.

Gerçek Marksist-Leninistler önderliğinde, bu ülkeler proletaryası da, er geç yeni sosyalist devrimlerle komünizmin yoluna yeniden girecektir...

22 Mayıs 1989

Yukardaki makalenin yazılmasından sonra, henüz baskıya girmezden önce, yeni gelişmeler oldu...

4 Haziran 1989'da, hala "Halk Kurtuluş Ordusu" adını taşıyan ordu birlikleri, Pekin'de sıkıyönetime rağmen gösterilerini sürdüren, "Ya Demokrasi, Ya Ölüm!" diyen yığınların üzerine ölüm kustu. Zırhlı araçlar insan vücudundan örülmüş engelleri ezerek yürüdü Tiennamen meydanına. Bu "göksel barış" meydanı, halka kan kusan, güya "Halk Kurtuluş Ordusu" askerlerinin yaylım ateşi altında canını yitiren binlerle insanın, yaralanan onbinlerin kanı ile yıkandı.

ÇKP revizyonistlerinin SOSYAL FAŞİST yüzünü iyice açığa çıkaran katliama rağmen, gösteriler hemen durmadı. Katliama tepki olarak, yüzlerce ordu aracı, direnen yığınlarca tahrip edildi. Yalnızca Pekin'de değil, bir dizi sanayi merkezinde ve taşrada da, Pekin'deki katliam lanetlendi. Şanghay çevresinde işçiler, öğrenciler,ordu sevkiyatını önlemek amacı ile tren raylarına yattılar. Sosyal-faşistlerin cevabı "ezip-geçmek" oldu.

Bir kez daha "iktidarın namlunun ucunda" olduğu görüldü. Ne yazık ki, o namlular bugün sosyal-faşist Çin revizyonist yöneticilerinin denetiminde. Onlar bugün iktidarlarını ancak çıplak ve yaygın terör ile ayakta tutabiliyorlar.

"Karşı-devrimci ayaklanma"yı bastırdıklarını Çin işçilerine, halkına ve dünya kamu oyuna açıklıyorlar...

Bütün dünyada emperyalist burjuvazinin ideologları, propagandacıları, katledilen yığınlar üzerine timsah gözyaşları dökerken, bu katliamı "komünizmin kesin iflası"nın yeni bir göstergesi olarak sunuyorlar. Hayır!

Çin'de olan, ne "tehdit altında olan bir sosyalist iktidarın kendini karşı-devrimci bir ayaklanmaya karşı savunması"dır; ne de komünizmin iflasının göstergesidir.

Karşı-devrimci, sosyal-faşist bir iktidar, sosyalizm, komünizm adına kapitalizmi uygulayan bir iktidar; en başta öğrenci gençliğin siyasi demokrasi, özgürlük talepleri temelinde gelişen, özünde burjuva nitelikli bir muhalefet hareketinin, kendi iktidar tekelini tehdit ettiği noktada, açık-çıplak, yaygın terörü -yeni sosyalizm adına- uygulamaktan başka çıkar yol görmemiştir.

Bu kapitalizmin yolcusu sosyal-faşist iktidar sahiplerinin iktidarının ömrünü geçici de olsa, suni de olsa "uzatma"nın biricik yolu idi. Ama onlar bu yolu seçerek, yığınlara, kendi yıkılışlarının biricik yolunu bir kez daha gösterdiler: Silahlı devrim!

Barışçıl yöntemlerle, bu iktidarları yıkma, yalnızca boş bir hayaldir.

Katliam, bunu yığınlara bir kez daha öğrettiği noktada, sosyal-faşist iktidarın temeline yeni dinamitler yerleştirme işlevini de görmüştür.

Rüzgar eken, fırtına biçecektir.

Komünizm adına uygulanan sosyal-faşist katliamın hesabı da, ergeç işçi sınıfının yeni bir sosyalist devrimi ile sorulacaktır.

10 Haziran 1989

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da 8 Mart 1989, Uluslararası Proleter Kadınlar Günü

8 Mart 1989'da öne çıkan ve Marksist-Leninistlerin dikkatlerini toplaması gereken nokta, şüphesiz, işçi sınıfının, kadınların kurtuluşu için Uluslararası Mücadele Günü olan 8 Mart'ın "Dünya Kadınlar Günü" olarak Türk hakim sınıfları tarafından sömürü emelleri uğruna çarpıtılarak kendi kullanımlarına sokulmasında ivme kazanmış olduğu olgusudur. Türk hakim sınıfları da, öncelikle emperyalist/sosyal-emperyalist ülkelerde onyıllar boyu güdülen bu politikayı "başarıyla" uygulayabildiklerini sergilediler. Böylelikle 8 Mart 1989, bir anlamda, geçmişten bir ayrılık göteriyordu.

12 Eylül öncesinde 8 Mart, esasen Marksist-Leninistlerin ve Marksizm-Leninizm adına konuşan her renkten oportünist ve revizyonistlerin, kadınların kurtuluşu uğruna kendi dar çevrelerini aşamayan etkinlikler gösterdikleri, mücadele istemlerini dile getirdikleri geleneksel bir gün idi. Bu durum, Türk hakim sınıflarının 1985 yılında Birleşmiş Milletler'in "Kadınlara Karşı Ayrımları Tüm Biçimlerinin Ortadan Kaldırılmasına İlişkin Konvansiyon"u imzalamalarını izleyen yıllarda değişiklik kazandı ve 8-Mart "Dünya Kadınlar Günü" olarak Türkiye-Kuzey Kürdistan'da kurumsallaşmaya başladı. Son dört yıllık birikim, bu yıl görece olarak kitlesel bir görünüme dönüştü.

Bu, kesinlikle tesadüfi değildir. Geçmişle karşılaştırıldığında, 8 Mart'ın -görece- bu kadar yaygın ve kitlesel bir şekilde kutlanmasının, hakim sınıfların borazanı olan basının bu yönde önemli bir araç olmasının temelinde zorlayıcı olgular vardır.

Şüphesiz en önemli nedenlerden biri, ülkenin içinde bulunduğu duruma bağlı olarak, kendi açılarından gelecek korkusu ve işçi-öğrenci kesimindeki çeşitli hareketlenmelerin nasıl bastırılacağı, nasıl saptırılacağının hesapları ve bu yöndeki uzun vadeli yatırımlardır. 12 Eylül sonrasında gelişen hareketlerden biri olan "kadın hareketi" de, bu potansiyelin, hangi araçlarla olursa olsun, düzen çerçevesi içersinde tutulması görevini koymuştur hakim sınıfların önüne.

8 Mart, aynı 1 Mayıs gibi, işçi sınıfının geleneksel uluslararası mücadele günlerinden biridir. İşçi sınıfının, toplumun hemen hemen yarısını oluşturan işçi ve emekçi kadınları devrim mücadelesine kazanmak, yönlendirmek ve gelecekteki büyük muharebelere hazırlamak için, kadın ve erkek işçi, ve emekçi kitlelerinin uluslararası mücadele ve dayanışmasını güçlendirmek için, önemli bir geleneksel gündür. Böyle bir geleneğin hakim sınıfları korkutacağı açıktır. Onlar açısından iki seçenek vardır: Başarabildikleri ölçüde böylesi geleneksel günlerin anla mını işgal etmek, yani emekçi kitlelerin sınıf bilincini köreltebilmek, kendi iktidarlarının ömrünü mümkün olduğunca uzatabilmek için, bu geleneklerin içeriğini boşaltıp, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bilincini karartıcı "bayram" ve "kutlamalar"a çevirmek (ki emperyalist ülkelerin birçoğunda bunun başarısı denenmiştir); ya da bunun olmadığı yerde, zora başvurmak (1 Mayıs 1989'da Türkiye'de bir kez daha yaşandığı gibi).

İşte, hakim sınıfların Türkiye-Kuzey Kürdistan'da 8 Mart'ı kendi kullanımlarına sokabilmenin hem şartları vardı, hem de uzun vadeli yatırım açısından gerekli idi. Şartları vardı, çünkü 8 Mart Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi ve emekçilerinin mücadele geleneği olarak hakettiği yeri alamamıştı, başta kadın işçi ve emekçiler olmak üzere, bir bütün olarak işçi sınıfı ve emekçilerin kendi öz davaları uğruna mücadele günü olarak kök salmamıştı. Bunun böyle olmamasının da önemli nedenlerinden biri, işçi sınıfının öncülerinin geçmişteki hatalı yaklaşımları, bizzat kendilerinin bu alandaki yetersizlikleridir.

8 Mart'ın bu yıl yaygın "kutlanmasının" bir diğer nedeni, kendini "türban" ve "laiklik" çatışmalarında gösteren Kemalist faşistler ile şeriatçı-dinci faşistler arasındaki iktidar dalaşmasıdır.

12 Eylül'den sonra bir yandan "tarikatçılara da karşı olma" maskesine bürünen Kemalist faşistler, diğer yandan yer yer açıkça dinci-şeriatçı kesimi desteklemiş, '82 anayasa oylamasında tarikatlarla pazarlığa oturmuş, imam-hatip liseleri ve şeriatçı-dinci faşistlerin kitle dayanağı olan yasadışı kuran kurslarının çığ gibi artmasına gözyummuş ve hatta bunları devlet eliyle desteklemiş; kısacası emekçi yığınlar ve gençlik üzerindeki sömürülerini kolaylaştırmak için, onlara din afyonunu aşılayarak, şe-

riatçı-dinci güçlerin gelişip palazlanmalarına elverişli bir zemin hazırlamışlardır. Ne var ki, silah geri tepmeye başlamıştır. Rüzgar eken fırtına biçer misali, kitle tabanını güçlendiren dinci-şeriatçı kesim, iktidar mücadelesine girişmiştir. Oynadıkları rol ile yetinmek istememekte, pastadan şimdiye kadar kendilerine düşen payın ötesinde, bütüne oynamaktadırlar. İşte, "laiklik" ve "türban" çatışmalarının altında yatan bir gerçek de, Kemalist faşistlerin paçalarının tutuşması ve bu güçleri "laiklik" adına tasfiye etme çabalarıdır.

8 Mart, bu anlamda da Kemalist faşistler açısından, işe yarar bir araç haline dönüştürülmeye çalışılmış, Kemalist faşist ideoloji silahı ile dinci-şeriatçı Humeyni rejiminin pratiğinden haklı bir şekilde gözü korkan belirli bir (öncelikle kadın) potansiyeli kendi planları doğrultusunda devreye sokmaya çalışmışlardır.

8 Mart etkinliklerinin önemli bir bölümünü, "çağdaş kadın" olma, "Atatürk'ün istediği kadın/ana" olma propagandası oluşturmuştur. Yine türban izninin kaldırılmasının 8 Mart'a rastlaması da tesadüfi değildir. Nitekim türbanın yeniden yasaklanması üzerine dinci-şeriatçı kesimin güdümünde gerçekleşen eylemlerin ardından Kemalist faşistlerin güdümündeki, başını bayan Eczacıbaşı, vb.'nin çektiği "laiklik" yürüyüşü izlemiştir.

Biz Marksist-Leninist kadınlar, "ne Kemalist faşist diktatörlük, ne şeriatçı-dinci faşizm!", "Emekçi kadının kurtuluşu, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi, sosyalizm, komünizmdedir!" diyoruz.

Şeriatçı faşist yobazların "türban" arkasına saklanarak, "insan hakları" savunucuları, güya kadınları "erkeğin şerrinden" koruma pozlarına bürünmeleri teşhir edilmek zorundadır. Savunulan sözde "insan hakkı"nın aslında, kadınları kendilerine ebedi köle etme hakkı olduğu; kadınları "koruma" nın ardında yatanın, kadınları kölelikten kurtarma, "tam insan olma" mücadelesinden alıkoymak için zorbalık iktidarının katmerleştirilmesi olduğu; İran'da canlı örneğini gördüğümüz gibi, din afyonunun bütün ezilenlere ve özellikle de ezilenler içinde en fazla ezilen işçi-köylü-emekçi kadınları uyuşturmak, aptallaştırmak için etkin bir araç olduğu; dini inançları, saf duyguları sömürülen emekçi kadın kitleleri arasında teşhir edilmek, kurtuluşun devrimle olduğu propagandası yapılmak zorundadır. Dinci-şeriatçı faşistlerin kadınlara verebileceği yegane şey, onların ortaçağın karanlıklarına tümü ile hapsedilmesidir. Türban, bunun yalnızca bir sembolüdür.

Fakat bu gerçekten yola çıkarak, Kemalist faşist diktatörlüğün "ehven-i şer" olarak görülmesine, gösterilmesine izin verilemez. Faşist Evren'in türbanı yeniden yasaklamasının, "çağdaş Türk kadını" palavralarının hiç bir şekilde kadın-erkek eşitliğinin sağlanması amacını gütmediği, bunun Kemalist faşistlerle dinci-şeriatçı faşistler arasındaki iktidar savaşımının bir ürünü olduğu, bu iktidar dalaşında biz Marksist-Leninistlere, gerçek devrimci, demokratlara düşen görevin, her iki faşist güruhu da bütün araç ve yöntemleri kullanarak teşhir etmek, onların halk düşmanı yüzlerini, kadın ve erkek emekçi yığınlara göstermek olduğu açıktır.

Görev, 8 Mart'ları, Kemalist faşist diktatörlüğün kendi sömürü emelleri için kullanamayacağı, gerçek "Uluslararası Proleter Kadınlar Günü" kimliğine yeniden kavuşturmaktır.

Görev, kadınların gerçek kurtuluşunun şartlarının yaratılacağı Sosyalizme giden yolu açacak olan demokratik halk devrimi mücadelesi için, kadın ve erkek işçi, emekçi yığınları kucaklayacak ve onlara önderlik edecek olan gerçek bir Bolşevik Parti yaratmaktır.

Görev, 8 Martları komünist gelenek doğrultusunda, işçi ve emekçi kadınları kendi kurtuluşları uğruna devrim mücadelesi için kazanan, toparlayan ve hedef gösteren gerçek bir sınıf mücadelesi gününe dönüştürmek için, bugünden atılması gereken adımları atmak, komünist kadın hareketinin çekirdeğini yaratmaktır.

«»»

8 Mart 1989'da Türkiye-Kuzey Kürdistan'da diğer çeşitli kadın gruplarının ve örgütlerin eylemleri de oldu. Büyüklü-küçüklü, örgütlü grupların kendi eylemlerini koymalarının ötesinde, bir dizi grup yanyana gelerek ortak eylemler düzenledi. Bunlardan öne çıkanlar, çeşitli feminist ve "sosyalist feminist-ler"in ağırlıkta oldukları Sultanahmet'te yapılan gösteri-şenlik; 11 Mart'ta yapılan 8 Mart Kadınlar Dayanışma Yürüyüşü ve DemKad'ın ortaya koyduğu çeşitli eylemlerdi. Feminist, "sosyalist" feministlerin ağırlıkta oldukları Sultanahmet eylemi ve Kadınlar Dayanışma Yürüyüşünün hazırlık komitesine DKD (Demokratik Kadın Derneği) ve İHD (İnsan Hakları Derneği) de katılmıştı. Bu iki eylemde dikkat çeken şey, eylemi hazırlayanların çabalarına karşın, onların deyimiyle eylemde "feminizme" kadınların özgül sorunlarının ve kadınların erkeklerle olan çelişkisinin önplana çıkarılmasına, eylemlere katılan belli bir kitle tarafından gölge düşürülmüş olmasıdır."Sosyalist"-Feminist ***Kaktüs***'ün sayfalarında bu, şöyle dile getiriliyor:

"Çoğumuzun ağzında hala iki yıl önce yaptığımız "Dayağa Karşı Dayanışma" yürüyüşünün tadı vardı. Ama DKD'den birçok kadınla, yürüyüş hazırlıklarına bireyler olarak katıldıklarını söyleyip yürüyüşe "kitleleri"yle gelen başka bazı kadınların bu anlaşmaları hiçe saymaları hepimizin keyfini kaçırdı. Kadın dayanışması, kadın mücadelesi adına düzenlenen bir yürüyüşte "kadın-erkek elele, özgür günlere" vb. sloganlar atmayı en hafif deyimiyle politik basiretten yoksunluk olarak görüyorum." (***Kaktüs***, Mart Özel Sayısı, sayfa 12)

"Sosyalist–Feminist Kaktüs"ün eylemi değerlendirmesi ve bununla ilgili olarak, "Kaktüs" sayfalarında yürüttükleri kendi iç tartışmaları, onların konumunu, bir defa daha ortaya koymaktadır:

➤ Eylem, yürüyüş çağrısı ve konuşmalarda kendini gösterdiği gibi, tamamen reformist bir platform üzerinde yükselmiş ve bunun dışına çıkılmaması için özenle çaba gösterilmiştir.

➤"Kadın mücadelesinin kendi kimliğini taşıyan bir yürüyüş olması" adı altında, 8 Martın uluslararası işçi sınıfının, kadınların kurtuluşu uğruna mücadele günü geleneğinin içeriği boşaltılarak, kadın ve erkek işçi-emekçilerin mücadele birliğinin tamamen tersi bir propaganda yapılmıştır. Öyle ki, "Kadın-erkek elele" sloganının, kendi iradeleri dışında atılmış olması onları çok rahatsız etmiş ve eylemin ardından bunu engelleyememiş olmalarının özeleştirisini yapmışlardır.

➤ 8 Mart'ın uluslararası bir mücadele günü olması niteliği "unutulmuş"!, dar milliyetçi bakış açısı eylemlere damgasını vurmuştur. Örneğin Filistinli kadınlar, bu yıl 8 Mart'ın merkezine bütün dünyada İntifada'nın konması çağrısını yapmışlardır. Bu, hiç bir şekilde dikkate alınmamıştır. (Bu noktadaki eleştiri, şüphesiz sadece yukarıda değindiğimiz eylemler açısından değil, diğer örgütlerin koydukları eylemler için de geçerlidir.)

8 Mart eylemlerine Marksist-Leninistler güçleri ölçüsünde doğru görüşlerin propagandasını yaparak müdahale etmişlerdir. Bununla ilgili olarak aşağıda ***bir toplantıda okunan bir yazıyı*** ve 8 Mart'ta öncelikle DKD'nin tavrını değerlendiren ***bir okuyucu mektubunu*** yayınlıyoruz. Bu ikinci yazıda bize yanlış gelen bir noktaya, burada kısaca tavır takınmayı gerekli görüyoruz.

Görüşümüzce, DKD adına konuşan Hikmet Beskisiz'in "çocuk eğitiminin toplumsallaştırılması" noktasında söyledikleri haklı olarak eleştirilirken, bir başka yanlışa düşülmekte ve faşist devletin güdümü altındaki eğitim ile "özel devrimci eğitim" karşı karşıya konularak, "çocuklarımızı onlara terketmektense, kendimiz özel devrimci eğitimimizi veririz" şeklinde bir anlayış savunulmaktadır.

Açıktır ki; devrimci ana-baba, içinde bulunduğumuz ve çocuk bakımı ve eğitiminin önemli ölçüde "özel iş", "ana-babanın işi" olduğu bugünkü toplumda tüm imkanları kullanarak çocuklarını "devrimci" yetiştirmeye çalışacaktır. Toplumdaki genel faşist eğitimin karşısına elinden geldiği ölçüde demokrat-devrimci-sosyalist eğitimi koymaya çalışacaktır. Ama çözüm, kuşkusuz, eğitimin tek tek devrimci ailelerin özel eğitiminde değildir.

Biz, toplumsal eğitimden, çocuk bakımının toplumsallaştırılmasından yanayız ve bunu mücadele talebi olarak yükseltiriz. Fakat bu yetmez. Biz elbetteki eğitimin içeriği noktasında da taleplerimizi yükseltmek zorundayız. Bizim, eğitimin – çocuk bakımının toplumsallaştırılmasından anladığımız, sadece biçim değil, öncelikle içeriktir. Mücadele talebimiz, bugünkü Türkiye-Kuzey Kürdistan şartlarında, toplumsallaşmış, demokratik bir eğitimdir. Ve bu da, gerçek anlamda, ancak faşist Türk devletinin devrimle yıkıldığı, İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğünün kurulduğu şartlarda mümkündür. Dolayısıyla bu talep, doğrudan devrim talebidir. Bu bilinç yaratılmak zorundadır.

Toplantıda Okunan Yazı

Değerli Kadın ve Erkek Arkadaşlar...

Bugün, 8 Mart'ın anlam ve önemini belirtmek için burada toplanmış bulunuyoruz.

Bundan 73 yıl önce 8 Mart, "Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü" ilan edildiğinden beri, hem yozlaşan sosyal-demokrasi, hem de doğrudan burjuvazi bu güne sahip çıkmışlar ve kendi çıkarlarına uygun hale getirmek üzere bu günü kullanmaya başlamışlardır. Bugün, yöneten sınıfların çeşitli kurum ve kuruluşları çok tumturaklı laflarla, güya kadın sorununu tartışmaktadır. Onların işlevi; gelişen mücadeleyi kendi potalarında eritmektir. Egemen sınıflar ve onların yedeklerinin kadın sorununa yaklaşımları da, bu anlayışlarının bir ürünüdür. Onlar bu sorunun da özünü boşaltarak, sırf bir kadın sorunu olarak sunmaktadırlar. Ama bu kesinlikle yanlıştır ve bu tür aldatmacalarla mücadelemizi saptırmak istedikleri çok açıktır. Mesela: Bugün aldığı maaşla geçinmek şöyle dursun, ev kirasını bile ödeyemeyen öğretmene, anaya, babaya; öğretmenler günü, analar günü, babalar günü... vb. günler armağan etmek, burjuvalarımızın çok sık başvurdukları bir yöntemdir.. Bir yanda bunlara hararetlice sarılanlar, diğer yanda işçi sınıfının Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü olan 1 Mayıs'ı yasaklayanlardır. Sorunlara nasıl yaklaştıklarını kendiliğinden çok açık bir biçimde ele veriyorlar...

Peki, biz 8 Mart'ın geleneğinden ne anlıyoruz, nasıl kavrıyoruz?

➤ 8 Mart geleneği bambaşka bir gelenektir. 8 Mart, bütün dünyanın sömürülen, ezilen emekçi kadınlarının hakları ve yaşamları için, SÖMÜRÜNÜN BASKININ VE CİNSİYET KÖLELİĞİNİN yok edilmesi için mücadelesinin bir geleneğidir...

➤ 8 Mart, ezilen kadınları kendi kaderlerini ellerine

almaya, cesaretle hakları ve talepleri uğrunda mücadele etmeye, seslerini yükseltmeye ve pederşahi-emperyalist sistemin sömürülen kadından esirgediği herşeyin hesabını sormaya ve mücadele ile elde etmeye çağrı meşalesidir...

➤ 8 Mart, kadının ezilmesine karşı mücadelemizin, öncelikle bir sınıf mücadelesi olduğunu haykırma, bilince çıkarma günüdür..

➤ 8 Mart, hangi sınıfa mensup olduklarına bakmaksızın "tüm kadınlarla dayanışma..."nın, sınıf uzlaşmacı burjuva-feminist anlayışların red ve mahkum edilmesi gereken bir gündür. Mesela: Bir bayan Özal da bir kadındır. Peki ama, sadece kadın cinsine mensup olmasından öte ne gibi bir ortak yanımız vardır?

➤ 8 Mart sadece ezilen, sömürülen kadınların değil; o aynı zamanda ezilen, sömürülen erkeklerin de mücadele ve dayanışma günlerinden biridir...

➤ Bizler, 8 Martları bu perspektifle ele almalı ve buna uygun olarak kutlamalıyız. Amacımız, erkeklerle eşit bir şekilde ***sömürülme*** hakkını elde etmek veya kadınların kadınlar tarafından sömürülmesi ve ezilmesi hakkını elde etmek değildir.Tersine, amacımız ***her türlü sömürünün ve baskının tamamen yokedilmesi*** olmak zorundadır. Kadınların kurtuluşu mücadelesinden zafere ulaşmak istiyorsak, ***sınıf kardeşlerimizle*** birlikte mücadelemizi yürütmeliyiz.

➤ Ama aynı zamanda 8 Mart, bütün ülkelerin ezilen erkeklerine, proleter ve emekçi erkeklerine, baskı ve sömürüye karşı mücadelelerini, ancak bütün ülkelerin ezilen, sömürülen proleter ve emekçi kadınlarıyla birlikte yürüttüklerinde, kadın cinsinin üzerindeki özel sömürü ve baskıya karşı mücadele bayrağını kaldırdıklarında, zafere ulaştıracaklarına dair bir uyarı çağrısıdır...

➤ Biz, bir kez daha haykırıyor ve diyoruz ki; tüm sömürülen, ezilen, köleleştirilen insanlar, hangi renkten, hangi cinsiyetten, hangi milliyetten olursa olsunlar, mücadelelerini, ANCAK BÜTÜN ÜLKELERİN EZİLENLERİYLE BİRLİKTE ENTERNASYONAL DAYANIŞMA İÇİNDE YÜRÜTTÜKLERİNDE ZAFERE ULAŞABİLİRLER!
UYAN ESİRLER DÜNYASI!...

➤ 8 Mart'ı bizlere miras bırakan büyük kadın önderlerimizden Clara ZETKIN, proleter kadınlara şöyle sesleniyordu:

PROLETER KADINLAR! ŞU SÖZLER SİZLER İÇİN PROLETER ERKEKLERDEN DAHA FAZLA GEÇERLİDİR, ZİNCİRLERİNİZDEN BAŞKA KAYBEDECEK BİR ŞEYİNİZ YOK, FAKAT KAZANACAĞINIZ KOCA BİR DÜNYA VAR!...

YAŞASIN 8 MART ULUSLARARASI PROLETER KADINLAR GÜNÜ!...

KAHROLSUN HER TÜRDEN GERİCİLİK!...

KADINLAR ÜZERİNDEKİ ÇİFTE BASKIYA SON!...

Okuyucu Mektubu

... 8 Mart Uluslararası Kadınlar Günü nedeniyle bu sene buralarda çeşitli "kadın dernekleri" tarafından bir takım etkinliklerde bulunuldu. Ben de tamamını olmasa bile, birkaçını izleme-gözleme olanağını bul dum. Edindiğim izlenimler, sonuç olarak bu sorunun, ülkemizde gerek erkekler tarafından ve gerekse kadınlar tarafından yeterince ve doğru biçimde henüz bilince çıkarılmak istenmediği yönünde oldu.

Durum böyle olunca, bu soruna bizlerin çok daha duyarlı biçimde yaklaşması ve olaya daha yakından müdahale etmesi gerekiyor. Kendine "demokrat" ve hatta "devrimci" diyen, lafa geldimi sosyalistliği kimseye bırakmayan kadın dernek ve çevrelerinin ne kadar sosyalist oldukları ve soruna ne kadar sosyalistçe yaklaştıklarını, Uluslararası Kadınlar Günü dolayısıyla çok daha yakından ve çok daha açık biçimde gördük. Gördüklerimiz bizi hem üzdü, hem de düşündürdü. Ve düşünürken anladık ki, hem erkek olarak, hem de kadın olarak daha yapmamız gereken çok fazla şey, katetmemiz lazım gelen uzunca bir yol var. Ve bu uzun yolda kendine devrimci yaftası yapıştırmış, özünde kadınlarımızı biz erkek yoldaşlarla mücadeleden çekip koparmak isteyen "Kadın Dernekleri" var. Bu derneklerin başında "Demokratik Kadın Derneği" (DKD) geliyor. Kimi yerde "kadınların kurtuluşu" için doğru şeyler söyleyen, kimi yerde "feminizme" varabilecek abuk-sabuk şeyler söyleyen bu dernek, bu hali ve bugünkü yapısıyla sorunu çözmekten çok kafa bulandırma işini başarıyla götüreceğe benziyor.

DKD'den örnek verecek olursak; onlar Uluslararası Kadınlar Günü nedeniyle çıkardıkları bildiride doğru olarak diyorlarki: "... kadın kurtuluşunun güvencesi işçi sınıfının bilimini benimsemiş kadınların görüşlerinin hareket içinde kitleselleşmesiyle ve bu kadınların kararlı örgütlü mücadelesiyle mümkündür."

DKD'nin yapısına ve söylediklerine baktığımızda, abartmaya kaçmadan niyetlerinin hiç de "işçi sınıfının bilimi"ni benimseme ve bu "benimseme"yi işçi sınıfının mücadelesiyle birleştirip, kendi deyimleriyle "kendi geleceklerini kurma" olmadığını söyleyebiliriz.

Bugünkü revizyonist/sosyal-faşist iktidarları, "kadınların kendi geleceklerini kurma olanağına kavuştukları ülkeler" (Bildiriden) olarak tanıtanların, kurtuluştan ne anladıkları bu tespitte dile gelmektedir.

11 Mart'ta Uluslararası Kadınlar Günü'nü "kutlamak" için İstanbul Bağlarbaşı'nda "Ayrımcılığa Karşı Kadın Derneği", "Sosyalist–Feminist Kaktüs", "DKD" ve "Feministler"den oluşan, yaklaşık

100-150 kişinin katıldığı bir miting yapıldı. Mitingte feministler ağırlıkta idi. Katılan "dernek" ve "çevre"lerin çok; bu çokluğa rağmen katılan kitlenin oldukça az olması ilk dikkati çeken şeydi. Çünkü bildiğimiz kadarı ile yalnızca "DKD"nin üye sayısı 150 civarında. Toplam katılımın dahi bu sayıya zor yaklaşması, başta bu dernek ve çevrelerin etrafında kümelenen kadınların kendi sorunlarına bu önemli günde ne denli "duyarlı" olduklarının en somut örneğiydi.

Miting'te yapılan konuşmalar, sorunu gerçek çözümünden uzaklaştıran, verimsiz, adeta "çocukça" bu günü geçiştirmek için alelacele okundu ve bunun sonucu olarakta kitleleri çoşturmaktan oldukça uzak biçimde, miting bir ölüm sessizliğinde sona erdi.

Feministleri bir yana bırakırsak, konuşmalar içerisinde en ilginç olanı "DKD"nin konuşması oldu denebilir. "DKD" adına dernek başkanı Hikmet Beskisiz daha önce hazırlanmış bir metin okudu. Dediğim gibi, metin kadının gerçek kurtuluş yollarını göstermekten bir hayli uzak, feminizm ağırlıktaydı. Konuşmanın bir yerinde Beskisiz, kadınlara "çocuklarına bakmamalarını, bu bakım işinin devlete ait olduğunu" söyledi. Oldukça ilginç olan bu öneriye kaç kişi uyacak bilemiyorum. Beskisiz'e sormak gerek, çocuklarımızı hangi devlete bırakacağız. Kendine bile bakmaktan aciz, kokuşmuş burjuva pisliklerin buram buram tüttüğü, kadınlarımızın "ikinci sınıf olmayacakları bir geleceği yaratmak" (DKD'nin bildirisi) için ortadan kalkması gereken, hergün "çarpık eğitim" diye bas bas bağırdığımız bu devletten mi çocuklarımıza bakmasını isteyip, ona teslim edeceğiz.

Evet Hikmet Beskisiz, siz ve sizin anlayışınızda olanlar ve gerçekten bu düzenin değişmesini istemeyenler, çocuklarınızı tam anlamıyla ve hiçbir kuşkuya yer vermeksizin faşist ideolojinin kucağına atabilirsiniz, biz sizin anlayışınızda bunu size çok görmüyoruz.

Ama biz asla çocuklarımızı faşist ideolojinin kucağına atmayacağız. Biz evimizde yaşamın tüm zorluğuna rağmen, gecemizi gündüzümüze katarak çocuğumuza bakacağız ve ona faşist ideolojiyi değil, kendi ideolojimiz olan ve varmak istediğimizin nihai hedefi olan komünist ideolojiyi vermeye uğraşacağız. Yalnızca çocuklarımıza mı? Hayır! Size de, sizin gibi düşünenlere de, zorla da olsa kavratacağız.

Biz,kadınların kurtuluşunun ancak ve ancak proletaryanın mücadelesiyle ortak cephede gerçekleşeceğine inanıyor ve çocuklarımızı proletaryanın iktidarı koşullarında ve güvenle "devlet"e, kendi devletimize bırakacağımızı söylüyoruz. Yalnızca çocukları mı? Hayır! Kadınlarımız için külfet olan ve onun toplumsal yapılanmaya katılmasına engel olan herşeyi onlarla (kadınlarımızla) birlikte çözüme kavuşturacağız. Çünkü devlet biz olacağız. Devlet, kadınıyla, erkeğiyle bizim devletimiz olacak.

Yaşasın 8 Mart Uluslararası Kadınlar Günü!

Kadınların Örgütlü Mücadelesi İçin İleriye!

Kurtuluş İçin Kadın Erkek Elele!

Kahrolsun Revizyonizm-Oportünizm ve Her Türden Gericilik!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Deniz, 19 Mart 1989

Ve kadınlar, bizim kadınlarımız ...

KADINLAR... KADINLAR Cibali Sigara Fabrikası ve Tekel Genel Müdürlüğü'nde çalışan yaklaşık üç bin işçinin, dün Ünkapanı'ndaki dispanserre yürüyüşleri sırasında, kadın işçilerin yoğunluğu dikkat çekti.

İBRETLİK HABERLER

Kısa Haber ● Yorum

1 Mayıs 1989'dan UNUTULMAMASI GEREKENLER

1 mayıs 1989'dan unutulmaması gereken bazı şeyler var: Önce 'sol' hakim partilerinin tavırları var...

Bunlardan SHP önce 'sert' çıktı! 1 Mayısta 'yürüyeceklerini', 'en önde yürüyeceklerini' vb. ilan ettiler!

Sonra, 1 mayıs'a iki gün kala nedense 'yiğitlikleri' geçti. 'Yasal olmayan yürüyüşe tabii ki katılmayacaklarını' açıkladılar (sanki 1 Mayıs'ın yasal olmadığını-Türkiye'de 1 Mayıs'a iki gün kala öğrenmişler gibi!!!). Ve 1 Mayıs'ta yakalarında kırmızı karanfiller -aslında beyaz ya da sarı daha yakışırdı- Ankara kaldırımlarında, tabii trafiği aksatmamaya özen göstererek, tam üç yüz metre!!! yürüdüler!!! Ve Türk-İş'in sendika ağası başkanı Şevket Yılmaz'da onları karşılamak için, Türk-İş Genel Merkezi'nden dışarı çıkarak, kaldırımda tam 10 metre yürüdü!!!

Böylece SHP'nin 'engellenmesini ayıp' bulduğu ve yasallaştırmak için kanun teklifi hazırladığı 1 Mayıs kutlamasının ne biçim bir kutlama olduğunun küçük bir provasını görmüş olduk.

DSP ise 1 Mayıs'ın 'özenti' olduğunu açıklayarak karşı çıktı 1 Mayıs'a. İşte işçi dostu Ecevit'in bu konuda söyledikleri... ▶

'Türkiye'de işçilerin bayramı 1 Mayıs değil 24 Temmuz'dur. Çünkü Türk işçisi demokratik sendikal haklarına 24 Temmuz 1963'de kavuşmuştur. Bizde 1 Mayıs işçi günlerini kutlama ise, özentiden başka bir şey değildir''

İşte bu demokratik ''sol''cu bayımızın, uluslararası işçi sınıfının birlik-mücadele-dayanışma gününe yaklaşımı böyledir. Tabii O, bu tavrı ile Tercüman'dan Rauf Tamer'in şu aferinini tam anlamıyla haketmiştir:

Bir de **Ecevit** cephesine bakalım:
Senenin 365 günü dururken, **"İlle de 1 Mayıs'ta bayram"** diye tutturanların hangisi **Bülent Ecevit** kadar işçi haklarından yanadır?

Hangisi Ecevit kadar **demokrat** ve **ilerici**dir? Acaba hangisi Ecevit kadar **emek ve alınteri** kavgası vermiştir? Onun, taa 1963'lere uzanan karizması, onun işçi haklarına olan katkısı ve bu kutsal çorbadaki mayası, acaba hangi **sosyal demokrat**'ta vardır?

Ama **Ecevit**, 1 Mayıs'ı **sakıncalı** bulmaktadır. **Bayram** olarak 24 Temmuz'u önermektedir.

Böyle yapıyor diye ona **faşist, gerici, antidemokratik** diyebilir misiniz?

Ecevit, bunları aşmıştır. Tıpkı **Halil Tunç** gibi...

Bir de sendika ağalarına bakalım:

Türk-İş Genel Eğitim Sekreteri Mustafa Başoğlu'nun 1 Mayıs'a yaklaşımı şöyle: ''1 Mayıs demokratik ülkelerde ne kadar kutlanılıyorsa, Türkiye'de de o ölçüde kutlanmalıdır. **FAKAT** (bu 'fakat'a dikkat! BN) geçmişte Türkiye'de 1 Mayıs işçi bayramı olarak değil, rejimi değiştirme aracı olarak kullanıldı. (Bakın şu zındıklığa! Terbiyesiz işçiler, 'bayram kutlayacaklarına 1 Mayıs'ta devrim için mücadele etmişler!... Olurmu hiç?!-BN) Maalesef Türkiye'de 1 Mayıs'ın üzerinde kan lekeleri var...(Unuttuğu bir şey var bu sendika ağasının, ekleyelim: Bu kan lekelerinin sorumlusu işçiler-devrimciler üzerine ateş açan hakim sınıfların ordusu-polisidir.)''

Türk-İş eski genel sekreteri ve 12 Eylül döneminin onursuz 'Sosyal Güvenlik' bakanı Sadık Şide ise şöyle diyor: ''İşçiye yararı olacak şekilde değil, ideolojik bir takım kavramlara esas olsun (ne demekse artık!-BN) diye ele alınmış, ileri sürülmüştür. Kamuoyunda da sevimsiz hale düşmüştür.''

Görüldüğü gibi O da 1 Mayıs'ın devrimci geleneğine uygun biçimde kutlanmasından öcü gibi korkmaktadır.

Türk-İş'in bugünkü şefi Şevket Yılmaz'ın ise 1 Mayıs'a karşı çıkmak için bulduğu bahane 'orjinal'dir: ''Açız diye bağıran işçi neyin bayramını yapacak'' sözleri ile karşı çıkıyor, Şevket Efendi 1 Mayıs'a!... İlginç olan Şevket Efendi'nin patronu Süleyman Bey'inde aynı sözlerle 1 Mayıs'a karşı çıkmasıdır. Böylece Şevket Efendi'nin kimin sesi olduğu bir daha görülmüştür. Şimdilerde demokrai kurultaylarında 'demokrasi' nutukları atacak kadar 'demokratlaşan'!!! faşist MC'nin mimarı Süleyman Demirel ''İşçi açlıktan kıvranırken bayram neyine?'' diyor!

Bunların 1 Mayıs'ı ancak 'işçi bayramı' olarak ele alınan bir Mayıstır! Ama işçiler 1 Mayıs'ı ücret köleliğine karşı mücadelenin günü olarak kavrarlar! Aradaki bilinçli çarpıtma farkı budur. Kaldı ki; ''bayram neyine'' demagojisinin mantığı çürüktür. Bu mantığa sahip olanların kurban bayramı, şeker bayramı gibi bayramlarda da 'işçilerin bayram neyine' deyip, çalışmaları yönünde tavır takınmaları tutarlı olur.

Türk-İş içinde reformist muhalefet görünümünde olan 9 sendika adına ise İstanbul valiliğine yürüyüş izni için müracaatta bulunuldu.

Bu müracaatın sahipleri, ''Valilik izin verse de vermese de 1 Mayıs'ı **mutlaka** kutlayacağız'' açıklamasını yaptılar.

29 Nisan'da valiliğin izin vermeyeceği iyice belirli hale geldikten sonra da bu takım ''1 Mayıs'a sahip çıkmayı ve kutlamayı, üyelerine, işçi sınıfına, demokrasi güçlerine olan bir SORUMLULUĞUN GEREĞİ olarak gördüklerini'' açıkladılar.

Kendilerini destekleyen işçileri 1 Mayıs'ta saat 12 de Şişli, Abide-i Hürriyet Meydanı'nda bulunmaya çağırdılar!

Petrol-İş, Otomobil-İş, Kristal-İş, Laspetkim-İş, Deri-İş, Tüm-İş, Basın-İş sendikaları temsilcilerinden oluşan 1 Mayıs tertip komitesi adına konuşan Petrol-İş Sendikası başkanı, **1 Mayıs sabahı 9.30'da** mitingi iptal ettiklerini açıkladı!

İşçileri yürüyüşe çağıranlar, son güne kadar yüksek perdeden atanlar, işin ciddiye bindiğini gördükleri noktada, çark ederek; ve onların çağrısı üzerine gelenleri yüzüstü bırakarak, ne kadar "güvenilir" olduklarını bir kez daha gösterdiler.

Bir kez daha reformistlerin faşizme alternatif değil, devrimci işçi hareketine köstek oldukları görüldü.

Petrol-İş Sendikası Genel Başkanı, Münir Ceylan'ın 1 Mayıs sonrasında yaptığı bir görüşmede 2000'e Doğru dergisine söyledikleri şu sözler ibret vericidir:

"—Biz 1 Mayıs çalışmalarını yaparken, 'Mutlaka yapacağız' dedik, bunda samimiydik. Valiliğin yasak kararı çıktıktan sonra da bunu söyledik. Ancak biz, polisle herhangi bir sürtüşmeye girmeyeceğimizi, girmememiz gerektiğini daha önceden çok açık, altını çizerek söyledik, bütün üyelerimize de duyurduk. Biz bayramımızı bir şenlik havası içinde, davuluyla, zurnasıyla, çiçeği, karanfiliyle, kardeşlik ve dostluk duygularıyla kutlayacaktık. Amacımız, egemen çevrelerin yıllardır 1 Mayıs üzerinde estirdikleri o korku havasını silmekti. Valiliğin olumsuz kararına rağmen kutlayacağımızı söylerken, polisin engel olabileceğini hesaba katmıştık. Polisten anlayış görmememiz halinde, belli bir takım sloganlarla, günün önemiyle ilgili kısa bir konuşmayla 1 Mayıs'ı kutlamayı düşünüyorduk.

—Sendikanın önünde mi yapacaktınız?

—Hayır.

—Alana kadar gidecektiniz...

—Alana kadar... İlk toplanma yeri Mecidiyeköy'dü. Amacımız alana kadar gitmekti, ama alana gitmemizi engelleyecek olursa polisi zorlamayacaktık. Polis coplarını, gözaltını, tutuklanmayı göze almıştık. Fakat doğrusu, silahla, böyle bir tehlikeyle kendimizi ve arkadaşlarımızı karşı karşıya bırakmayı aklımızın, hayalimizin ucundan geçirmedik..."

İşte faşizmin hüküm sürdüğü ülkemizde, "yüksek perdeden" "yasağa rağmen mutlaka yürüyeceğiz" havası basan bu reformistlerin düşünceleri bunlardır. Bunlar "polisin anlayışı" üzerine kurmuşlardır hesaplarını! Polisin silahla saldırısı ihtimalini ise "hayalinin ucundan bile geçirmeyecek" kadar siyasi kördür. İşçiler bu 'önderlere' güvenemezler! Bu gibi 'önderler' işçi sınıfının içinden temizlenmesi gereken unsurlardır.

Şimdilerde reformizmi devrimcilik diye yutturmaya kalkan kaşarlanmış revizyonist, legal 'sosyalist' Doğu Perinçek ise şöyle diyordu:

"1 Mayıs konusunda iki farklı çizginin belirginleştiği görülüyor. Biri sınıf çizgisidir. Diğeri dar grup çizgisi. Toplu vizite işçilerin yaratıcılığının bulduğu yeni bir eylem. Bunu mümkün olan en geniş kitleyle yapmak gene işçilerin bulduğu 1 Mayıs mücadelesidir. Bu mücadelenin KARŞISINA ÇOK KÜÇÜK AZINLIKLARIN ALAN GÖSTERİSİ ÖNERİLERİYLE GİTMEK EN BÜYÜK PASİFİZMDİR. ÇÜNKÜ O KÜÇÜK AZINLIKLAR GÖSTERİLERİNİ YAPARKEN, İŞÇİLERİN FABRİKALARINDA USLU USLU ÜRETİM YAPMALARI ÖNERİLİYOR." *(2000' e Doğru, 23 Nisan 1989, S. 7)*

Bu legal 'sosyalist' açıkça, göz göre göre yalan söylemeyi, ve yalan üzerine siyaset kurmayı meslek edinmiş bir burjuva politikacısı olduğunu bir kez daha belgeliyor. 1 Mayıs'ta "**dar grupların** alan" gösterisini hiç kimse "toplu vizite eylemi" **karşısına** koymamış; hiç kimse işçilerin fabrikalarında uslu uslu üretim yapmalarını önermemiştir. Patronlar dışında tabii!

Militan eylemi engellemek için öcü hikayeleri anlatan Doğu Perinçek gibi icazetli 'sosyalist'lerimiz bu tavırları ile hakim sınıfların sözcülüğünü yapar konumdadır.

Milliyet, 30 Nisan 1989

● **Eski Sovyet lideri, Moskova'da "perestroikanın yaratıcısı, babası" ilan edildi**

Nikita Kruşçev

Kruşçev'e övgü yağmuru

DIŞ HABERLER SERVİSİ

SOVYETLER Birliği'nın eski liderlerinden **Nikita Kruşçev**, Moskova'da doğumunun 95. yıldönümü nedeniyle onceki gun düzenlenen anma toplantısında ülke yönetiminin onde gelen kişileri tarafından **"göklere çıkarıldı"**. Konuşmacılar, Kruşçev'i, **"Sovyetler Birliği'nde bugün yaşanan reformların, perestroikanın yaratıcısı, babası"** diye tanımladılar.

Yaklaşık 2 bin kişinin katıldığı kapalı salon toplantısında, **"Stalin ve Brejnev döneminde baskıya uğramış"** kişiler, **"Son yıllarda uygulanan reform politikalarının temelinin Kruşçev tarafından atıldığı, Kruşçev olmasaydı bunları bugün gerçekleştirmenin mümkün olamayacağını"** vurguladılar.

• KARANLIK GÜÇLER

Tarihçi **Roy Medvedev**, törendeki konuşmasında **Kruşçev**'in 1964'te iktidardan düşmesinin, **"karanlık güçlerin"** sürekli olarak değişimi baltalamaya çalıştıklarını gösterdiğini kaydetti.

Törende konuşan eski hukumlü **Lev Razgon** da, **"Çalışma kamplarındaki bizler, Stalin'in çevresindeki çeteden bir kişinin Stalinizm kalesini yıkmaya çahşacağını düşünemezdik. Ama Kruşçev bunu yaptı"** dedi.

Razgon, çalışma kamplarından kurtardığı milyonlarca kişinin, **Kruşçev'e** şükran borcu olduğunu söyleyerek, **"Ülkemizde şimdi yaşananlar onun sayesinde mümkün oldu"** diye konuştu.

İktisatçı **Gavriil Popov** da, **Kruşçev**'in, Komunist Partı'nin iktidar tekelini eleştiren, köylülere yeni haklar veren ve SSCB'nin cumhuriyetlerine yeni özgürlükler sağlayan ilk lider olduğunu bildirdi.

Popov, perestroika (yeniden yapılanma) liderlerinin **Kruşçev** döneminde yetişmiş kişiler olduğunu da söyledi.

Törene katılan Amerikalı tarihçi ve Sovyet uzmanı **Stephen Cohen** de, **"Kruşçev, KP'deki anti-Stalinist hareketin babasıydı"** diyerek, **"Nikita Sergeyeviç (Kruşçev) olmadan, Mihail Sergeyeviç (Gorbaçov) olamazdı"** diye konuştu.

Aralarında **Kruşçev** döneminde Kremlin liderliği içinde yer **alan Vladimir Kirillin**'in de bulunduğu bazı konuşmacılar ise, **Kruşçev**'in başlattığı anti-Stalinist hareketin, muhafazakârlardan gelen muhalefet ve kendisinin **Stalin**'den etkilenmiş olması yüzünden başarısızlığa uğradığını söylediler.

Stalin'in 1953'te ölmesinden birkaç ay sonra, **Kruşçev**, Sovyet KP liderı olmuştu. **Kruşçev**, 1956'da KP'nin 20'nci kongresinde yaptığı gizli konuşmada, **Stalin** dönemindeki baskıları eleştirmişti.

GORBAÇEV'İN BABASI KİM?

Yandaki gazete kupürü bu soruya cavap veriyor.
Bugünün modern revizyonist,
karşı-devrimci şefleri
Nikita Kruşçef'in 95. doğum yıldönümünde
yaptıkları anma toplantısında
yanda görüldüğü gibi
Sezar'ın hakkını Sezar'a teslim edip,
"O'nun Komünist Parti'deki anti-Stalinist
(siz anti-komünist anlayın) hareketin babası
olduğu"nu tespit etmişler.

Doğrudur. Kruşçef
işçi hareketi tarihinin tanıdığı
Judaslar içinde 'en büyük'lerden biridir.
O, modern revizyonizmin hakimiyetinde
başrolü oynayanlardan biri olarak,
emperyalist dünyanın en büyük madalyalarını
haketmiş bir haindir.
Şimdiki Gorbaçof, O'nun, O'na layık bir selefi,
rezil 'eser'inin sürdürücüsüdür.

İlerde, özgür insanlar, bu hainleri ne ise
öyle anacaktır:
"Tarihin çarkını
geriye döndürmeye çalışan budalalar!

Mao'nun deyimi ile:
'Duvarlara çarpan bir kaç at sineği!'

Okuyalım !
Tartışalım !

Okuyucu Mektupları

Bu 1 Mayıs, bugünün esas görevinin Bolşevik Parti'nin yaratılması olduğunu, birkez daha açıkça gösterdi.

(...) 1 Mayıs ile ilgili gelişmeler şöyle oldu: (...) Kutlamanın hangi alanda yapılacağı konusunda, burjuva-reformist-revizyonist ve oportünist basında bir anlamda reklam yarışı ölçütlerine ulaşan çağrılardan da görüldüğü gibi, iki alan üzerinde karşılıklı yarış başlatıldı: 1. Taksim, 2. Abide-i Hürriyet. Çeşitli sendikaların kendi aralarında oluşturduğu M. Ceylan önderliğindeki "1 Mayıs'ı Kutlama Komitesi", Abidei Hürriyet için burjuvaziden izin talep etti ve izin verilmedi. Bunun üzerine "izin verilse de verilmese de kutlamayı Abide-i Hürriyet'te yapacaklarını" ilan ettiler. Diğer yandan çeşitli dergiler, grup, dernek ve bazı bağımsız sendikalar ise; "kutlamanın Taksim alanında yapılacağını.." ilan ettiler. (TAYAD, Yeni Çözüm, Yeni Demokrasi, BELDE-İŞ.. vb.)

Bu tartışmalar öyle bir konuma geldi ki, "aktif olanlar-pasif olanlar", "savaşçı olanlar-savaşçı olmayanlar", "öğrenci gençliğin toplanacağı alan (burjuvazinin bununla kastettiği şudur: Olay çıkaracak olanlar, aralarında terörist bulunduranlar... vs. vs.) -işçilerin toplanacağı alan"...vs vs. şeklindeki bir ayrışmaya dönüştürüldü. Bu dağınıklık ve karmaşa ortamı, işçi sınıfı ve diğer ezilen , sömürülen katmanlar açısından bir olumsuzluğu ifade ederken, burjuvazi açısından beklenenden daha olumlu bir ortamın oluşacağının göstergesi oldu. Burjuvazi, daha hazırlık aşamasında savaş kurmay heyetinden yoksun bulunan işçi sınıfına karşı psikolojik yıpratma savaşı başlattı. Yürüttüğü soğuk savaşla büyük bir gerilim ortamı yarattı ve böylece bugün kendiliğindenci de olsa önemli ölçüde gelişmekte olan sınıf mücadelesinin; pasif uyarı eylemleri ile yüzbinleri kucaklayan sınıf hareketinin alanlara taşmasını engellemeyi hedefledi ve bunu da başardı. Görüşümce birinci önemli nokta bu idi. İkincisi, buradan hareketle işçi sınıfının kendiliğinden gelişen hareketine "bakın fazla ileri giderseniz sonunuz kötü olur; coplar, kurşunlar, tanklar, helikopterler, hapishaneler sizin için, biz istediğimiz zaman istediğimizi yaparız, ve siz hiç bir şey yapamazsınız; sakın ha akıllı olun, ayağınızı denk alın ve ..." şeklinde bir gözdağı vererek hareketin ivmesini düşürerek bir üst boyuta ulaşmasını engellemeyi planladı.

Ve evet, abartmalar bir yana bırakılacak olursa, 1 Mayıs arifesinde toplu viziteye çıkma, sakal bırakma, oturma-yemek boykotları... vb. eylemlerle burjuvaziyi oldukça tedirgin eden işçi hareketi, 1 Mayıs'ın hemen ardından bir gerileme kaydetti. Ve küçük bir kesimin dışında 1 Mayıs olaylarının devamında da işçi hareketi seyirci kaldı. Bunda; 30 Nisan'da TV'de açıklanan "işçi haklarında olumlu gelişmelerin sağlanmasında son aşamaya gelindiği ve greve çıkmamış olan işçilere bayram öncesi avans olarak 200.000 TL. ödeme yapılması için talimat verildiği..." şeklindeki ekonomik kandırmacanın önemli bir rolü olduğu gibi; burjuvazinin 1 Mayıs'taki güç gösterisi ve sert tutumunun daha büyük bir etkisi olduğu görüşündeyim. Ve bu gelişmeler Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi hareketinin bugün içinde bulunduğu durumun çok açık bir göstergesi olduğunu düşünüyorum.

Diğer yandan yaratılan büyük gerilim ortamına, burjuvazinin açık savaş ilanına rağmen, alanlara girmeye çalışan kesim, burjuvazi ile pratik savaşımı içinde, burjuvazinin örgütlü gücü karşısına proletaryanın örgütlü gücünü çıkarmak gerektiğini ve bugün işçi sınıfı açısından en acil gereksinimin bu olduğunu gördü. Devlet denen mekanizmanın sınıflarüstü olmadığını; burjuvazinin iktidarını koruyan ve işçi sınıfı ile diğer tüm ezilenleri baskı altında tutan bir araç olduğunu, helikopterlerin gürültüleri, tankların hoyratça duruşları, polis coplarının öldüresiye üzerlerine inmesi, tek tek alınan insanların yerlerde sürüklenerek polis otolarına götürülmesi, nezarethaneler, hapishaneler... vb.'den çok açık olarak gördüler, yaşadılar.

Bütün bunların sağlıklı olarak bilince çıkartılması ve sınıfa kavratılması, biz Bolşeviklerin görevidir. Oportünizm-revizyonizm ve reformizm bu noktada da bilinçleri karartmaya devam ediyor. Onlar daha baştan beri, "...olaylar çıkarsa bundan sorumlu biz değiliz, kutlama için yasal izin vermeyenlerdir. (!!!)" diyerek işin sorumluluğunu İstanbul valisi Bayar ya da en iyi halde Özal Hükümeti olarak görüyor ve gösteriyorlar. Böylece, faşist TC devletini temize çıkarıveriyorlar. (1 Mayıs'ta katledilen işçi Mehmet Dalcı'nın Zeytinburnu'nda cenaze töreni sırasında çıkan olaylarda; "Katil Polis", "Bayar istifa" vb. sloganlar neyin göstergesidirler?)

Alanlarla ilgili ayrışmada, Taksim'e girilmesinin daha doğru olduğu yönünde karar alarak uyguladık. (...) Taksim esas alınmasına rağmen, diğer alanlarda da görevlendirmeler yaptık. Amacımız, bu 1 Mayıs'ta gücümüz oranında katılmak ve sağlıklı dersler çıkarmaktı. Ve bunu da yaptık. (Önceden planlanan ve alanlarda yapılmak istenen şeyler, alanlardaki savaş hali durumundan dolayı yapılamadı. Genel olarak herkes, kaçma-kovalamacayla meşguldü.) Taksim, Mecidiyeköy ve Şişli'de burjuvazi ile yapılan somut

savaşta Bolşevikler de vardı.

Olaylar, Taksim'de 10.30'da, Mecidiyeköy'de 10.55'te başladı. Genel olarak İstanbul'da olağanüstü güvenlik önlemleri alınmış ve özel olarak Taksim, Mecidiyeköy ve Şişli tam bir kuşatma altındaydı. Duraklarda, ara sokaklarda ve çevrede bulunan insanlar, tamamen büyük bir tedirginlik içindeydiler. Hemen hemen herkes birilerini bekler gibiydi. Örgütsüzlük kesinlikle göze çarpıyordu. Polis, insanları bir o yana, bir bu yana dağıtarak, şaşkınlık yaratmaya çalışıyor ve böylece topluluğu engellemek istiyordu -bir araya toplanmayı önlemeye çalışıyordu-. Çok sayıda sivil polis, MİT vs. halkın arasındaydı. Henüz olaylar başlamadan da çok sayıda insan tek tek alındı ve böyle durumlarda da maalesef herkes başının çaresine bakmak durumundaydı. Bir kaç istisna dışında, durum bu idi.

Bu 1 Mayıs, görmek isteyen herkese, abartmalar üzerine, palavralar üzerine siyaset inşa etmenin, olsa olsa burjuvazinin işine yarayabileceğini açık açık gösterdi.

Bu 1 Mayıs, işçi sınıfı içinde reklamcılık yapmakla, sınıf içinde örgütlenmenin, aynı şeyler olmadığını bir kez daha gösterdi.

Hepsinden en önemlisi, bu 1 Mayıs, bugünün esas görevinin, Bolşevik Parti'nin yaratılması olduğu ve böyle bir partiyi yaratma esas görevini merkeze koymadıkça, diğer görevlerin çözümlenemeyeceğini ve "zafere doğru bir adım atılamayacağını..." sınıf bilinçli işçilere, ileri unsurlara, çeşitli oportünist-revizyonist örgütler etrafında örgütlü olan devrim sempatizanlarına açıkça gösterdi.

Şimdilik bu kadar.(...) Hepinize sımsıcak selamlar.

K.Ç. Mayıs 1989

☆☆☆☆

(...) .. çeşitli renk ve tondaki reformist, revizyonist, oportünist örgütler ve sarı-faşist sendikalar içinde güya muhalefet yürüten ve esas olarak Türk-İş'e göbekten bağlı olan bazı sendikalar, 1 Mayıs için yarışa girdiler. Onların yaptıkları çok açık olarak sınıfın bilincini karartmak ve pastadan pay kapmaya çalışmaktır. Onlar esas olarak bu 1 Mayıs'ta da her zamanki teranelerini tekrarlayıp durdular, sorunları düzen içinde çözmeye çalıştılar. Bir yandan güya çok mücadeleci görünmeye özen göstererek, "izin verilse de verilmese de 1 Mayıs'ı kutlayacaklarını" ilan ettiler. Diğer yandan, "olayların çıkacağını öğrendiğimiz için kutlamadan vazgeçtik" diyerek, yüzlerini gizlemeyi başaramadılar. Değişik alanlar için çağrı yarışına giren oportünizm, revizyonizm , troçkizm, ... işçi sınıfının gücünü bölmede ve bir anlamda, sınıfı şaşkınlığa düşürmede önemli bir rol oynadığı görüşündeyim.

Tüm olumsuzluklara rağmen, bu 1 Mayıs azımsanamayacak bir kitleyi alanlara çekebilmiştir. İşçi sınıfı sessizliği üzerinden atmış, geçen yıllara göre ileri bir mesafe kaydederek alanlara girmenin savaşımını vermiştir. Marksist-Leninist önderliğin henüz çok güçsüz olduğu bu şartlarda oportünizm ve revizyonizm, doğal olarak daha rahat hareket etmekte, mızrağın sivri ucunu başka hedeflere yönelterek, objektif olarak sınıf mücadelesini burjuva sınırlar içinde eritmektedir. (1 Mayıs olaylarında ölen işçinin cenazesinin alınması sırasında çıkan olaylarda atılan sloganlar: "Katil polis", Bayar istifa" vb. diyerek sanki sorumlu olan faşist TC devleti değil de, emniyet müdürü, vali, ya da sadece Özal hükümeti imiş gibi gösterilmektedir.)

1 Mayıs gösterilerinden benim çıkardığım en önemli ders; eski hata ve zaafların çeşitli biçimlerde devam etmiş olduğu, geçmişten ders çıkarılamadığıdır. Bu 1 Mayıs, bugün legalizmin gittikçe daha fazlalaştığını; örgütsüzlüğün, dağınıklığın alabildiğine kol gezmesine rağmen, çeşitli "devrimci" siyasetlerin kendi yazı-çizilerinde sol gevezeliklerle bu durumun üstünü örtmeye çalıştıkları ve somut gerçeği tersyüz ederek, kitle kuyrukçuluklarını "devrim ci önderlik" biçiminde yutturmaya çalıştıklarını açık ça gösterdi.

Bu 1 Mayıs'ta, proletaryanın havaya, suya, güneşe ne kadar ihtiyacı varsa, bir o kadar da Bolşevik bir önderliğe ihtiyacı olduğunu gözlemledim. Ve bu 1 Mayıs'ta kişi olarak ben, bugüne kadar ortaya konan görüşlerimizin ne kadar haklı, doğru görüşler olduğunu bir kez daha pratikle birleşik düşünme fırsatı buldum ve hem çizgimize, hem de kendime olan güvenim daha arttı ve pekişti. (Burada tarif edeme yeceğim çok değerli şeyler hissettiğimi ifadeye çalışıyorum.)

Alandaki tablo, aşağı yukarı herkes tarafından bilindiği için, genişçe yazmaya gerek görmüyorum. Kısaca; burjuvazi gücünü göstermek için tam techizat kuşanmış ve alanları kuşatmıştı. Proletarya örgütsüzdü; bir yerde uzun süreli toplu bulunmak olanaklı değildi. Her şey iki-üç dakika içinde olmak durumundaydı; fazlası, kaçma-kovalamaca şeklinde sürdü.(...)

T.F. Mayıs 1989

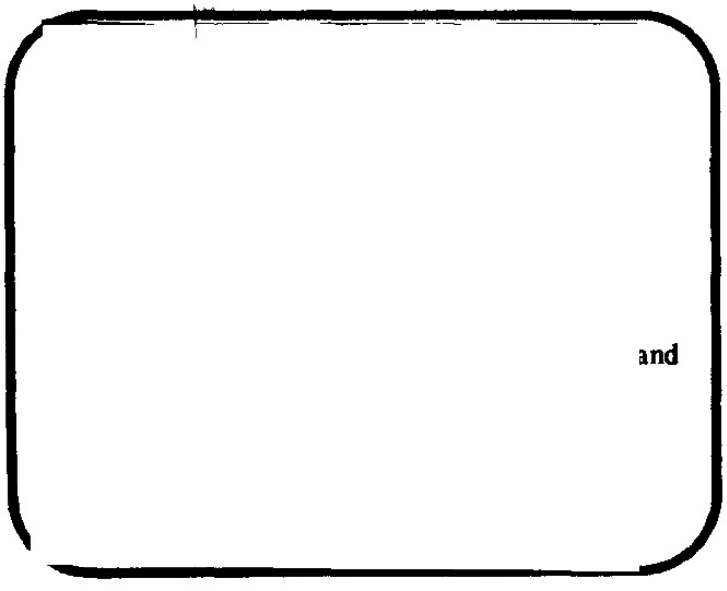

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz ! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz !
Karkeren hemû welatan yêkbın ! Karkeren hemû welatan u gelen bındest yekbın !

PARTÎZAN

Cîgerxwîn

Bibe partîzanek bi rist û dirist
Digel partîzanan here dest bi dest
Ji miletre rê xweş vekin rengê şêr
Eger xurtemêrî bibe wek sitêr

Tu ronî bide karker û gundîya
Tu xweşke dilê bav û xuşk û dîya
Tivinge tu bigre girêde tu rext
Herin ser çiya yanji text, yanji bext

Bibe partî û hem bibe partîzan
Eger serbilindî dixwazî bizan
Nikarî bibî serbilind navgiran
Hetako di şerde nebî wek beran.

Hejmar : 52 | 1 ê Tirmeh 1989 | 2000 TL